

Şehirde Bir Gün-Liz Fielding

1.Bölüm

Eviniz yanıyor ve yalnızca tek bir giysi kurtarma şansınız var.Hangisini seçerdiniz ?

- Bütün gözlerin üzerinize çevrilmesini sağlayan mor, deri mini eteğinizi mi ?
- Pahalı, her yere giyebileceğiniz siyah tayyörünüzü mü ?
- Hayallerinizin erkeğiyle tanıştığınızda üzerinizde olan eski eşofmanınızı mı ?
- Ucuzluktan aldığınız şık eteği mi ? Bir daha böyle bir etek bulamayabilirsiniz. ?
- Büyükannenizin ördüğü kazağı mı ?

"Bu süveteri almak istemediğine emin misin, Philly. Alice teyzen onu Noel'de üzerinde görmek isteyecektir..." Annem cevap vermeyişim üzerine kafasını kaldırıncaya , beni yolculuğum öncesinde çıktığımız alışverişte aldığımız derginin kişilik testini incelerken yakaladı. "Onu yolda okursun , hayatım." Sanki küçük bir çocukmuşum gibi konuşuyordu benimle. " Sonra canın sıkılacak.

Sıkılırsan, ailenin en küçüğü olsam da kendime yeni bir dergi almayı akıl edecek kadar zeki olduğumu hatırlatmaya gerek duymayarak dikkatimi anneme verdim. Sorusu boşunaydı zaten. Onayımı alma zahmetine katlanmadan kazağı valizime tıkmıştı bile.

Büyük Teyzem Alice onu ördüğünden beri, kazak benim için tam bir kabustu. Açık mavi ve kabarık kazaktan nefret ediyordum.Onu karton kutuya koyduğum gibi, güvelere yuva olması için tavan arasına terk etmeyi bile düşünüyordum.

"Artık yeni bir valiz almalısın." dedi annem."Bu fermuarındurumu hiç iyi değil."

"Fermuarın bir şeyi yok." En azından , annem o kazağı tıktırana kadar yoktu. "Trenle Londra'ya gidiyorum, uçakla dünyanın öbür ucuna değil." Oysa beni hiç tanımadığım insanların insafına terk edip , yerkürenin uzak köşesinde yaşayan kardeşlerimi ziyaret etmeye hazırlanan ebeveynlerim uçakla dünyanın öbür ucuna gideceklerdi.

Babam emekli olmuştu ve annemin dediğine göre, Yeni Zelanda, California ve Güney Afrika'da yaşayan erkek kardeşlerimi ziyaret ederek biraz hayatın tadını çıkarmalarının vakti gelmişti. Onlarla aynı ölçüde maceraperest kızkardeşim de kocası ve bebekleriyle Avustralya'dayaşyordu.

Hayatın tadını çıkarmak ha? Ama onlar ebeveynlerimdi ! Anne babalar 'hayatın tadını çıkarmaz' , evde bulmaca çözer, kelime oyunu oynar, kakao içerlerdi. Bu düşüncemi onlara aynen aktardığımda, çok komik olduğumu söyleyip gülmüşlerdi.

AMA BEN ŞAKA YAPMIYORDUM !

Onlar da öyle.Ömürlerinin son otuzbeş yılını çocuklarına harcamışlardı ve şimdi hayatlarını yaşama kararlarından dönmeyeceklerdi. Bu konuda benden başka tatsızlık çıkarana yoktu. Yirmi iki yaşında olmama rağmen hala annemlerin dizi dibindeydim.Erkek arkadaşım komşumuzdu ve yakın zamanda ufukta evlilik görünmüyordu.

Hepsi bu kadarla kalmıyordu üstelik.

Onlar tatil deyken , erkek arkadaşım Donald'la işleri ilerletme fırsatı bulacağımı sanmıştım.Donald'ın dikkatini arabasından ve annesinden uzaklaştırıp ilişkimize biraz fiziksellik katmayı ümit ediyordum.

Hala gençken hayatıma biraz hareket katmalıydım.

Ne varki, babamın arkadaşlarından birinin kasabada ev alana kadar ailesiyle kalacağı bir yer aradığını hiç hesaba katmamıştım. İşi benim haberim bile olmadan bağlamışlardı. Hemen anneme koşmuştum, ama annem bu işle bir ilgisi olmadığını söylemiş ; bu da yetmezmiş gibi, babamla her pazar sabahı golf oynayan patronun Londra'da altı aylık geçici bir görevi kabul edip etmeyeceğimi sormuştu. kabul edersem, bir bankada çalışarak yeteneklerimle tecrübemi geliştirecektim.Maaşım artacak, terfi edecektim.İki yıldır kaçındığım bir şeydi bu. Çünkü terfi etmek,, kasabadan uzaklaşmam anlamına geliyordu.

Fakat Maybridge kasabasında kader ağlarını örmüş, annemin eski okul arkadaşlarıyla temasa geçmesi sonucunda Londra'da kalacağı yer bulunmuştu.

Annem,"Tebdili mekanda ferahlık vardır," demişti itirazlarıma aldırmadan. "Maybridge'de çürüyüp gideceksin. Buarad ömür tüketirsen, görüp göreceğin bankanın yerel şubesinden falası olmaz..." Aksilikler her zaman üst üste gelirdi zaten."Hem Donald seni çantada keklik görüyor. İlişkinizin nereye gittiğini anlamamız için biraz ayrı kalmanızda fazda var.

Donald'la ilişkimizn nereye gittiğini on yaşımdan beri gayet iyi biliyordum.Fakat annemin kararlı bakışları, nefes tüketmemin yararı olmayacağını gösteriyordu.Bu zoraki ayrılığın Donald'ı kendine getireceğine inanıyordu.

Yirmi üçüne girmek üzere bir bakire olan ben ise derhal harekete geçme telaşındaydım.

Doğduğum kasabada çürüyeceğimden endişelenen de, neredeyse kırk yıldır aynı evde aynı adamlarla yaşayan annemdi.

Bu yüzden onu eleştirdiğimi sanmayın sakın. Benim hayalimde ömrümü aynı adamla aynı evde geçirip çoluk çocuğa karışmaktı. Tıpkı annem gibi.

donald da aynısını istiyordu. İstedığinin ben olduğumu söylüyor, ancak bunu gerçekleştirmek için hiçbir şey yapmıyordu. Ani gidişim aklına başına getirirdi belki de. Donald'ı bildim bileli tamir etmeye çalıştığı antika arabasıyla evinin garajında bulup haberi verdikten sonra, nefesimi tutup tepkisini bekledim.

"Londra'mı ?" Bunu sorarken yüzünde o tatlı , çocuksu hayret ifadesi vardı.Gerçekten masum ve tatlı bir adamdı. Zaten öyle olmasaydı, yıllardır başka kızları ondan uzak tutmak için mücadele ediyor olurum. Ama Donald'ın gözü benden başkasını görmüyordu.Donald sarı kahkülünü geriye itince, elindeki motor yağı alnına bulaştı."Londra'da ne işin var ?"

Hayır, hayır, hayır !

ayağa fırladığı gibi bana sarılması ve onsuz hiçbir yere gidemeyeceğimi söylemesi gerekiyordu.

"Uzun zamandır hakkım olan terfiyi aldım," dedim nedensiz bir sinirle."Bu sayede Londra'yı görüp hayatın tadını çıkaracağım biraz." Donald'ı kışkırtmaya çalışıyordum.

Donald'ın kaşlarını çatışının nedeni 'hayatın tadını çıkaracak olmam' değildi. "yani temelli mi gidiyorsun ?" Nihayet aklının başına geldiğini düşünerek heyecanlandım. hemen bir şeyler yapmazsa artık yanında olmayacağımı anlamıştı galiba.

ayağa fırladığı gibi bana sarılacağıın.....vs.beklentisiyle çılıncı hayallere kapılmıştım.

"Evet." Bu pek doğru olmasa da, terfi etmem halinde daha büyük bir şubede çalışacaktım mutlaka. Bu uzun zaman önce gerçekleşmeliydi, ama kasabamda mutlu ve huzurluydum. Kardeşlerimin aksine hiç maceraperest değildim. hayatımda ilk ve son defa uçağa bindiğimde öyle korkmuştum ki, bir daha binmemeye yemin etmiştim. Tam bir ev kıızıydım.Komşumuzun oğlu bana yetiyordu.

Ama liseyi bitirdiğinden beri orada çalışıyorsun," dedi Donald.

Şimdiki işimden değil, ondan ayrılacağım için paniğe kapılmalıydı oysa.

Belki de harekete geçme zamanım geldi." kararımı değiştirmek için paniğe kapılmalıydı oysa.

"Belki d harekete geçme zamanım geldi." Kararımı değiştirmek için bir şeyler söylemesini bekledim.Yüreğindeki sızıyı ifade eden duygusal sözler bu anlamda iyi bir başlangıç olabilirdi mesela. Ve hemen ardından, ilk uçağa atladığımız gibi Bali'ye gidip ayışığı altında bir kumsalda yıldırım nikahıyla evlenmemizi isteyebilirdi.

Bali mi ? Ben neler düşünüyordum böyle ? Bali'ye gitmek de nereden çıkmıştı ? Bu, uçağa binmem anlamına gelirdi. hatta, eve döneceksek, uçağa iki kez binmek zorunda kalacaktım.

Bizimkilerin sürekli seyahatten bahsetmelerinden etkilenmiştim mutlaka.

Zaten paniğe kapılmama gerek yoktu, çünkü Donald böyle bir teklifte bulunmadı. Kahkülünü yeniden geriye ittiğinde öyle masum ve çaresiz bir hali vardı ki, ona sarılıp, niyetimin sadece kıskandırmak olduğunu söylemek geldi içimden. Donald,"Şey, tebrikler o halde," dedi sonunda."Seni çok özleyeceğim."

Bu hiç yoktan iyiydi. Gülümsemeye çalıştım.
"Ben de bütün zamanımı arabama veririrm."

Sahi mi ? Bütün vaktini o eski arabann motoru, kaportası ve iç döşemesiyle ilgilenerek geçiriyordu zaten. Bu ilginin birazını bana verse olmaz mıydı ?

"Çok iyi, " dedim dişlerimin arasından.

"Londra ha ?" Donald Londra'yı, Maybridge'e trenle sadece bir saat uzaklıktaki bir şehir gibi değil de , masallardaki Kaf dağı gibi vurgulamıştı."Orada harika günler geçireceğine eminim."

İYİ DE , BEN GİTMEK İSTEMİYORDUM Kİ !

İsyan çığlığıım içimde hapis oldu.Aklı başında bir kız gururunu ayaklar altına almazdı.

Donald benim harika günler geçirmek peşinde olmadığını, tek arzusun bana Londra'yı unutup, ikimizin başbaşa olacağı küçük bir apartman dairesi tutana kadar onunla ve dul annesiyle yaşamamı teklif etmesi olduğunu neden anlayamıyordu.

Bunların hiçbirini dile getirmedim, çünkü cevabı biliyordum.

Kocasının sekreteriyle kaçışının şokunu asla atlatamayan, hastalık hastası bir kadın olan Mrs.Cooper yüzüme karşı kibarlığı hiç elden bırakmasa da, çocukluğumuzdan beri oğluyla oynamamdan haz etmediğini bilirdim. Kıymetli oğluna yaklaşmamı hiç istemiyordu.

sırf ona inat olsun diye, oracıkta soyunup oğlunu baştan çıkartmayı düşündüm ciddi ciddi. Ne var ki

yerler betonu, hava buz gibiydi ve Donald'ın elleri motor yağına bulanmıştı.Ancak bir budala...yada son derece ümitsiz bir kadın böylesine olumsuz koşullarda sıcak giysilerini çıkarmayı göze alabilirdi. tamam, ben de ümitsizce bir telaş içindeydim, ama seks konusunda tam bir acemiymen, bütün vücudum soğuktan morarmış halde titreyerek bir erkeğin içindeki ateşi yakamazdım herhalde.

"Seni kıskanıyorum aslında," dedi Donald.sesinde tuhaf bir özlem vardı. " Bütün o müzeler...."

Müzeler mi ? Donald'ın eğlenceden anladığı bu muydu yani ? içimden ona sarılmak geldi, ama tulumu da yağ içindeydi. sırtımda o mavi kazak olsa, bu fedakarlığı yapardım belki..

Donald heyecanlandı birden."Bilim müzesi'ne gidersen, benim için...."

Bilim müzesi mi ? Güzel vakit geçirmenin müze gezmekten ibaret olduğunu mu sanıyordun ? Londra'nın en ünlü mağazalarını gezip en son moda kıyafetlerle mücevherlere bakmak belki , ama....

"Söz mü ?" diye sordu Donald.

Söz mü ? Neye söz verecektim ? aklım başka yerdeydi."neden bir hafta sonu Londra'ya gelmiyorsun ?" dedim yeni olasılıkların heyecanıyla. "Müzeyle birlikte gideriz."

Donald tuhaf bir şekilde huzursuz olmuştu birden. Ellerini bir bez parçasına sildi."annemi gece yalnız bırakamam.Sinirlerinin bozuk oluşu onu mahvediyor."

Ediyordu tabi.

Gündüzleri oğlu isteyken tek başına gayet güzel idare ediyor, krizleri benim Donald'la yaptığım planlara denk geliyordu nedense. Cuma günü anneleri büyük maceraya doğru yolcu ettikten sonra Londra trenine binmek için istasyona yalnız gidişimin nedeni de buydu.Donald beni istasyona bırakmak için işten izin almasına rağmen, annesi tam biz çıkmak üzereyken 'rahatsızlanmıştı' her zamanki gibi.

Ben de aynısını yapıp kendimi yere atarak tepinseydim acaba ? Fakat Donald o kadar ümitsiz görünüyordu ki , haline acıyarak onu doktoru beklemek üzere evde bırakıp taksi çağırdım.

Maybridge buz gibi kasım yağmurunun içinde gözden kaybolurken, peynir ve turşulu sandviçle sıcak çikolatadan oluşan kahvaltımı ettikten sonra, bir saati doldurmak için dergiyi elime aldım.

Kapağında kocaman harflerle ' Kaplan mısınız, Yoksa Bir Kedi Yavrusu mu ? ' diyordu. Bu sorunun cevabını bulmam için testi çözmeme gerek yoktu. Yirmi üçüme gelmeme rağmen, bana hala çocuk muamelesi yapan bir annem ve cinsel hormonları çalışmayan bir erkek arkadaşım vardı.

Bu durumda ben bir kedi yavrusuydum, değil mi ?

Hayır.

Şıkları inceledikçe, aptalca bir ümide kapıldığımı anladım.

Ben bir fareydim.hatta bir istiridyeydi.

Maybridge de kalmak istediğim halde Londra treninde oluşumun nedeni de bunda gizliydi.

Erkek arkadaşımın hayatında annesinin benden önce gelmesinin nedeni de. (Bunun bir sebebi de Donald'ın çok uysal ve nazik, annesinin ise kurnaz bir cadı olmasıydı.) Noel'i donald'la baş başa geçirmek yerine Londra'da tanımadığım insanlarla kalacak oluşumun da başka açıklaması yoktu.

Yumuşak başlı, fedakar ve kimseden bir şey beklemeyen biriydim.Sandviçimin peynirli oluşu da ilginçti. Bir fare ancak peyniri tercih ederdi..

Ağabeylerimden birine ait olan eski kot yerine, son moda, yeni bir kot, ve yüksek topuklu ayakkabılar giymeliydim.Oysa ayağımda ucuz spor ayakkabılar vardı. " Evlenmek için para biriktiriyorum, tamam mı ?"

Ellerime manikür yaptırıp , annemin uçuk pembe ojesi yerine çok daha gösterişli bir renk tercih etmeliydim.

'kaplan' olmam uzak ihtimaldi, ama 'kedi yavrusu ' olmam için elimden geleni yapabiliirdim değil mi ?

Fakat kişiliğimi değiştirme çabalarım, Maybridge de alay konusu olmama yol açacaktı. Hayatım boyunca orada yaşamıştım. Bir gecede kırmızı ojeli vamp kadına dönüşürsem beni kim ciddiye alırdı ?

Oysa kimsenin beni tanımadığı Londra'da istediğim şekle bürünebilirdim. Gerçek ortadaydı.Fare kadar korkak olduğum için , Donald'ı annesinin baskısından kurtarıp kendime bağlayamamıştım.

Annem haklıydı belki de. Bu ayrılık ikimiz için de hayırlı olacak, Donald gelecek altı ay boyunca yokluğumu hissedecekti.

Benim de dış görünüşüme çeki düzen verip kişiliğimi geliştirmem için zamanım olacak, Maybridge'e dönüşümde Donald neye uğradığını bile anlamadan rahibin karşısında bulacaktı kendini.

Tren Paddington'a geldiğind, dergiyi sonra okumak üzere çantama koyup, patlayacak gibi duran valizimi aldım.

Yeni bir iş.Yeni bir hayat.yeni giysiler.Artık Londra'daydım ve sonuna kadar tadını çıkaracaktım.

Metroya giden kalabalığın arasına karışırken kaplan gibi hırlamasam da, kaplan olma fikrine giderek alışmaya başlamıştım

2.Bölüm

Trafiğin en yoğun olduğu saat ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor.Uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir yabancı, aynı anda çevirdiğiniz taksiyi paylaşmayı öneriyor. Bu durumda;

a.Doğum gününüzmüş gibi düşünüp, gideceğiniz yere kadar adamla özgürce flört edip, taksiden inerken ona 'Beni ara' diyen bakışlarla telefon numaranızı mı verirsiniz ?

b.Annenizin böyle bir şeyi onaylamayacağını biseniz de, hava yağmurlu ve adam da seri katile benzemiyor. Ne zararı olur ki mi dersiniz ?

c.Adama kaybolmasını söyleyip, onu yağmurun altında bırakarak taksiye mi binersiniz ?

d.Taksiyi adama bırakıp sonrakini mi beklersiniz ?

e.Yürümeyi mi seçersiniz ?

Metronun karmaşık sistemi içinde iki defa yanlış yöne gittikten sonra nihayet gün ışığına çıkabilmiştim.'gün ışığı' demem yanlış aslında.Metrodan çıkışında beni karşılayan, karanlık ve yağmurlu bir kasım akşamıydı.

Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun buz gibi damlaları, evden ayrılışımdan beri üstümden atamadığım ruh halime uyuyordu.

kasabaya bu saatte çoktan karanlık çökmüş olurdu.Fakat burası, neon ışıklarının hiç sönmediği, dükkanların vitrinlerindeki Noel süslerinin kasvetli havayı biraz olsun dağıttığı Londra'ydı.

Ortalıkta telaşla bir yerlere koşuşan binlerce insan vardı. Elimde şehir rehberiyle metro istasyonunun çıkışında durup, nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Sophie ve Kate Harrington'un dairesi kağıt üzerinde uzak görünmese de, bu yanıltıcı bir durumdu. Üstüne üstlük, metroda kuzeyi güneyi karıştırmam, harita okuma konusunda özgüvenimi yitirmeme neden olmuştu. Bu durumda yapılacak en akıllıca hareket taksiye binmekti. Tam o sırada, bir taksinin tepe lambasını gördüm.

O güne kadar yoldan taksi çevirmemiştim. Maybridge'de taksi çağırmak için telefon etmek gerekirdi. Nasıl taksi çevrileceğini biliyordum ama. En azından, teorik olarak. Televizyonda bunu yapan insanları görürdüm. Kaldırımında durup elinizi kaldırır ve seslenirsiniz. "Hey taksi!"

Kaldırımın kenarına zamanında yetişemeyeceğim için kolumu sallamaya başladım. Sesimin onca gürültüde duyulmayacağını biliyordum. Bir daha ve bir ölüyü bile diriltecek bir sesle bağırdım. Umurumda bile değildi. İşe yaramıştı! Şöför kaldırıma yanaşıyordu.

Vay canına! fare de kimmiş? Valizimi sürükleyerek, kafaları eğik, hızlı hızlı yürüyen kalabalığı yararak o tarafa koşturdum. fakat adamın biri taksinin kapısını açmış, şemsiyesini kapatıyordu.

"Hey! O taksiyi ben çevirdim!" Londra'da bineceğim ilk taksiyi kaptırmaya niyetim yoktu. Adam uzun boyuyla tepemden baksa bile.

Adamın şemsiyesi kapanırken, yağmur suları başımdan aşağı inmişti. Taksi hırsız sabırsız bir halde yüzüme baktı. "Tam tersine, bu taksiyi daha siz görmeden ben çağırmıştım bile." Adam tam anlayamadığım bir şey mırıldandı sonra. Hoş bir şeyler söylemediği kesindi. Taksinin kapısını açtı. "İyice ıslanmadan binseniz iyi olur."

Yo, bu haksızlık olurdu. taksiyi elimden alan adama kızsam da, iddiası doğruysa bunu ona yapamazdım. İliklerime kadar ıslanmıştım zaten. Biraz daha yağmurun bana zararı olmazdı. kaldırımında durdukça adam da ıslanıyordu. Onun gerçekten de benden önce taksiyi çevirdiğini hatırladım sonra. Kendimi aptal gibi hissederken, içimdeki kaplan yeniden korkak bir fareye dönüşmüştü. "hayır, buna hiç gerek yok.."

"tanrı aşkına!" Adam ağır bavulumu tüy kadar haffmişçesine arka koltuğa atıverdi. "Mızızlılığı bırak da bin artık."

"Lütfen karar verin," diye söylendi taksi şöförü.

"taksiyi paylaşabiliriz," dedim arka koltuğa geçerken. Kurtarıcım tam kapıyı kapayacakken durdu. "fazla uzağa gitmiyorum, ve... ıslanmanıza gönlüm razı olmaz."

TANRIM HİÇ DE TESTTEKİ GİBİ DEĞİLDİ. SORULARI BEN SORMAYACAKTİM. Ama hayat kişilik testlerindeki gibi sürmezdi.

Gerçek hayatta uzun boylu, esmer ve yakışıklı yabancılara aynı taksiyi paylaşma önerisi yapmazdım. Cuma akşamlarını Donald'a garajda yardım edip, içten yanmalı motorların karmaşık özelliklerini dinleyerek geçirir, kendimi bir mekanik cerrahının ameliyat hemşiresi gibi hissedirdim. Bildiğim ve kendimi emniyette hissettiğim bir hayattı bu. kalbim şimdiki gibi çılgınca çarpmazdı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu adam. adresi verdiğimde kaşları hayretle hava kalktı.

"Yoksa yolunuzun üzerinde mi?"

yabancı kısa bir tereddüdün ardından kafasını evet anlamında salladı ve şöföre adresi verip taksiye bindi. Ayakları oldukça büyüktü. Onlara bakarken.... başka uzantılarının da bu kadar büyük olup olmadığını merak ettim.

Adamın "Londra'ya ilk defa mı geliyorsun ?" diye sorduğunu duyunca kafamı kaldırdım. ağzında alaylı bir gülümseme vardı. Yüzüme ateş bastı birden. Ne düşündüğümü anlamıştıydı yoksa ?

"Şehre ayak basalı bir saat bile olmadı." Numara yapmanın anlamı yoktu. Çoktan silinmiş rujum, yağmurdan ıslanıp kafama yapışmış saçlarımla kendinden emin bir şehirli kıza benzer halim yoktu."Bavulundan anladın herhalde ." Görünüşüme biraz daha özen gösterseydim keşke.

Dergiye göre, kaplan ruhlu bir kadın evden daima hayallerinin erkeğiyle karşılaşmaya hazır olarak çıkardı.Bir kadının hayatının erkeğine rastlama şansı kaçtı peki ? Hem ben o erkeği Maybridge de bırakmıştım, öyle değil mi ? " Bir de elimdeki kent rehberinden tabi." Kitabı yalancı derginin yanına, çantama tıktırdım.

"bavulundan değil, günün bu saatinde taksi çevirmekteki inadın seni ele verdi. Bunu aynı gün içinde iki kez yapamazsın."

"Öyle mi ?"

"Bu şehirde taksi bulmak çok zordur ?"

"Ciddi misin ?" Kafam karışmıştı doğrusu. saçımdan süzülen sular sırtımı donduruyordu. Akşamın karanlığında ve sağanak yapmurda, adamın ne kadar uzun boylu olduğuna dikkat edecek zamanım olmamaştı.Bu yabancı Donald'dan bile daha uzundu!

Sesine de dikkat etmemiştim. kalın ve haşın bir sesi vardı. İnsan bu adama bulaşmaya cesaret edemezdi.Fakat sabırsız halinde bir yumuşaklık da yok değildi.Esmerliği insanı tuhaf bir şekilde ürkütüyordu. Ataları arasında bir İtalyan yada Yunanlı vardı mutlaka.

Çok da yakışıklıydı, ama yakışıklılığı bir playboyun yumuşaklığından uzaktı.Elmacık kemikleri çıkıktı, burnu erkeksi hatlara sahipti ve sağ kaşının kötüstünde hafif bir yara izi vardı. Hayatın en kötü yanlarını görmüş birine benziyordu.Koyu yeşil gözlerinde kaybolacak gibi hissettim kendimi.

"Buraya uzaktan mı geldin ?"

Kendimi toparlayarak gerçeğe döndüm."Şey...hayır , pek sayılmaz. Maybridge den geldim. Orası..." Kasabanın yerini tarif etmekte zorlanıyordum.

"Maybridge'in nerede olduğunu biliyorum." dedi adam. "Upperhaughton da oturan bir arkadaşlarım var."

"tamam işte!" upper Haughton bir zamanlar tarımla uğraşan, ancak şimdi zenginlerin gözde mekanı olan, kartpostal güzelliğinde bir kasabaydı."Oraya çok yakın."

İçimdeki fare bir yerlere saklanmak için çırpınıyordu.Keşke beş dakika öncesine dönüp, taksiyi adama bıraksaydım.

Fakat içimdeki kaplan bir kağıda adımla telefon numaramı yazıp, buğulu bir sesle'beni ara' diyerek adama vermeme istiyordu. Neyseki yanımda kağıt kalem yoktu. Yoksa iyice rezil olmam işten bile değildi.

Adamın gözlerine bakmamak için saatime bakıyor gibi yaptım."Geldik sayılır." dedi adam. "Londra'da çok kalacak mısın ?"

"altı ay. Annemler Avustralya'yı, Güney afrika2yı ve Amerikayı gezecekler. Bu arada evi de..." Çenemin iyice düştüğünü fark ederek kısa kestim. " Ve işte buradayım."

"kediler yokken fareler keyfine bakar, değil mi ?"

Adam bir fare olduğumu şıp diye anlamıştı işte. Neyseki verdiğim adrese geldikte, cevap vermekten kurtulmuşum.Nehrin kıyısındaki teraslı lüks apartman ışıl ışıldı.Ben ağzım açık hayran hayran bakarken, zoraki yol arkadaşım bavulumu alıp taksiden indi. Şemsiyesini bana vermesi, gerçek bir centilmen olduğunu gösteriyordu. çantamdan çıkardığım parayı geri çevirdi. "Kesinlikle olmaz."

"Tabiki olur. Israr ediyorum." Taksi paramı ona ödetemedim.Fakat adam parayı ödedikten sonra bavulumu aldığı gibi apartman kapısına yürümeye başladı. Bir elimde para, diğerinde adamın şemsiyesiyle kaldırımda kalakalmıştım. taksi uzaklaştı.

"Hey, bekle..." Fakat Uzun Boylu, Esmer ve Tehlikeli bana aldırmadı bile.

Apartmentın güvenlik sistemine sahip olduğunu annem söylemişti. Ya güvenlik kartıyla girilebiliyordu, yada ziyaret edilen kişinin kapıyı açması gerekiyordu.Adam o anda apartmandan çıkan birinin açık bıraktığı kapı sayesinde güvenlik sistemine takılmadı. Kapıyı açık tutmuş beni bekliyordu. Bir yere gitmeyeceği belliydi. Onu içeri davet edeceğimimi bekliyordu yoksa ? Taksiyi paylaşma teklifimi yanlış mı anlamıştı ?

Ne büyük aptallık ettiğimi yeni anlıyordum. Hiç tanımadığım bu adama adresi vermiş, daha da kötüsü, şöfore ne dediğini duymamıştım. Beni başka bir yere getirmiş olabilirdi pekala.

Beni arayacak kimse de yoktu üstelik. Adama ailemin dünyanın öbür ucunda olduğunu da söylemişim.! Sophie ve Kate Harrington'un kaybolduğumu anlamaları ne kadar sürerdi acaba ? sophie ile telefonda konuştuğumda , yanlarında kalacak olmama pek de sevinmiş görünmüyordu. Durumdan onunda benim kadar sıkıntı duyduğu belliydi.

Bu gece hatta yarın bile polisi aramayacağına emindim.Belki Donald merak edip ararsa...Donaldın beni istasyona kadar uğurlamadığı için kendini suçlayarak acı çekeceğini düşününce bir an sevindim.Fakat bu mutluluğum, annemin yabancılarla aynı arabaya asla binmemem yolundaki sıkı tembihlerini hatırlayınca sona erdi.Ve aynı anda aklıma gelen şeyle derin bir rahatlama hissettim.

Annem binlerce kilometre uzaktan bile imdadıma yetişmişti işte. Parayı cebime koyup saldırı alarmını kavradım.Anahtarlığa takılabilecek boyutta bir şeydi. Annemin Londra'dayken onu yanımdan ayırmayacağıma dair bana söz verdirmesi karşısında söylediklerimi hatırlayınca utanç duydum. İçimden sessizce teşekkür etiketten sonra, gülümsemeye çalıştım.

"Beni kapıma kadar götürmene gerek yok."

"kapı komşunuz olmasaydım, bunu yapmazdım."

"Kapı komşumuz mu ?" Bir anda rahatlayverdim.

"artık içeri girelim mi ?" Tereddüdüm onu kızdırmıştı belli ki. "Şu şemsiyeyi kaparsan..."

Dediğini yapmak için elimi cebimden çıkarırken , anahtarlığa takılı alarm da cebimden fırladı. yakalama telaşıyla parmağım düşmesine dokunduğu an, kulakları sağır eden bir siren sesi duyuldu. Nasıl kapanacağını anlamaya çalışırken elimden kayan şemsiye, aniden bastıran rüzgarın etkisiyle yola uçtu. adam bir küfür savurarak şemsiyenin ardından koşmadan önce bavulumu yere bırakmıştı. fermuar bavulun yere düşmesinin etkisiyle patlayınca, sade , beyaz ve rahat iç çamaşırlarım yere saçılıverdi. Adam o anın şaşkınlığıyla olduğu yerde kalakaldı. zaman durmuştu sanki..

Sonra her şey yeniden başladı. Etraftaki gürültüyle birlikte.

Sağanak yağmur ve alarmin insanı deli eden bağırtısı. Bu anın utancı bana ömrümün sonuna kadar

yeterdi. Alarmin sesini bastırmak istercesine avucumda tutuyordum. Nasıl susturulacağını hatırlayacak halde dğildim.

adamın ne dediğini duyamıyordum.Sonunda yanıma gelip lanet şeyi elimden aldı ve yere atıp ayağıyla ezdi. Sesin kesilmesi sonsuzluk kadar uzun sürmüştü.

Bunu izleyen sessizlik daha da beterdi.

"sağol" diyebildim ancak. keşke yer yarılısaydı da içine girebilseydim.

"Burada bekle." adamın yüz ifadesiyle sesi buz gibiydi. Neden bir alarm taşıdığım belliydi. taksiyi benimle paylaşmış, ücretini ödemişti, oysa ben ona bir canavar muamelesi yaparak karşılık vermişim.

Adam şemsiyesinin peşinden karanlığın içinde kaybolurken, ona yardım etmeyi düşündüm. 'burada bekle ' demesi, yardım istemediğini gösteriyordu. Hem iç çamaşırlarımı da sokağın ortasında bırakamazdım.

Doğru olan, adamı bekleyip özür dilemek ve şemsiyenin parasını ödemektir. pek ucuz bir şemsiyeye benzemiyordu. Fakat o anki ruh hali içinde bunu hoş karşılamayacağını düşündüm. daha sonra posta kutusuna bir not bıraktım. İkimiz için de en iyisi buydu.

Sophie Harrington'un kapıyı açması uzun sürmüştü.İçindekilerin tekrar dökülmemesi için bavulu kollarımla kavramaya çalışırken, acele etmesini diledim.

Asansörle yukarı çıkarken, yeni komşuyla bir daha karşılaştığımda kıyafetimle saçımın derli toplu olacağına ve dilimi tutacağıma yemin etmişim.Niyetim onu etkilemek değil, sandığı gibi bir aptal olmadığımı ona göstermekti.Ben bile kendimin aptal olduğuna inanmaya başlamışım.

Fakat Sophie şu kapıyı hemen açmazsa, adamla karşılaşmam kaçınılmaz olacaktı.Tekrar zile bastım.Bu sefer kapı açıldı. Karşımda bornozlu ve sinirli, genç bir kadın vardı.

Hiç de iyi bir başlangıç değildi. Yeni kapı komşumu kızdırdığım yetmezmiş gibi, şimdi de yeni ev arkadaşımı banyoda rahatsız etmişim. Sırılsıklam ve berbat görünüşüm de kadının yüz ifadesini açıklıyordu.

Kadın, "Sen Philly Gresham olmalısın" dedi. ' tanrı yardımcımız olsun ' dercesine iç çekerek. "Adım Sophie Harrington. Hadi, içeri gel."

"sağol." Antreye girdim. Bavulumu bırakmak istemiyordum, çünkü parkeler yeni cilalanmıştı. "Küçük bir aksilik oldu." Rahatsız eden sessizliği bozmak için söylemişim bunu. " Ve bavulumun fermuarı patladı."

Sophie nin ablası Kate yanıma gelip halime baktı."tanrım, buraya yüzerek mi geldin ?" Sesini biraz yumuşattı sonra. "sana odanı göstereyim. Bu arada Sophie de bize çay demler, sen de duşunu alırsın."

Çay demlemek Sophie'nin planları arasında var gibi görünmüyordu. isteksizliğini belli eden bir iç çekişle mutfağa gitti.

"Kız kardeşime aldırma" dedi Kate önümde yürürken." Senin kalacağın oda için başka planları vardı. Merak etme, yakında unuttur."

"Ya?" Sophie odayı çalışma odası olarak kullanacaktı belki de.

"Sophie nin çalıştığı şirkette Aberdeen'den gelen yakışıklı bir adam var. Kiralık bir daire arıyormuş. Sophie ondan az kira alarak baştan çıkarmayı planlıyordu." Kate'in gözlerindeki muzip ışıltı, ciddi yüz ifadesini yalanlıyordu. "Bence çok iyi oldu.Adamın buraya taşınıp, eve birbirinden güzel kızları çağırdığını düşünsene."

"Büyük sorunlara yol açardı." dedim aynı ciddiyetle.

Bakıştık. Sophie den iki yaş büyük olduğumuz için ondan daha tecrübeli ve zekiydik. Kate'e kanım ısındı birden.

"Cora Teyze arayıp seni konuk etmemizi isteyince , ne yalan söyleyeyim, rahat bir soluk aldım. Sophie ortalığı birbirine kattı tabi ama Cora Teyze bir kez emir verdi mi..." Neden bahsettiğini bildiğimi sanıyordu belli ki.

"Cora Teyze mi ?"

"Bu daire onun. Zengin kocasından boşanmasının karşılığı.Cora Teyze Fransa'da mutlu bir hayat sürerken, biz de burada yaşıyoruz."

"Bir bedel karşılığında tabi ?"

"Sadece masrafları karşılıyoruz..." Kate ne demek istediğimi anladı birden. "Ah, kendini kastediyorsun!" Güldü. "Bu yüzden endişelenme sakın. Sophienin akli başına gelecektir. İşte odan."ağım oda ancak dekorasyon dergilerinde rastlanacak cinstendi.Kendi odamla kıyaslanamazdı bile. "Harika bir oda." Bavulumu bırakıp bu kusursuzluğu bozmak istemiyordum hala.

"Mobilya mağazalarındaki odalardan hiç farkı yok. Burada birisinin yaşayıp ruh katması gerekiyor." Bana bakıp güldü. "Rahatla Philliy. Ve kendini evindeymiş gibi hisset." Bir kapıyı açtı. "Burası özel banyon. Şu da gardrop ve giyinme bölümü."

Benim giyinme bölümüne ihtiyacım yoktu oysa. Küçük bir dolap bütün giysilerimi alırdı. Kazanacağım parayı biriktireceğim için yeni giysiler almayacaktım nasıl olsa.

"Ceketini alayım mı ?" dedi Kate. "Bir an önce kurusun."

Böyle lüks bir apartmanda oturanlar çamaşırlarını arka bahçeye asmazlardı."Yakınlarda bir çamaşırhane var mı ? Giysilerim....biraz çamurlandı da."

"gereken her şey burada varken, neden bu yağmurda dışarı çıkacaksın ? çamaşır makinesi , kurutucu ve buharlı ütü."

"Kurutucu mu ?" Bu çok iyiydi işte."Sağol kate."

"Bir şey değil.Duşunu alınca mutfağa gel.Bornozunla durabilirsin." Kate sırttı."Mutfağı bulmak için Sophie'nin dişlerinin gıcirtısını takip etmen yeterli."

Kalac

3.Bölüm

Hava karanlık, ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor.Ev arkadaşlarınız dışarıdalar ve siz

tanımadığınız bir evde yalnızsınız.Kendinize yemek hazırlamak için fırını yakarken sigortaları attırdınız. Ne yaparsınız ?

- Sokağın köşesinde bir kafe olduğunu mu hatırlarsınız? Orada karnınızı doyurur, belki sigortalardan anlayan birine rastlarsınız .Mükemmel bir çözüm.
- Kapı komşunuzdan yardım mı istersiniz ? Adam şimdi evde olmalı.
- Panik içinde acil yardım numaralarını mı ararsınız ?
- Alet çantasından bir el feneriyle sigorta teli alıp kendiniz mi onarırsınız ?
- Elinizden ağlamaktan başka bir şey gelmez mi ?

"Şimdi daha iyisin, değil mi ?"

Kate mutfakta yalnızdı.Ocakta kaynayan çaydanlığı gösterdi.

eski bornozumun içinde, ev sahiplerinin verdiği yumuşak havluya sardığım saçlarımla kendimi pek de rahat hissetmiyordum aslında. Bugüne kadar yaşıtım kızlarla aynı evi paylaşmamış olsam da, bunun mayın tarlasında yaşamaktan farksız olduğunu duymuştum.

Son kalan sütü kimin içeceği, telefon faturalarını kimin ödeyeceği sürekli sorun olurdu. en kötüsü de, erkekler konusunda çıkan tartışmalardı. Eh, hiç değilse bu konuda ev arkadaşlarımla sorun yaşamayacaktım.Bırakın onların erkek arkadaşlarını çalmayı, kendi erkek arkadaşımın ilgisini arabasının karbüratöründen ayırıp kendi üzerime çekmekte bile zorlanıyordum.

Kate gayet sıcak davransa da, şansımı zorlamak istemiyordum."Yolu tarif edersen , çıkıp yiyecek bir şeyler almak istiyorum." dedim kendime kahve doldururken.

"Bu akşam için gerek yok.Sophie'nin köy peynirini yemediğin sürece sorun çıkmaz."

"Tamam," dedim içtenlikle. Gülüştük.

"Londra'da hiç tanıdığın var mı, Philly ?"

Kafamı iki yana salladım."Şey... Buraya gelirken kapı komşumuzla tanıştım. Aynı taksiye binmek zorunda kaldık. İkimizde aynı yöne gittiğimize göre, bu gayet normaldi. ama adamın da burada oturduğunu bilmiyordum tabi."

Kate'nin şaşırması tuhafıma gitmişti, fakat onu şaşırtan bu tesadüf değildi. "Tanımadığın bir adamla aynı taksiye mi bindin ?"

Bu gerçek beni de hala biraz ürkütüyordu."Sağanak vardı. Adam taksiyi bana bırakacaktı. Çok centilmen biriydi, çok...şey " Tam nazik diyecektim ki, adamın yemyeşil gözlerindeki öfkeli sabırsızlığı ve bana sertçe ' Burada bekle' deyişini hatırlayıp yutkundum.

"Evet?"

"aslında ona bir özür borçluyum. Ve bir de yeni bir şemsiye." Kate'nin havaya kalkan kaşlarını görünce," Uzun bir hikaye," dedim.

"Mutlaka anlatacaksın. Bu akşam yakışıklı bir avukatla çıkıyorum. Geleceğini önceden bilseydim iptal ederdim, ama bu randuvuyu uzun zamandır istiyorum ve bu fırsatı kaçırırsam yazık olur." Sırtarak ayağa kalktı." Meraklanma, seni sophie ile yalnız bırakmıyorum. O da bir partiye gidiyor. seni de götürmesini söyledim, ama şu anki ruh hali düşünülürse, pek de iyi vakit geçireceğin söylenemez."

"Haklısın," dedim rahat bir soluk alarak.Zorla bir partiye götürülüp, bir oda dolusu yabancıyla sohbet

etme düşüncesi, Sophie olsun yada olmasın pek cazip değildi.

Sophie bir saat kadar sonra mutfağa geldi. Yüksek topuklu ayakkabıları, gümüş rengi şifon elbisesi, omuzlarına sürdüğü incecik pullar ve sapsarı saçlarıyla soluk kesecek kadar güzeldi. Onu böyle görünce, gitmediğime daha da memnun oldum.

Böyle bir güzelliğin yanında partiye gitsem, bir fareden farkım olmayacaktı.

Maybridge'den alınamayacak kadar şık siyah elbisesi içinde en az onun kadar güzel görünen Kate,"Yalnız kalabilirsin , değil mi ?" diye sordu. "Televizyonda hoşuna giden bir şey olmazsa, şurada video kasetler var. Kafelerle büfelerin listesi de telefonun yanında."

"Beni merak etmeyin." fakat bir cuma gecesi Donald benim hazırlamış olduğum herhangi bir planı gerçekleştirmek için kapıma gelmeden ilk kez yalnız kalacaktım. Onu kendisi gibi otomobil delisi arkadaşlarıyla birlikte barda düşünmemeye çalıştım. Aniden 'mucizevi' şekilde iyileşen annesi onu 'eve kapanmayı eğlenmesi ' için teşvik etmişti mutlaka. Giysilerimin yıkandığı çamaşır makinesini gösterdim." yapacak bir sürü işim var."

Kate güldü." Keyfine bak." O sırada kapı çaldı.

"Hadi Kate, Taksi geldi." Sophie acır gibi bana baktıktan sonra daireden çıktı.

Kate'nin alnı kıvrılmıştı. "Yakışıklı George mi, yoksa Willy miydi ?"

"Pardon ?"

"Taksiyi paylaştığın adam George miydi, yoksa Willy mi ?" Birbirimize isimlerimizi sormadığımızı söyleyecekken durdum. Kulağa aptalca geliyordu. Öte yandan , iki isimden hiçbiri talihsiz kurtarıcıma uygun değildi. "Yakışıklı George?"

"Uzun boylu , esmer.."

"Evet, ta kendisi."

"...ve tamamen eşcinsel."

"Eşcinsel mi ?"

Kate 'ne kadar safsın ' dercesine yüzüme baktı. "fark etmedin mi ?"

Eşcinsel mi ? Adam eşcinsel miydi ?

Hayır, fark etmemiştim. O yemyeşil gözlerin derinliklerinde kendimi kaybetmiştim çünkü...

Toparlanarak omuz silktim."Adama o kadar dikkat etmedim doğrusu..Zaten o da şemsiyesinin peşine düşmüştü. İnşallah bulmuştur. Hangi dairede oturuyor ?"

Niyetim, kapının altından atacağım bir notla ondan özür dileyip, zararını tazmin etme teklifimi iletmektir. Cevap verirdi mutlaka. Bundan sonra eve girip çıkarken karşılaştığımızda şöyle bir selamlaşıp geçerdik. İkimiz için de en iyisi buydu.

"Kapıdan çıkınca sağa dön. Koridorun sonunda yetmiş iki numaralı daire." Kate sırtıttı."Bu gece bizi bekleme."

Kapı arkasından kapanırken, "Yakışıklı George mi ?" diye sordum kendi kendime. Yüreğimin neden ansızın ağırlaştığını bilmiyordum.

Bunun yakışıklı komşumuzla bir ilgisi olamazdı. Hiç kimseyi tanımadığım bir şehirde cuma gecesi tek başıma olmamdan kaynaklanıyordu mutlaka. Annemle babam başka bir saat diliminde, yeryüzünden binlerce kilometre yukarıdaydılar ve erkek arkadaşım sevgili arabasının başında değilse barda arkadaşlarıyla kafa çekiyordu.

Her canım sıkkın olduğunda yaptığım gibi, buzdolabını açtım. acilen bir şeyler yemeliydim. Sophie'nin içi rahat olabilirdi, köy peyniri emniyettediydi. Benim sıcak ve doyurucu bir şeylere ihtiyacım vardı. Jambonlu ve yumurtalı bir sandviç. Yada sosis. Kalbim yağ bağlasa bile, kendini boş hissetmeyecekti en azından.

Ama şansım yoktu. Buzdolabı yağ içeren gıdalar için yasak bölgeden farksızdı.

Mutfak dolabını açınca, şansımın döndüğünü gördüm. Sophie gizliden gizliye atıştırmaya düşküncü, ya da Kate'nin damak zevki benimkiyle aynıydı.

Dolapta ekmeğe krema gibi sürülen, tuzsuz tereyağıyla kaşar peyniri vardı. tadına bakınca ağızım sulanıverdi.

Tereyağından vazgeçtim. Kızarmış ekmekle peynir en güzeliydi. Sabah markete gider, yeni bir peynir alırdım. Bu, kendi ihtiyaçlarımı gidermek için de iyi bir fırsat olacaktı. Izgarayı fişe taktıktan sonra, pul biber bulana kadar araştırmama devam ettim. Harika. Pul biberin son kullanma tarihinin geçmiş olmasına aldırmadım. Bu kadarlık şeyden zehirlenmezdim herhalde.

Ekmeklere bakmak için ızgaranın başına gidince, yanmadığını gördüm. Fırın ana şalterden kapatılmıştı. Uzanıp şalteri indirdim.

Her şey biranda oluverdi.

Mavi bir pırıltının ardından patlamaya benzer bir ses duyuldu ve etraf karanlığa gömüldü. Bir çığlık attım.

Ucuz korku filmlerindeki kadın kahramanların attıkları cinsten kulakları sağır eden bir çığlık değildi. Korkudan dizlerim titrese de, aklımı kaçıracak kadar korkmamıştım. Etrafta imdadıma koşacak yardımsever biri de yoktu zaten.

Tamamen kendi başıyaydım. Ömrümde ilk kez yardım isteyebileceğim kimse olmuyordu. Yaşamam buna bağılıymış gibi tezgaha tutunmuş beklerken, kalp atışlarım yavaş yavaş normale dönüyordu. ümitsizliğe kapılmamaya çalıştım. sigortayı attırılmıştım sadece. Dünyanın sonu değildi ya.

Ama kendimi öyle hissediyordum.

Londra'nın ışıkları nehrin öte yanından benimle alay edercesine göz kırpar gibiydi. Ne halde olduğumu anlamışlardı sanki.

Evde olsam, Donald'a telefon etmem yeterdi. Sigortayı tamir etmesi için değil. Varlığından güç alacaktım. Hem, onunla koca evde baş başa olma fırsatı bir daha ne zaman elime geçecekti ?

Annesi kıymetli oğlunu baştan çıkarmak için plan yapmakla suçlasa da, elinden bir şey gelmeyecekti. Bize mani olmak için gerçek yüzünü göstermesi gerekirdi ki, bu hiç işine gelmezdi. Bunu yapmayacak kadar zekiydi.

Ne var ki, Maybridge de ve Donald'ın yanında değildim.

Şimdi kapı komşum, iç çamaşırlarımı görme şansına erişen bir adamdı. Oysa Donald'ın on üç yıldır böyle bir şansı olmamıştı hiç.

İç çamaşırlarımın sade ve seksilikten uzak oluşu utancımı bir nebze azaltsa da, adamın büyük ihtimalle iç çamaşırlarımı beğenmemesi kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu.

Nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. Adam eşcinseldi. estetik kaygılar dışında, çamaşırlarımla ilgilenmesi düşünülemezdi bile.

İkide bir adamı düşünmemin sebebi neydi peki ?

Kimseye ihtiyacım yoktu. Sigortayı kendim de tamir edebilirdim. Tek yapacağım, sigorta kutusunu bulmaktı. Kapının yanındaki dolap bunun için en uygun yerdi. Karanlıkta el yordamıyla yolumu bularak mutfak kapısına vardım. Evde acil durumlar için tezgah altında mum ve kibrit bulundururduk. Burada böyle bir alışkanlık olup olmadığını bilmiyordum.

baçağımın alt kısmı alçak bir sehpaye çarptığı an, yere düşüp kırılan pahalı bir porselen biblonun şangırtısı duyuldu. Biblio pahalıydı mutlaka. Bu evin semtinden dekorasyonuna kadar her şeyi pahalıydı çünkü. annemin de dediği gibi, geçici olarak bile burada yaşamam bir şanstı, ama şu an kendimi hiç de öyle hissetmiyordum. İcimden tekrar çılgılık atmak geldi.

Bacağımı ovuştururken seçenekleri düşündüm.

Sophie ve Kate dönmeden önce bavulumu toplayıp evi terk edebilirdim.

Kırık biblonun parçalarını, yemek hazırlama çabalarımın kanıtlarıyla birlikte bavulumu saklayıp yatar, ertesi sabah dairede elektriğin olmayışına şaşırılmış gibi yapabilirdim.

Oturup ağlayabilirdim. O an, büyükannemin ölümünden beri ilk kez bu kadar şiddetli bir ağlama isteği içindeydim. Fakat gözyaşları insanın gözleriyle burnunun kızarmasından başka bir işe yaramazdı. Halının üzerindeki porselen parçalarına basmadan, bu kez olaysız şekilde dolabın yanına ulaştım.

Burası zifiri karanlıktı. Dolapta el feneriyle yedek sigorta teli olması gerekirdi. Annem buna çok dikkat ederdi. Sanki beni duyacakmış gibi yüzümü havaya kaldırıp " Anne, bir daha seni aşırı titizlikle suçlamayacağıma yemin ediyorum." dedim. "senin uyarmana gerek kalmadan, yarın ilk iş olarak yeni bir saldırı alarmı alacağım, asla yanımda temiz bir mendil olmadan dışarı çıkmayacağım...ne olur, dolapta el feneriyle yedek sigorta teli olsun!" Karanlığın içinde el yordamıyla dolabı araştırdım.

El feneri yoktu. Bu durumda , biraz önce verdiğim sözleri tutmaktan da kurtulmuştum, ama bu, karanlıkta kaldığım gerçeğini değiştirmiyordu. Daire kapısının hemen yanında olduğumu hatırladım birden. Holün ışığından yararlanabilirdim.

Kendimi tebrik ederek kapıyı açtım...ve bir çılgılık attım. Bu seferki gerçekten kulakları sağır edecek cinstendi. Arkadan gelen ışıktaki iyice iri görünen bir gölge bana doğru uzanmıştı. Fakat çılgılığım geri çekilmesine neden olunca, aydınlıkta yüzünü gördüm. Adam hayal gücümün iddia ettiği gibi boğazımı sıkmaya çalışmıyor, zili çalmaya hazırlanıyordu sadece.

Onu ilk kez tamamen aydınlıkta görüyordum. İlk izlenimimde yanılmadığımı anladım. Uzun boylu ve esmerdi. Nabzımın hızlanması, tehlikeli biri olduğunu kanıtlıyordu. En azından, ruh sağlığım için tehlikeliydi.

asıl dikkatimi çeken ise, elindeki yassı ve geniş kutuydu. Adam tehlikeli olabilirdi, ama pizza açılığını hatırlamama ve midemin guruldamasına yol açmıştı.

"Evet?" dedim utancımı saklamaya çalışarak

"Çığlık attın."

"Beni korkuttun! Ne istiyorsun ?"

"Kapıyı açtığımda attığın çığlığı kastetmiyorum." Adam bir geri zekaliyle konuşur gibiydi. "Biraz önce de bağırдың...."

".....arkadaşlarının da çıktıklarını gördüm ve yardıma ihtiyacın olup olmadığını merak ettim."

"ya" Bu adamı etkileme gibi bir niyetimin olmayışı büyük şanstı. Benim tam bir salak olduğumu düşünüyordu mutlaka. "Kusura bakma.Duvarların bu kadar ince olduğunu bilmiyordum."

"Değil zaten." Adam böyle şeyleri iyi bilen birinin özgüveni içindeydi. "sen ilk çığlığı attığında kapının hemen dışındaydım."

'Çığlık' kelimesini tekrar kullanmaktan çekinmesi gayet normaldi. " Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. dairenin sgortası attı. Hepsi bu kadar." Bu kadar mı ? " Sigortayı tamir etmeye çalışıyordum."

"Bu işten anlıyor musun ?" Adam şaşkınlığını gizlemeye çalışmamıştı bile.

Bana karşı gayet nazik davrandığını, komşu olduğumuzu hatırladım. Oysa buna hiç mecburiyeti yoktu.

"Artık okullarda kızlara böyle şeyleri öğretiyorlar."

"sahi mi ?"

Adamın pek de inanmış bir hali yoktu, ama üstelemedi. 'elinin hamuruyla erkek işine karışma ' tavrı takınmamıştı. "Seni işinle baş başa bırakayım öyleyse." Tam arkasını dönecekken durdu." Yedek sigorta telin var mı ?"

Dolabın içinde bulamamıştım. Adamın iyi bir komşu oluşuna bir kez daha şükrettim. " Hiç sanmıyorum "

"Ben de öyle. Arkadaşların dekorasyon konusunda çok iyiler, ama pratik tiplere benzemiyorlar."

Sophie bir manken kadar güzeldi. kate'in ise kendinden emin, kültürlü bir havası vardı. "Galiba haklısın." Bu tip kadınlar kesinlikle pratik olmazlardı.

"Sen hangi telde arıza olduğuna bakarken, ben de tel getireyim."

"Bir de tornavida getirsen iyi olur. Ha, bir de el feneri."

Adam pizza kutusunu elime tutuşturup gitti. Midemin gurultusu düşünülecek olursa, bana çok güvendiği kesindi. O dönmeden kutuyu açıp koca bir dilimi mideye indirme isteğimi bastırdım. Adam dönene kadar kendimi toplayıp, kopuk sigorta telini bulmalıydım. Adamın neden beni bu hale getirdiği, hala gizemini koruyan bir soruydu.

Onun eşcinsel olduğunu hatırlattım kendime.

Ve uzun boylu, yakışıklı ve tam anlamıyla bir erkek olan Donald'la nişanlı sayılırdım. Bizi Philly ve Donald diye anarlardı. kendimi bildim bileli de öyleydi. Herkes bizi bir çift olarak görürdü. Donald'ın annesi hariç tabii. Kasabadan uzaklaşmama ne kadar seviniyordu kimbilir ?

Komşum sigorta teli,tornavida ve el feneriyle döndüğünde, kopuk sigorta telini bulmuştum. "Sigortayı

attırın ne ?" Teli verirken, ellerimiz birbirine değdi. Kendimi toplama çabalarım yerle bir olmuştu. Teli düşürdüm.

"fırın yüzünden oldu." Yanaklarımın yanmasının nedeni, teli almak için yere eğilmem değildi mutlaka.

"Acaba kapalı mı ?" Adam mutfağa yönelirken, ayağının altında bir şeyler çatırdadı. Porselen iyice un ufak olmuştu. Adam homurdandı. İyi bir şeyler söylemediği belliydi. "Pekala," dedi dönünce. "Fırının elektrik düğmesi kapalı. Tekrar kullanmadan önce servisine baktırsanız iyi olur."

Biraz önce olanları tekrar yaşamaya hiç niyetim yoktu. "Elinde neden bir pizza vardı ?" dedim telle uğraşırken. Bunu sorduğuma inanamıyordum. Bir adama yalvarmadığım kalmıştı.

"Senin...rahatsızlığını belirten o sesi çıkardığını duyduğumda pizzacı çocuğa ödeme yapıyordum. Senin durumunun pizzayı sıcak yemekten daha acil olduğunu düşünerek buraya koştum. Daha çabuk gelirdim ama pizzacı çocuk parasını almakta acele etti."

Benimle alay ettiğini düşünerek kafamı kaldırdım. Adam bu fırsatı, teli elimden alıp kontrol ettikten sonra geri vererek değerlendirdi. Normal şartlarda kanımı beynime çıkaracak bir şeydi bu. Alacakaranlıkta titreyişimin nedeni, feminist bir öfkeden çok, parmaklarımızın birbirine değmesiydi.

"Paylaşabiliriz," dedi.

Paylaşmak mı ? Neyi ? "Pizza peynirli tostun yerini tutamaz ama fırın olmadan bu gecelik bununla yetinmelisin." adam açıkça gülümsemese de, sesi onu ele veriyordu.

Arkamı döndüm. Teli yuvasına takmaya çalışırken ellerim titriyordu. Adamın içimi titreten, çok seksi bir sesi vardı.

Antre birden aydınlanınca, yuvasından gün ışığına çıkan bir köstebek gibi gözlerimi kırıştırdım. Adam elini uzatmıştı. "Adım Callum McBride. Bana Cal diyebilirsin."

Uzun parmaklı, hafifçe nasır tutmuş elleri vardı. Her işin üstesinden gelebilecek ellerdi bunlar. Onları duvar örerken, gitar çalarken, bir bebeği uyuturken hayal ettim. Kafam karışmıştı.

Bütün kanıtlar tersini gösterse de, aptal değildim. Maybridge de eşcinsel arkadaşlarım vardı. Çoğu kadınların başını döndürecek kadar yakışıklıydı, ama beni bu adam gibi titretmezlerdi. Bir kadınla erkeğin anında sevişme isteği duymalarına yol açan, o dişilere özgü, ilkel karşılıktı bu. Bu adamda Sophie ve Katê'nin fark ettikleri, ama benim göremediğim şey neydi peki ?

İsimler kafama dank etti birden.

"Callum ? Callum McBride ? sen yakışıklı George değil misin ?" Yüreğime sular serpilmişti birden. Ortada büyük bir hata vardı.

"Yakışıklı George mi ?"

"Kate seni uzun boylu, esmer ve y-y-yakışıklı diye tarif etti." Bir de eşcinsel dememek için dilimi ısırardım. Bir gün içinde kendimi yeterince aptal durumuna düşürmüştüm zaten. Adamı daha fazla gücendirmek istemiyordum. "Posta kutuna bir not bırakacaktım, ama adını bilmiyordum. Kate'nin tarifinden, senin yetmiş iki numarada oturan George olduğunu düşündüm..."

Adamın bakışı, işi elime yüzüme bulaştırdığımı belli ediyordu. 'Yakışıklı George ', kate ile sophie'nin ona taktıkları isimdi.

Ve şimdi bu gerçeği adam da biliyordu.

"Tanrım" diye inledim. "Yetmiş iki numarada oturuyorsun değil mi ?"

"Evet."

"Uzun boylu, esmer ve y-y-yakışıklı, ha ? " Sırıtiyordu şimdi. "senin adın ne peki ?"

Kendimi tam anlamıyla süzme bir salak gibi hissediyordum. Adamın elimi tutan parmaklarının beynime tatlı haz sinyalleri göndermesinin başka nasıl bir nedeni olabilirdi.? "Adım Philly Gresham. Ve şimdi mutfağa gidip intihar edeceğim."

Elimi çekmek istedim, ama adam bırakmadı." sakın ha. Şu pizzayı bitirmeme yardım etmeden olmaz."

bana kızmamıştı demek. Gülümsemesi gözlerine yansırken, karnımın altında tuhaf bir kasılma hissettim. Heyecan, beklenti, ve üstü kapalı bir tehdit karşısında duyulan bir histi bu.

Tamam pizza severdim, ama bu kadar da etkilenmezdim. "Bu bir ceza mı *"

"Ceza istiyorsan, benimle bir şişe de şarap içersin."

"hey, çok acımasızsın."

"Ama y-y-yakışıklıyım da, öyle değil mi? " Tekrar sırttı. Ben şarap getirirken, sen de şu porselen parçalarını topladın."

Gözlerimi ondan zorla ayırıp yere baktım. "Toplayıp yapıştırmak mümkün değil herhalde ?"

"Hiç sanmam." Callum McBride kendi dairesine doğru uzaklaştı. Yetmiş iki numaralı daireye doğru.

Demek gerçekten eşcinseldi.

İçeri girdiğini görene kadar, bu konuda yanılıyor olmayı ne kadar istediğimin farkında değildim. Yaşadığım derin hayal kırıklığının bencilce olduğunu biliyordum. Adamın eşcinsel olmakla benim gibi birini kaybettiğini düşünmem düpedüz bencillikti.

Cal McBride son derece nazik ve yardımsever biriydi. Londra gözüme çok hoş görünmeye başladı birden.

Porselen kırıklarını toplarken, Donald'ı ne kadar az düşündüğümü fark ederek kısa bir suçluluk duygusuna kapıldım. Ne de olsa onun oyalanacağı antika bir arabası vardı. Oysa Cal'ın benimle ilgilenmesi imkansızdı. Böylesi daha iyi dedim kendi kendime. Hatta HARİKA. Karmaşık, yorucu duygusal ilişkilere girmeden iyi iki dost olabilirdik.

Açlıktan karnım zil çalıyordu.

Bir an için, bir yandan korku filmi seyrederken bir yandan da kanepede yemeğimizi yediğimizi düşündüm. Korku filmi kaseti kiralamamanın tek nedeni, filmin en korkunç sahnesinde kendimi hayatımın erkeğinin kollarına atma fırsatı çıkabileceğiydi.

Son zamanlarda bunu sık sık yapıyordum.

Oysa Donald garajda saatlerce ter döktükten sonra bir kase patlamış mısırla televizyonun karşısına geçmekle yetinirdi. Birbirimize yakınlaşmak için yarattığım fırsatların farkına varmayı da bundan kaynaklanıyor olmalıydı. Tek koluyla omzuma sarılırken, diğer eli de kaseinin içinde olurdu.

O cadı anası oğlunun yemeklerine bir şey mi koyuyordu yoksa ? Kadın kendi yetiştirdiği bitkileri öbek öbek mutfağının penceresinde kurutuyordu. Onlarla ne yaptığını Allah bilirdi.

Donald hayatımın erkeğiydi, ama Cal'ın bu sıfatı taşımadığı kesindi. Kendi kendime sorun yaratmam anlamsızdı.

Hem de çok anlamsız.

4. Bölüm

Yeni tanıştığınız insanları evindesiniz ve çok değerli bir eşyayı kırdınız. Bu durumda :

a.Suçunuzu derhal itiraf edip özür mü dilersiniz ?

b.Paniğe kapılıp hemen yapıştırmaya mı çalışırsınız ?

c.Parçaları başkasının bulmasını mı beklersiniz.

d.Suçu evdekilerin besledikleri hayvana mı atarsınız ?

e.Kimse fark etmeden eşyanın yerine yenisini koymak için yeri göğü birbirine mi katarsınız

f.Hemen bir taksi çağırıp, bavulunuzu topladığınız gibi arka kapıdan mı kaçırsınız ?

Hem de ançuezli !"

Kağıt peçete ve kadeh bulmaya uğraşırken, pizzaya el sürmeye çekinmemin nedenini anlayabilmiş değildim. Cal'ın ne çeşit pizza ismarladığına bile bakmamıştım. Normalde telaşlı bir insan değildim ve o an için ne yesem razıydım, ama ançueze karşı özel bir zaafım vardı.

Kapıyı aralık bırakmıştım.Cal biraz sonra bir şişe kırmızı şarapla geri döndü. kadehlere koyarken , ürkek bakışlarla izledim. Nadiren içki içerdim. Donald'la ara sıra bara gittiğimizde bir bardak bira içerdim, o kadar. Son kez kırmızı şarap içtiğimde ertesi sabah başım o kadar ağrımişti ki, bir daha ağzıma sürmemeye yemin etmişim. Fakat kabalık etmemek için Cal'a bir şey söyleyemedim ve içkiden bir yudum aldım.

Cal kafasıyla pizza kutusunu gösterdi." yesene"

Hemen koca bir dilim aldım. Şarap konusundaki endişemi bir anda unutuvermişim. cal da benim gibi ançuezli ve zeytinli pizza sviyordu.

Cal çıkardığım sesi hoşnutsuzluk olarak algılamış olmalıydı ki, " Sevmiyorsan zeytinleri ayırabilirsin," dedi.

"dalga mı geçiyorsun ?" Uzayan peyniri parmağımla tutup ağzıma götürdüm. Kibarca bir yemek yeme tarzı değildi, ama başka yolu da yoktu. "erkek arkadaşım ançuezden nefret eder." Damağımdaki tadın hazzıyla iç geçirdim. "Bu gerçek bir ziyafet."

Cal bir sandalye çekip yanıma oturdu. Pizzasını alırken kolu omzuma sürününce, elektriğe tutulmuş gibi sıçradım. Cal pizzayı ısıırken hayretle bana baktı.

"Erkek arkadaşın mı ?"

"Donald. Donald Cooper. Hemen yanımızdaki evde oturuyor."

"Hayır, kapı komşunuz benim."

"Doğru," dedim gülerek. "Donald evdeki, yani Maybridege deki komşum."

"İnsanın kapı komşusuna aşık olması sık rastlanan bir durum."

"haklısın." Bu konuda ailem, kardeşlerim, arkadaşlarım, kısaca herkes benimle dalga geçerdi.

"Yanımızdaki eve taşındıklarında ben on, Donald ise oniki yaşındaydı. O günden beri herkesin gözünde bir çiftiz." Omuz silktim. "Annesi hariç tabi. Beni bir türlü kabullenemedi."

"Senden hoşlanmıyor mu ?" Cal'ın gözleri kısılmıştı.

"Durumun açıkçası onun açısından bu kadar kişisel olduğunu sanmıyorum. Oğlunu elinden alacak her kıza aynı gözle bakacağına eminim."

"Senin Londra'ya gelmene sevinmiştir öyleyse." Cal gülmemeye çalışıyordu.

"Ben de aynı fikirdeyim."

"ya Donald? senin tek başına büyük şehre gelmeden hiç hoşlanmamış olmalı."

Ben bundan o kadar emin değildim. Donald Bilim Müzesinde görme şansına sahip olmamaı kıskanırdı olsa olsa. " 1922 model Austin'inin tamirinde kritik bir safhaya geldi. Ben ise dikkatini dağıtıyorum sadece."

"İşte bundan hiç kuşkum yok." Cal bunu tuhaf bir içtenlikle söylemişti.

"Bak, şemsiyen ve alarm konusunda gerçekten özür dilerim. şemsiyenin durumu kötü mü ?"

"Eğer bulursam , ne durumda olduğunu söylerim."

Bir tabağa koyduğum porselen parçalarına baktım. Yapıştırıp eski haline getirme şansım yoktu. Aynısını bulabilecek miydim acaba ? İlk kırıldığında yapıştırma şansım belki vardı, ama Cal'ın ayakları altında iyice parçalanmıştı.

"Günüm hiç de iyi geçmiyor."

"Haklısın. cal bir an düşündü." Neden beni beklemedin ?"

Bunu hiç sormamasını ümit ediyordum. "Çevirdiğin taksiye ortak çıktım, şemsiyenin kaybolmasına sebep oldum. Neredeyse kulaklarını sağır edecektim. Kendini toplaman için yanından uzaklaşmalıydım."

Cal bu espirime gülmedi. "Bavulunu tek başına taşıyabildin mi ?"

Beklememi istemesinin nedeni bu muydu ? yardım etmek için mi ? Onca şeyden sonra....."Evet. Neden aynı apartmanda oturduğunu söylemedin? Aynı adrese gittiğimizi biliyordun. Ben..."

"Bana inanmayacağını biliyordum. Sana asıldığımı düşünecektin."

"Neden inanmayayım ki ? Aslında.."

Cal'ın gülümsemesi , sadece kendimi kandırdığımı söyler gibiydi."farkında olmadan kendini tehlikeye attın. Sonradan sen de bunun farkındaydydın. O alarmı çalıştırmanın başka ne sebebi olabilir ?"

"Mmm." hala tehlikedeydim. Nabzımın aniden hızlanışının başka nedeni olamazdı. Konuyu değiştirmek için, biblonun markasını taşıyan parçasını aldım. "İflas etmeden yerine yenisini koyabilir miyim dersin ?"

Cal beni uzun uzun süzdükten sonra parçayı aldı. Yüz ifadesi hiçde ümit vermiyordu. "Merak etme,

sigortalıdır."

Bunun moralimi düzeltmesi mi gerekiyordu ?

"Ah, harika. Buraya misafir geldiğim ilk gün değerli ve nadide bir bibloyu kırıyorum !"

"Sigortanın atması senin suçun değildi. sadece şanssızlık. Tamir ettin zaten."

"senin sayende."

"Komşular böyle günler içindir. Halledilecek şeyler için üzölmeye değmez." Şarap kadehimi bana uzattı." Kendini yemeyi bırakda şunu iç. Dünyayı daha güzel göreceksin."

Benim bu konuda kuşularım vardı."genelde kırmızı şaraptan uzak dururum."

"İnsan ara sıra yeni şeyler denemeli." Kadehi elime tutuşturup kendi elleriyle kavradı. Fakat bu, kendimi daha kötü hissetmemden başka işe yaramamıştı.

Normalde böyle titremezdim. Bir yabancıyla fizikselliğın ötesine geçen bu yakınlık yüzünden olmalıydı. Cal McBride beni bu şekilde etkiliyordu nedense. Onun yanındayken en ufak bir şeyde ürküyor, bakışlarımız karşılaştığında tuhaf bir heyecana kapılıyordum.

"Galiba bugün ' yenilik ' hakkımı fazlasıyla kullandım. sesim boğuklaşmıştı nedense.

"İnan bana, Philly, yenilikler hiç tükenmez."

"Öyle mi ? " haklıydı belki de." Doğru. Ve yapabileceğim bir sürü şey var üstelik."

Donald'la ilişkimde kendimi emniyette hissediyordum. Ablamın dediği gibi, otuz yıldır evli bir çiftten farkımız kalmamıştı. Ablamın bunu bir iltifat olarak söylemediğini biliyordum.

Ellerim Cal'ın ellerindeyken, daha önce hiç bulunmadığım sarp bir yamacın kıyısında, her an aşağı yuvarlanacakmış gibi hissediyordum kendimi. halim anlaşılmasın diye telaşla şarabını içtim. İçime ani bir sıcaklık yayıldı. Cal haklıydı, kendimi daha iyi hissediyordum şimdi. "Hey, çok güzel." Koca bir yudum daha aldım.

"Tıpkı sıvı güneş ışığı gibi. Cal nihayet ellerimi bıraktı.

İçimdeki sıcaklık biranda yok olmuştu. O sıcaklık Cal'ın kendisinden mi kaynaklanıyordu yoksa ? Bir yudum daha aldım, ama değişen bir şey olmayınca kadehi bırakıp pizzaya devam ettim.

"harrington kardeşleri tanımiyor musun yani ?" dedi Cal. "Okul arkadaşı falan olduğunuzu sanıyordum."

"Öyle mi ?" Cal beni aklından geçirmiş miydi gerçekten ? "Şey, hayır." hakkımda iyi şeyler düşünmeyeceği kesindi. "Annem onların annesinin yeğeniyle aynı komitedeydi.." kaşlarım neden çatılmıştı birden ? "Tıpkı erkekler arası dayanışma grupları gibi. Kalacak bir yere ihtiyacım vardı, onların da boş bir odası." Kıkırdadım. Gelecek altı ay boyunca Sophie'nin suratını çekeceğim düşünülürse, gülmem biraz tuhaftı.

"İsabet olmuş."

"Pek sayılmaz." Sesimi alçalttım. " Sophie o odayı göz koyduğu adama vermeyi planlıyormuş." Bir dilim pizza daha alacakken, görgü kurallarını hatırlayıp Cal'a baktım.

"afiyet olsun." Cal boşalan kadehimi doldurdu.

Bu lafı ikiletmeye hiç niyetim yoktu. "Yoksa Sophie sırf benden kurtulmak için fırına bubi tuzağı mı koydu ?" Cal'ın kaşlarının havaya kalktığını görünce durdum. Tanrı aşkına, yine saçmalamaya başlamıştım! Hemen konuyu değiştirdim. "Pizza nefis. Donal hep etli pizza yer. Bilirsin işte, şu ekstra biberli olanlardan. şansın varsa, üzerinde bir tane zeytin olur." Zetinlerden birini alıp ağzıma attım. "Donald ançuezli pizza da yemez. Ama ben bayılırım." aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordum yine." Bu çok güzel bir değişiklik oldu." Ağzımın yemekle meşgul olması daha iyiydi.

İkimiz de pizzamızı yerken hiç konuşmadık.

"Maybridge de neler yapıyorsun ? Donald'ın dikkatini çekmekten başka tabii."

"Neiş yaptığımı mı soruyorsun ?" Bu gayet emniyetli bir konuydu. Bankadan ve iş arkadaşlarımdan bahsettim. bana hediyeler getiren nazik müşterilerden, benimle flört etmeye çalışan çapkın müşterilerden, geride bıraktığıma hiç üzülmeyişim tuhaf müşterilerden bahsettim.

"Londra'da da aynı işi mi yapacaksın ? Yoksa farklı bir bölüme mi transfer oldun ?"

"Bir anlamda transfer sayılır. Ama geçici olarak." Cal'a kaçamak bir bakış gönderdim. "ya sen ? çaresiz kızları yağmurdan kurtarmanın dışında ne yaparsın ?"

"Belgesel filmler çekiyorum. Vahşi yaşamla ilgili olanlardan."

"Londra'da mı ?" diye sordum ne dediğimi düşünmeden. "ah, olamaz.."

"evet, Londra'da. Burada da hayvanlar var. Örneğin tilkiler, kediler, güvercinlerin gizli yaşamları..."

"sahi mi ?" Heyecanlı görünmeye çalıştım. Oysa kutup ayıları, aslanlar yada kurtlarla ilgili belgeseller çektiğini sanmıştım. "Güvercinlerin gizli hayatları olduğunu bilmiyordum. her işlerini sokağın ortasında görmezler mi ?"

"İşimin sıkıcı anları da var tabii. Serengeti'den yeni döndüm. Bir çita ailesinin hayatlarının bir yılını çektik."

"seyehat etmeyi sever misin ?"

"Her anının zevkli olduğunu söyleyemem , ama evet." yeni yerler görmek hoşuma gider. ya sen ?"

"Bizim ailenin gezginleri erkek kardeşlerim ve ablamdır. Onlar ailenin gen bankasına daha önce kayıt oldukları için, 'seyehat ve macera' hesabının tümünü çekmişler." Omuz silktim. " Ve ben uçmam."

"ben de. genellikle uçağa binerim..." Cal bakışımı görünce sustu. "Kusura bakma, şakaydı sadece. eve dönüp Donald ile evlenmeyi mi planlıyorsun ?"

Sesi, bunu ancak duvardaki bir badananın kurumasını seyretmek kadar heyecanlı bulduğunu gösteriyordu. "Evet," dedim kararlı bir ses tonuyla.

Evet, planım buydu gerçekten. Krem rengi gelinliğimin eteğine işlenecek son inciye kadar her ayrıntıyı planlamıştım. Hey, ben gerçek bir kızıl saçlıyım, tamam mı ? krem rengi gelinlik bana beyazdan daha çok yakışır. Hem de bakire olduğumu herkese ilan etmek istemiyorum.

Donal diz çöküp bana evlenme teklif etmemişti, ama eninde sonunda evleneceğimizi cümle alem

biliyordu.henüz parmağımda elmas yüzük yoktu, kimse de düğün davetiyeleri ve nedimelerin kıyafetleri konusunda telaş içinde değildi, ama zaten ailem yurt dışında olduğu için düğünün hemen gerçekleşmesi imkansızdı.

"Yakın gelecekte evleneceğiz," dedim Cal'ın sormasına fırsat vermeden.

"Mühendis mi ?"

düğünün bu yıl mı, gelecek yıl mı, yoksa başka bir zaman mı yapılacağını düşünürken kendimi toparladım. "Mühendis mi ?"

"Nişanlının makine mühendisi olduğunu düşünmüştüm. Arabalara çok meraklı da."

"Yo, hayır. Muhasebeci. Bu onun baba mesleği. Büyükbabası da muhasebeciymiş. Sekreteriyle Gallere kaçan babası da öyle. Amcalarıyla kuzenleri de.."

"Muhasebeci," dedi Cal.

"Doğru.Donal yakında çalıştığı şirkete ortak olacak. araba onun hobisi yalnızca."

"Öyle mi ?" Kutuda son kalan pizza dilimine aynı anda uzanınca ellerimiz birbirine çarptı. hemen elimi çektim. cal ise hiçbir şey olmamış gibi kutuyu bana doğru itti. "Ne hobi ama."

"donald bir şeyleri tamir etmekten her zaman zevk almıştır. kasabaya yeni taşındıklarında, sokakta bulduğu eski bir bisikleti tamir ederek başlamıştı. Ama onu eve getirdiğinde, alet çantasının yerinde olmadığını görmüş.."

"Çünkü babası diğer eşyalarıyla birlikte Gallere götürmüş, değil mi ?"

Çok zekiydi ve dikkatli bir dinleyiciydi. ah, bir de o gülümseyişi olmasa...Belli etmeden baktım..Neyse, bu sefer gülümsemiyordu. "Bu yüzden babamın alet çantasını çitteki geçidi aşarak gizlice ona götürürdüm."

"Çok iyilik severmişsin." Cal bu sefer gülmek için kendini zor tutuyordu.

"Duygularımı ne kadar belli etmişim, değil mi ?" Ama bazen bir kızın yapması gereken şeyler olurdu. "Ödülüm, bisikletin jantlarını parlatmasına yardım etmek olmuştu."

"Bir erkeğin kalbine giden değişik yollar vardır."

"Çitteki geçit zamanla ortaya çıkınca, babam oraya bir kapı yapmıştı." yeni kiracılar bu duruma ne diyeceklerdi, acaba? Omuz silktim. "O zamandan beri Donald'ın projeleri büyüyüp daha karmaşık hale geldi."

Ve giderek bütün zamanını almaya başlamışlardı.

Cal bir süre tek kelime etmedi. "Çocukken tavan arasında eski bir fil makinası bulmuş ve çok mutlu olmuştum." Gülümsedi. " ilk projem, temiz bir çarşaftan kuşlara barınak yapıp filmlerini çekmekti. Annem en iyi çarşaflarından birini mahvettiğimi görünce beni öldürecekti neredeyse."

"Şimdi seninle gurur duyuyor olmalı ."

"Öyle mi dersin ? Büyükbabam mimardı. annem de mimar. Dayılarımla yeğenlerim de. Babam da aynı meslekten." Cal şarabını bitirip ayağa kalktı." Gitme vaktim geldi."

Ani kalkışına şaşırmıştım."Neden? Birer kahve içeriz diye düşünmüştüm."

"sağol ama elektrikçi gelene kadar prizleri kullanmasak iyi olur. sabah ilk iş olarak elektrikçi çağıracağım."

"Bunu yapmana hiç gerek yok."

"sorun değil." cal mutfak kapısında durup bana baktı. "O biblonun yerine yenisini koymakta kararlıysan, seni Portobello Road'a götürürüm. Cumartesi günleri orada bitpazarıkurulur. uygun bir şey bulursun herhalde. seni saat onda alırım."

Onda mı ? çok geç değil miydi ? " tamam. teşekkürler , cal."

Ama Cal çoktan gitmişti. Kapının yavaşça kapandığını duydum. İşte yalnız kalmıştım. Fakat kendimi kesinlikle yalnız hissetmiyordum.

Yabancı bir yatakta, yabancı bir evde ve yabancı bir şehirde geçireceğim ilk gece iyi uyuyamayacağımı sanmıştım. Oysa kadehleri yıkayıp boş şarap şisesini 'boş mu ?sadece bir yudum alma kararına ne olmuştu ?' ve pizza kutusunu çöpe attıktan sonra etrafımdaki lüksü gözüm görmeden kendimi yatağa atıp deliksiz bir uyku çekmiştim.sabah kapı çalınana kadar da uyanmadım. Sıçrayarak doğrulduğum an buna pişman oldum. Kafamın içinde bir şeyler patlamıştı sanki. Dün gece olanları hatırladım.

sigortanın atması. Cal McBride. Pizza.Cal McBride. Kırmızı şarap.

Başımdaki şiddetli ağrının sebebi açıktı. tekrar yastıkların üzerine devrildim.

Zile yapılan saldırı yeniden başladı.Kim çalışırsa, bu sefer parmağını zilin üstünde tutmaya kararlı görünüyordu. Susturmanın başka çaresi olmadığından, yataktan kalkıp kapıya gittim ve hafifçe araladım.Zil sesi aniden kesilmişti. "Seni bu kadar erken uyandırdığım için kusura bakma, Philly. Elektrikçi getirdim."

Gözlerimi kırıştıtırıp saçlarımı geriye ittim. Cal yalnız değildi.Yanında mavi iş tulumu giymiş, elinde alet çantası olan bir adam vardı. Bir cevap vermem gerekiyordu ve ilk aklıma gelen, "beni uyandırdın " oldu. saatime baktım. sekizi biraz geçiyordu galiba.

"ya şimdi, yada perşembe günü," dedi elektrikçi. "karar sizin." Ben istemezsem bile geride sıra bekleyen müşterileri olduğunu vurgulamak istercesine bir iki adım geriledi.

"Şimdi!" cal'ın kimsenin onunla tartışmasına izin vermeyeceği belliydi.

ben de cılız bir sesle, "Şimdi !" diye tekrarlayıp, adamın kaçmasına fırsat vermeden kapıyı ardına kadar açtım. başım çatlayacak gibiydi. "Kusura bakma, kafam yerinde değil. Kırmızı şaraba alışkın değilim."

Elektrikçi 'Siz kızlar!' dercesine kafasını iki yana sallayıp ana sigortayı kapadıktan sonra mutfığa yöneldi. Cal ise olduğu yerde kalmıştı. Adı George olmayabilirdi, ama güçlü bacaklarını saran kotu ve gözlerinin yeşilini vurgulayan koyu mavi gömleğiyle çok yakışıklıydı.

"teşekkürler "dedim."sana minnettarım"

"Rica ederim," hala yerinden kıvıldamıyordu.

"Birer kahve içelim derdim, ama elektrik kesik." Cal da bunu biliyordu zaten.

"Neden sen bana gelmiyorsun ? kahveyi bende içeriz."

"yanında iki de ağrı kesici olursa, anlaştık."

Cal endişeyle,"başın mı ağrıyor?" dedikten sonra, yüzüme dökülen saç kümesini geriye itip elini alınma koydu. serin avucu başımın ağrısını biraz gidermişti sanki.

"Kusura bakma. İçkiye pek alışık değilim de."

"Bunun için özür dilemene gerek yok." Cal bileğimi tutup kendi dairesine götürmek istedi. saçlarımdan önümü göremeyeceğimi düşünüyordu anlaşılan.

"sophie ve kate'ehaber vermem gerekmez mi ?"

"neden? Onları davet etmedim ki. Ben onların değil, senin akşamdan kalma oluşundan sorumluyum."
"Akşamdan kalma değilim," diye itiraz ettim gereğinden telaşlı ve yüksek bir sesle. Gözlerimi kapayıp, kurumuş dudaklarımı ıslattım sonra. Başımın ağrısı yeniden başlamıştı. "Keşke sadece bir kadeh içseydim."

"Bunu her söylediğinde kumbaraya para atsan, çok geçmeden zengin olursun."

"hayır. bir daha olmayacak çünkü." Cal'ı inandıramadığımı belliydi. "Sophie ve kate nerede olduğumu merak edebilirler."

"Bundan şüpheliyim. Bugün cumartesi . Eve döndülse bile öğlenden önce kalkmazlar. istiyorsan not bırakabilirsin ."

"hayır...demek istediğim..." ne demek istediğimden kendim de emin değildim. "Önce giyinmem lazım."

"Öyle mi ?"

Cal'ın bakışı, bu anı ömrümün sonuna kadar unutmayıp utanç içinde yaşayacağımı anlatır gibiydi. Gözlerim yavaşça aşağı kaydı.

eskiden erkek kardeşlerimden birine ait olan eski bir rugby tişörtünü gecelik olarak giyiyordum. Bir zamanlar rugby sahasının çamuru içinde bile dikkat çeken parlak rengi yıkanmaktan solmuş, kumaşı iyice incelmışti. Ve en kötüsü artık sadece bacaklarımın üst kısmına geliyordu. İnsanın ancak yalnızken giyeceği cinsten bir şeydi.

Cal tamamen meydanda olan bacaklarımdan etkilenmezdi elbette. Yine de telaşla kapıyı kapatıp yaslandım. kapının hemen vurulması, cal'ın hala orada olduğunu belli ediyordu. ne kadar istesem de buhar olup kaybolmayacağı kesindi. arkasına saklanarak kapıyı araladım.

"seni alçak. neden beni uyarmadın ?" Suratındaki masum ifadeyle beni kandıramazdı. "Git ve kahve yap."

"Kapıyı aralık bırakacağım.hazır olunca gelersin." Bir an durdu. " kahvaltıyı dışarıda ederiz." Cevabımı beklemeden uzaklaşması işime gelmişti.

Peş peşe gelen talihsiz olaylar yüzünden, yeni tanıştığınız yakışıklı adam sizin tam bir aptal olduğunuzu düşünüyor ve siz aslında zeki bir kadın olduğunuzu kanıtlamak istiyorsunuz. Bunun için :

- Hiç bir şey yapmazsınız. Sizi tanıdıkça hatasını anlayacak ve gün gelip buna birlikte güleceksiniz.
- Kontak lenslerinizi çıkarıp , bir daha asla kullanamayacağınıza yemin ettiğiniz kocaman gözlüğü takarsınız. Çirkin, ama bir o kadar da zeki görünmenizi sağlıyor.
- Emekli maaşıyla ilgili planlarını ve yatırımlarını görüşme bahanesiyle onu ofisinize davet edersiniz. Böylece gerçeği anlar.
- Sizi tanıyalı kısa bir süre olmasına rağmen aptal olduğunuza karar veren bir adamı etkilemeyi gerçekten isteyip istemediğinizi sorarsınız kendinize. Şanssızlıklar sizin suçunuz değildi.
- Sizden uzak durmadığına göre, aptal kadınlardan hoşlanıyor olmalı. Onu terk edersiniz.

Düşün altında öylece durup, sıcak suyla şampuanın şarabın etkisini yok etmesini bekledim. Yeni bir gün başlıyordu. Kaplan olarak yeni hayatımın ilk günüydü bu. Dün geçmişte kalmıştı artık. hayatımın kontrolünü tamamen ele almaya kararlıydım.

Dün olanları unutmak istiyordum. cal ile pizza yemem dışında, baştan sona berbat bir gündü. Günü aydınlatan tek şey Cal'ın varlığıydı, ama bugün hiç de iyi başlamamıştı. Cal'ın tişörtten bozma geceliğime gülmeye hiç hakkı yoktu.

Ona dersini vermenin en iyi yolu doğru dürüst giyinmekti. Bir havluya sarınıp, kısıtlı gardrobumu gözden geçirdim. Cal'ın spor giyinmiş olması işimi kolaylaştırıyordu. Günlerden cumartesiydi, ve kot pantolon bitpazarı için gayet uygundu. Neyse ki kotum kardeşlerimden birine değil, kendime aitti.

daracık kot pantolonum ünlü bir markayı taşımaya da oldukça rahattı. son birkaç haftadır biraz kilo aldığım için fermuar zor kapandı. Önlem olarak belime kemer taktım. Krem rengi bluzla gayet şık olmuştu. Kıyafetimi spor tüvid ceketle tamamladım. Ablamın fularını da boynuma bağlayınca hiç de fena olmadı. Bir de sırtıma dökülen düz, pırlı pırlı saçlarım olsaydı daha iyi olacaktı.

Oysa saçlarım şilteden fırlayan yaylar gibi fişırıyordu kafamdan. Neyse ki şampundan sonra uyguladığım krem sayesinde biraz yatışmışlardı. hala biraz yaştı, ama kabarmaması için fönle kurutmaktan kaçındım.

Dudaklarıma parlatici sürdükten sonra boy aynasında kendime arkadan baktım. tam istediğim gibi olmasa da, idare ederdi. Elektrikçinin ne yaptığına bakmak için mutfağa gittim ve fırının parçalara ayrılmış olduğunu görünce suratım ekşidi. "Şey, bana ihtiyacınız olursa yan dairedeyim."

Cal'ın kapısı aralıktı. içeriden sesler geliyordu. yalnız olacağını sanmıştım, ama son günlerde tahminlerim sürekli başıma dert açıyordu. "Merhaba," diye seslendim.

"Mutfaktayız," diye cevap verdi Cal.

Gerçekten yalnız değildi demek. Birden içim sıkıldı, ama kararımı değiştiremezdim artık. işin çinde kahveyle aspirin olmasa, bir bahaneyle izin ister, bitpazarına başka bir gün giderdim. Üstelik sokağa çıkmaya hazırdım.

Donald'ın annesi yüzünden yıllardır uzmanlaştığım sahte bir gülümseme ile mutfağa girdim. Cal yeni halimi görünce kaşlarını hafifçe kaldırdı. "başının ağrısı geçti mi ?"

"düşün sayesinde," dedim en neşeli halimle. cal bana bir bardak portakal suyu verdikten sonra, gözlerini benden ayırmadan arkadaşını gösterdi. "Jay, bu hanım Philly Gresham." Hin hin sırıttı. "sana bahsetmiştim."

Jay'ın kaşlarını kaldırdığını görünce, hakkımda neler konuştuklarını merak ettim.

"Philly, bu bey de Jay Watson."

"Merhaba, Jay."

"Güle güle de istersen," diye araya girdi Cal."Jay gitmek üzereydi."

Jay'ın sırtında düğmeleri açık bir palto vardı, ama beklediği 'biraz daha kal' davetini alamadığı belliydi. "Güle güle jay." adamın küçük bir çocuğun beceriksizliğiyle fincanı tabağa bırakışına baktım. Suratı asılmıştı birden. bana ters ters bakıp kapiya yürüdü.

"saat birde ,Cal," dedi. "zaman dar olduğu için , gecikmesen iyi olur."

Portakal suyunu içtim. "Kusura bakma. galiba arkadaşının keyfini kaçırdım.." adamın aslında Cal'ın neyi olabileceği aklıma gelince ağzımın içi kupkuru oldu.

Cal büyük bir fincana kahve koydu." şeker ?" Sözlerim hakkında bir yorumda bulunmamıştı. Gülmemek için kendini zor tutar gibiydi. İçin için bana mı gülüyordu yoksa? kafam karıştı birden. Bu adamın nesi vardı böyle ? Her seferinde beni aptala çeviriyordu.

cal susukunluğumu 'hayır ' olarak algılayıp "peki süt?" diye sordu bu sefer.

"Hayır , sağ ol. Böyle gayet iyi." Şekerli istiyordum aslında. yıllardır ne kadar uğraşsam da , şekersiz içmeyi başaramamıştım.Acı kahveyi yudumlarken suratımı ekşitmemeye çalıştım.

"bak," dedim kendimi toplamaya çalışarak. "İşin varsa, bit pazarına kendim de giderim. Olaylar aksini gösterse de , gayet zekiyimdir."

"Bu sabah , jay'ın değerli şemsiyesinin yerine yenisini almaktan başka planım yok."

Bu sözlerin iki anlamı olabilirdi. ya çok nazik bir adamdı, ya da zekama güvenmiyordu. Bu konuda haksız da sayılmazdı.

biraz önce söylediği şey kafama dank etti birden. Kendimi sesinin büyüüne kaptırdığım için , ne dediğine dikkat etmemiştim.

"Jay'ın şemsiyesi miydi ?" gerçekten dehşete kapılmıştım.

Düğün için yıllardır biriktirdiğim paranın bir kısmını Cal'ın şemsiyesi için harcamaya razıydım. Bana yardım etmiş, kibar davranmış, hatta pizzasını bile paylaşmıştı.

Fakat Jay'a karşı aynı cömertliği göstermek gelmiyordu içimden. adamın gitmeden önce bana yönelttiği bakışı unutamıyordum. sırtıma her an bir hançer saplanacak gibiydi. Karşılıklı bir duyguydu bu.

Cal," dün evinden çıkarken, ıslanmamam için şemsiyesini almamda ısrar etti." diye açıkladı. "Onun için çok değerli bir şemsiyeymiş, ve dikkatsizliğime kızdı biraz."

Cal'ın dün jay'ın evinde oluşunun yarattığı kıskançlığa aldırılmamaya çalıştım. Cal'ın özel hayatı beni hiç ilgilendirmezdi." senin değil, benim dikkatsizliğimdi. Adamın bana kötü kötü bakması gayet normal."

cal buna itiraz etmedi."Üzgünüm .Ona gerçeği olduğu gibi anlatırsam,durumu komik bulacağını düşünmüştüm."

"Ama bulmadı."

"hayır ve bu benim hatamdı."

Bir erkeğin erkek arkadaşına şemsiyesini bir kadına ödünç verdiğini itiraf etmesi hiç de akıllıca değildi. Cal bunu nasıl düşünememişti ? "gerçekten üzgünüm."

Cal güldü." üzülme.Yeni bir şemsiye seçmeme yardım etmen yeterli. Portobello Pazarında bir yer biliyorum. Jay için uygun bir şemsiye buluruz mutlaka."

"Harika," diye homurdandım. Jay'ın şemsiyesinin aynısını bulma olasılığının zayıf olduğunu biliyordum. "Yolumuzun üzerinde bankamatik var mı ?"

tasarruflarımın her kuruşuna ihtiyacım olacaktı.

Cal'ın metro sistemini ne kadar iyi tanıdığını görünce şaşırmıştım. Okul yıllarında yaptığımız sınıf gezilerinde Londra'yı görmüştüm, ama şimdikininki zevki bir başkaydı. Ünlü bir filme adını veren Notting Hill'i ilk kez görüyordum.

Tren istasyona girerken Cal ayağa kalktı. Filmin çekildiği yeri kendi gözümle görmenin heyecanıyla ağzımın açık kaldığını fark edince yüzüme ateş bastı. İyi ki Cal'ın arkası dönüktü. "ne taraf gideceğiz ?" diye sordum trenden inince.

"duruma bağlı ."

"ne gibi?"

"Mesela kitap almak isteyebilirsin." Cal sırttı.

"Heyecanımı fark ettin demekki."

"tipik bir turistsin."

"Sadece hafta sonu için. hafta başından itibaren gerçeklerle başbaşa kalacağım." kendimi tutamadım.

"Gerçekten filmdeki gibi bir kitapçı var mı ?"

"var, ama filmdeki değil. Çok iyi iş yapan bir kitapçı. özellikle seyahat kitapları konusunda ünlü. İlgini çeker mi ?"

"hem de nasıl ?" sevinçle güldüm.

Antikacılar sokağındaki kafelerden birinde oturduk. Ismarladığımız kahvaltı kilo almama yetecek kadar kalori yüklüydü.Cal garsonun getirdiği kahveye dokunmadı. rahatça sandalyesine yayılmış, gezdiğimiz antikacılardaki nadide parçalardan biriymişim gibi beni süzüyordu. Beni satın alıp eve götürmek ister gibiydi.

Bu , çılgın hayal gücümün oyunuydu mutlaka. Kitap rafları arasında dolanırken Cal'ın eli omuzumdaydı. Uzanamadığım raflardaki kitapları veriyor, bir an olsun yanımdan ayrılmıyordu. Serengeti2nin fotoğraflarıyla dolu bir kitabı hediye paketine sardırıp bana verdi. "esinlenmen için."

İki yanında sıralı dükkanlarla mağazaların bulunduğu caddede yürürken de kolu omuzumdaydı. her yanı yaklaşan Noel'in coşkusu sarmıştı. Noel şarkılarını dinleyerek sonunda kafeye oturmuştuk.

Şimdiyse, Donald'ın hiç yapmadığı gibi bakıyordu bana. İşin içinde hayal gücü olsun olmasın, bedenim tepki vermeye başlamıştı bile. Dokunulmak için yanıp tutuşuyordum. Hem de sahiplenircesine dokunulmak için.

Vücuduma her hafta gittiğim aerobik antrenmanlarındakine hiç benzemeyen bir sıcaklık yayılıyordu ağır ağır. Çok tatlı, insana zevk veren bir sıcaklıktı. Önce göğüslerime, ardından karnımın altına...

İnsan her gün yeni zevkler yaşırdı. fakat...

Düşüncelerimizin kaydığı yönü anlamının şokuyla sırtım dikleşti birden. "Bundan sonraki belgeselin konusu ne olacak ? Bir şehir evinin bahçesinde yaşayan toprak solucanının büyülü dünyası mı ? Yoksa Arizona çöllerindeki çingiraklı yılanların özel hayatları mı ?" kendi tepkilerime anlam veremiyordum.

Cal hemen cevap vermedi. Kafası başka bir yerde gibiydi. "kaplumbağaların hayatlarını filme çekmek için bir film şirketiyle görüşmelerimiz sürüyor." Düşüncelerini işgal eden şeyden kurtulmuş gibi kahvesine şeker atıp gereksiz bir itinayla karıştırdı. "Çitalarla ilgili film gayet güzel oldu. Jay istediğı gibi kusursuz bir şekilde son şeklini verirse daha da güzel olacak."

"Jay film editörü mü ?"

"Hem de çok başarılı bir editör. çektiğim filmleri birer sanat eserine dönüştürür."

"harika." Pek de heyecanlanmamıştım aslında.

"Jay'ın başarısı mükemmellik sınırının olmayışından kaynaklanıyor. Onu zorlamazsam, filmler in hiç biri zamanında yetişmez. Bugün öğleden sonramı bu işe ayıracağım. akşama bile bitmez belki."

Jay'ın Cal'ı çok farklı bir nedenden ötürü yanında istediğini bilsem de yorum yapmadım. üstüme vazife değildi zaten. Cal'ın yardımına da ihtiyacı yoktu. Onun Jay'ın yanına gitmekteki hevesizliği karşısında hissettiğim sevinç aptallıktan başka bir şey değildi.

Cal ile sadece arkadaştık. Bana ilgi duyması mümkün değildi, ve benim hislerimin de seksle hiç alakası yoktu. beni çeken, Cal'ın kültürü ve bilgeliğiydi. Bir de cazibesi. Yüzümden hiç ayrılmayan bakışları. ilgisini tamamen bana yöneltmiş olması.

Bu yaşım kadar sadece Donald ile yetinmek zorunda kaldığım düşünülürse, benim için bunun anlamı büyüktü. "Oyalanmayalım öyleyse," dedim jambonlu omlet, sosis ve mantarlardan oluşan kahvaltımız geldiğinde." Jay geç kalmamanı söyledi." İştahım birden kapanmışken, bunca şeyi nasıl yiyecektim ?

Cal elimi tutunca sıçradım. Bakışları gözlerimdeydi ve elini çekmiyordu. Vücuduma bir elektrik akımını yayıldığını hissettim. "Tuzu verir misin ?"

"Fazla tuz sağlığa zararlıdır." Tuzluğu vermek için bir harekette bulunmadım. Cal'ın elinin sıcaklığını kaybetmek istemiyordum.

Cal tabağındakilere, ardından tekrar yüzüme baktı. "Bundan daha zararlı olabilir mi ?" Bir kahkaha patlattı.

Neşesi bulaşıcıydı. Ben de gülmeye başladım. "al. ama sonra sağlığın için yararlı bir şey yapacağına söz ver."

"enerjik bir şey mesela?"

Enerjik ' lafı, kafamda istemediğim görüntülerin canlanmasına yol açmıştı. "örneğin yürüyüş yapabilirsin. Hızlı bir yürüyüş."

:Kensington Bahçeleri'nde mi ?"

Seçimi sen yap."

"Fikrini sormamıştım. Bana katılıp katılmayacağını öğrenmek istedim. Sözümü tuttuğumu kendi

gözlerinle görmen için."

Reddedilmesi zor bir teklifti. Dünkü şiddetli yağmur yerini güneşli, bahardan kalma bir güne bırakmıştı. sarı yapraklarla kaplı parkta çocuklar gibi elele yürüdüğümüzü hayal ettim.

Aklımı kaçıırıyordum galiba.

"senin sözünün eri olduğuna eminim." dedim. "Pazartesi günü işe başlıyorum. kendime yeni bir kıyafet almam gerek. Aslında bütün gardrobumu yenilemeliyim."

"Şunu bir anlatsana."

N yani, Cal giysilerimi mi merak ediyordu ? Oysa Donald ne giydiğime aldırmazdı bile. O eşcinsel değil, diye hatırlattım kendime. Fakat onun yanında kendimi....böyle kadını da hissetmezdim. "Pekala..bir bakalım. En az iki tayyörle dört bluza ihtiyacım var."

"bana işini de anlat." dedi cal.

İçimden salak diye azarladım kendimi. cal her kadının dikkatini çeken erkeksi bir cazibeye sahipti. restoranda da bütün kadınların gözleri üzerindeydi. Kate'nin onda fark ettiği eşcinsellik o kadar belli değildi anlaşılın. kendimi biraz daha iyi hissettim. ama fazla değil. Çünkü erkekler de masamıza doğru bakıyorlardı.

"geçici bir iş , " dedim ve pazartesiden itibaren çalışacağım bankanın adını verdim.

"Küçük bir bankada çalıştığımı sanıyordum."

"Öyleydi." sıradan bir memur olduğumu sanmaması için, "mali Planlama Danışmanıyım," diye açıkladım. "Emekli maaşları, yatırımlar..."

"Ah, anlıyorum."

Göründüğüm kadar aptal olmadığım anlaşıldığı için şeytani bir sevinç duydum."Mesai saatleri içinde 'üniforma' dediğimiz kıyafetlerden giyiyoruz. Geldiğim yerde bankacılık danışmanlarının gösterişsiz ve sade olmaları istenir. En azından ne giyeceğim diye düşünmüyorduk. Şimdi sıfırdan başlamak zorundayım ve nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"neden ev arkadaşlarına sormuyorsun ? Sana en doğru yolu göstereceklerine eminim."

Bundan emindim zaten. nasıl giyindiklerine bakılırsa, beni en pahalı mağazalara yönlendirecekleri kesindi. "kate'nin yardımı olabilir , ama Sophie..." suratımı ekşittim. "kendimi onun ellerine teslim etmem hiç de akıllıca olmaz. hem bu saçlarla tam anlamıyla şık olmam imkansız."

Cal sırttı. "Saçın sayesinde insanların seni fark etmemeleri mümkün değil."

"Bu bir iltifat değil herhalde ?"

"İnsanların dikkatini çekmek, ya da fark edilmemek istemene bağlı."

"kaplan mı, yoksa fare mi ? diye mırıldandım..

"Kesinlikle kaplan. Hiç tüyleri senin saçının renginde bir fare görmedim."

İki elimle saçlarımı yatıştırmaya çalıştım. aynaya bakacak yaşa geldiğim andan beri sinirimi bozuyordu

bu saçlar. Kardeşlerimin aksine, annemin parlak sarı buklelerini değil, babamın kıvrırcık saçlarını almıştım. annemin saç şeklini taklit etme çabasıyla saçımı tokalarla ve ekstra güçlü saç spreyiyle bastırmaya çalıştığım bir gün, ancak masama gidene kadar dayanmış ve saçlarım özgürlüğünü ilan edivermiş, tokalar etrafa saçılmıştı.

"Bir keresinde , n kadar az olursa o kadar az dikkat çekeceğini düşünerek kestirmiştim, ama sonuç kızıl bir finoya benzememe yol açmıştı." Ortamdaki yoğun elektriği yok etme telaşındaydım. "hatta siyaha boyatmayı bile denedim ve aylarca yeşilimsi bir saç rengiyle yaşamak zorunda kaldım. İnan bana , ergenlik çağında bir kız için korkunç bir deneyimdi."

Cal bileklerimi tutup göğsüne doğru çekti. "Dinle Philly. saçların harika, inan bana. " ellerimi avuçları arasına aldı. "Geldiğimizden beri restorandaki her erkeğin gözü senin üzerinde. saçını okşarsam.." Bir eliyle kıvrırcık buklelerimden birini tutup tamamen düzleşene kadar çekti ve bıraktı. Zıplayarak kıvrılan bukle yüzünden hafifçe sıçradım."...bu restorandaki en kıskanılan erkek ben olurum."

Etrafa baktı, ama ben ondan başkasına bakacak durumda değildim. Konuşamıyordum bile.

"Şu Donald seni kaybetmek istemiyorsa, hiç gözünün önünden ayırmasın. Bu sözlerimi ona aynen söyleyebilirsin."

Cal ani bir mahcubiyetle elimi bırakıp arkasına yaslandı. " Kıyafetlere gelince. Sophie'nin yardımını istemekle dostluğunu kazanabilirsin. Ona nereden alışveriş edeceğini sorarak başlayabilirsin."

"haklısın."

"Bir de zevkine ne kadar güvendiğini söylersen, buna asla karşı koyamaz."

Fularımın tabağın içine giren ucunu alıp peçeteye sildim. "Rahat şıklığım seni etkilemedi demek ?" Gülümsemeye çalıştım.

cal güldü. "Etkilenmem mi gerekiyordu?"

tanrı aşkına ! tam bir erkek olsaydı şu an flört ediyorduk. Boş ver!

"evet," dedim.

"Kıyafetin tam hafta sonu gezintisine uygun ve.."

"Evet?"

"Hiç," dedi cal aksi bir ifadeyle. "Sorun senin giyim zevkin değil. Sophie Harrington'un tam bir alışveriş manyağı olduğunu duymuştum. seni giyindirmek için elinden geleni yapacağına eminim."

Yüz ifademi görmesin diye saatime baktım. Donald'la bir yere gittiğimizde hesabı paylaşırdık. Hesap makbuzuna uzandım. Metro biletlerini Cal almış, bana pahalı bir kitap hediye etmişti. Kahvaltıyı da ben ödemeliydim.

Fakat cal elini elimin üzerine koyup, 'aklından bile geçirme' der gibi gözlerime baktı. ağızımı açmıştım ve bir şey söylemeliydim."Teşekkürler."

kaplan ha ? Hadi canım sen de..

6.Bölüm

Erkek arkadaşınıza Londra'daki yeni hayatınız ve arkadaşlarınız hakkında mektup yazıyorsunuz. Ona ne kadarını anlatırsınız ?

- Her şeyi. Ayrılmadan önce, onsuz hayatınızın her anını bilmek istediğini söylemişti. Ne kadar tatlı, değil mi ?
- Sadece onun ilgisini çekecek şeyleri yazarsınız. Bir futbol maçına gitmediğinize göre, oldukça kısa bir mektup olacak.
- Yalnızca onu neşelendirecek şeylerden bahsedersiniz.Örneğin, sizi ne kadar sevdiğini hatırlatacak küçük espriler.
- Her şeyi.Kapı komşunuz olan yakışıklıyla oldukça sık görüştüğünüz dışında tabi.
- Ancak bir kartpostala sığacak kadar yazarsınız.Eğlenmekten mektup yazmaya zamanınız yok çünkü.

"Buna ne dersin?"Cal porselen bir biblo gösterdi."Kırılanla aynı boyda, aynı marka ve renkler tutuyor."

"Hiç ümidim yok," dedim."Lanet şeyin neye benzediğini bilmiyorum bile."

"Endişelenmeyi bırak lütfen.Onların da neye benzediğini bildiklerini sanmam."

"öyle mi dersin?" Bizim evdeki en küçük eşya bile annemle babamın yıllardır süren mutlu evlilikleri boyunca sevgi ve özenle seçilmişti.Her parçanın kendine ait bir öyküsü vardı. Bir yabancıнын dekore ettiği bir evde yaşamayı düşünemiyordum bile.

"Evet," cal gülümsedi.

"haklısın.Nezaketinin karşılığını canını sıkarak veriyorum." malını satmanın heyecanıyla yanımızda dikilen tezgahlara döndüm.

"Bunun fiyatı nedir?" kadının söylediği fiyat korktuğum kadar yüksek değildi. Zalıyorum' dememe kalmadan, Cal pazarlığa girişti. yeşil gözleri ve çekici gülümsemesi, fiyatın oldukça aşağı çekilmesini sağladı.Bibloyu Cal'ın bana aldığı kitabın yanına çantama koydum. "sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum..." Fazla üzerine gitmek istemediğim için sustum. İşimi kendi başıma da hallederdim, ama Cal yanımda olmasaydı bu kadar eğlenemezdim.

"Şimdi sen de jay için şemsiye bakmama yardım edeceksin." Kolumdan tutup benimle birlikte sokağa çıktı.hava çok güzeldi.Hala Noel şarkıları çalıyordu. Jay'ı hatırlamak bütün neşemin kaçmasına neden olmuştu."Şu dükkanda baston ve şemsiye satılıyor."

Jay'ı sürekli olarak unutuyordum. Cal bana ne zaman baksa, dokunsa, yada o kalın sesiyle bir şeyler söylese, aynı şey oluyordu.

beynim,yani mantıklı yanımla, bunun özel bir anlamı olmadığını anlatsa da, duygularım dinlememekte inat ediyordu.

Hissettiğim şeyleri hissetmemem gerektiğinin farkındaydım.Bunun yeni ve beklenmedik bir duygu olması, bu duyguyu tanımadığım anlamına gelmezdi.Ve Jay'ı kıskanmaya hakkım yoktu.Cal ile sadece iki iyi arkadaştık.

bana her bakışında, saçıma dokunduğunda içimden sıcak bir şeylerin aktığını haykırarak kendimi aptal durumuna düşüremezdim, değil mi?

Cal sokak tezgahlarından birinin önünde durdu. Burada eski,ama ilginç aletler satılıyordu. "donald için bir

şeyler almak ister misin?" ded Cal.

"donald mı?"

"Onu düşündüğünü gösteren bir şeyler." Cal beni sınar gibiydi.sabah boyunca Donald'ı bir an olsun düşünmediğimi sezmişti sanki."eski aletler mutlaka hoşuna gider."

"Öyle mi?" sesim çatallaşmıştı birden.

bana neler oluyordu böyle? Donald'ı hiç düşünmediğim gibi, telefon bile etmemiştim. Meraklanmamasını, sağ salim londra'ya geldiğimi haber vereceğimi söylemiştim oysa.

İçimdeki kaplan, Donald'ın gözünde arabasından ve annesinden sonra ki planda olmaktan bıkmıştı artık.

"Bırakalım da bir kaç gün daha merak etsin." Bunu nasıl söylediğime kendim de şaşım, ama dünyanın sonu da gelmemişti.Erkek arkadaşına aldırmayan bir kız olsam da, cal hala tatlı tatlı gülümsüyordu bana." Ona Bilim Müzesinin bir kartpostalını gönderirim."

"keşke sen de burada olsaydın mı diye yazcaksın?"

"Donald'ı bırak şimdi.Jay için şemsiye bakalım.Onuz kızdırmaya gelmez, yoksa filmini kesip parçalara ayırabilir."

Cal içten bir kahkaha attı. İnsanlar dönüp baktı.Çekici bir esmer antika aletlerle ilgileniyormuş gibi tezgahın yanındaydı.kadının yardım bahanesiyle Cal'ın dikkatini çekmesine fırsat vermeden, sahiplenen bir tavırla koluna girdim.Kadın 'denediğim için beni suçlayamazsın ' der gibi omuz silkti.

"haksız mıyım?" Cal'ı dükkana soktum. Kadını görmesini istemiyordum.Hoş , görse ne fark ederdi? Yine de...

"söyle?"

"Haklısın,"diye güldü Cal."Jay bir sanatçı."

"saçma.Tıpkı bir drama aktrisine benziyor.."Son anda sustum, ama Cal güvenmiş gibi durmuyordu. aksine, gülmek için kendini zor tutar gibiydi. Bundan cesaret alarak devam ettim. "Onun iş bulmasının tek nedeni, senin aylarca fil pislikleri içinde devasa sivrisineklerle boğuşarak ortaya çıkardığın eserler."

"sivrisinekler o kadar büyük değildi." Şemsiyeciyeye girerken Cal elini sırtıma koydu. hala gülümsüyordu, ancak gözlerinde çok başka bir şeylerin farkında olduğunu gösteren bir ifade vardı. Avını kovalayan bir avcı gibi.....

"serengeti de sabahlar insanın kendini onbin yıl öncesine dönmüş gibi hissetmesine neden olur, Philly. ve bu uğurda çektiğim zorluklara değiyor." Cal yoğun bir duygunun etkisiyle ürperdiğimi görünce kolumu okşadı."Jay ve benim çabalarımızın sonucunda ne kadar ödül alırsak alalım, Jay olayı ancak filmden izliyor.Oysa gerçeği çok daha güzel, inan bana.Jay bu deneyimi yaşayamıyor."

benim gibi mi? Cal hayatı bir sis perdesinin arkasından izlediğimi ima ediyordu sanki.Şarap beyin hücrelerimi dumura uğratmıştı anlaşılan."İşinin sadece zevkli yanlarını görüyorsun demekki. Çok güzel."

"Öyle mi?" Cal bütün dikkatini bana yöneltmişti yine. "Gözlerini kapa."

"Ama..."

"Gözlerini kapa."

Cal'ın heyecanına fazla karşı koyamadandediğini yaptım."Sıcacık evinde oturup, televizyonda fırtınalı bir denizi , kayalıklara vuran dalgaları seyrettiğini hayal et. Görebiliyor musun?"

kafamı evet anlamında salladım.hayal gücümü fazla zorlamama gerek yoktu. Kanep ve ben iki eski dosttuk.Ne var ki, orada yanımda olacak bir erkek yoktu.

"Şimdi de kendini kayalık yamacın tepesinde, aşağıdaki hırçın dalgalara bakarken hayal et.Burnunda okyanusun kokusu, dudaklarında denizin tuzlu tadı var." Bu hissi daha iyi yaşayabilmem için bir an sustu."kendini şimdi nasıl hissediyorsun Philly?"

"Üşümüş," dedim."Ve ıslak."

Ve hiç olmadığım kadar canlı ve diri hissediyordum kendimi.

O güne kadar siyah beyaz bir filmde yaşamıştım sanki.Cal beni bir anda hayata döndürmüştü. fakat bunu ona itiraf edemezdim.Cal ne der, ne düşünürdü o zaman?

beni ne hale getirdiğini anlamaz mıydı?

"Hepsi bu mu?"

"başka ne olacaktı?"

Cal tamamen ikna olmasa da üstelemedi ve şemsiyeler arasında seçim yapmaya çalıştık. Uzun bir seçim olmuştu, ama Cal'ın acelesi yok gibiydi benim de öyle.Yeni bir insan olmuşum ve eski halime dönmekte acele etmiyordum.

cal sonunda seçenekleri ikiye indirmişti. "sence hangisini alalım?"

İki şemsiye arasında fazla fark göremiyordum."Neden ikisini de almıyorsun? Jay beğendiğini seçer, sen de diğerini kullanırsın." Bir daha jay'dan şemsiye almasını istemiyordum. Bu salaklık değilde neydi?

"Hiç gerek yok.Şemsiye taşımamasını sevmem."

"Pekala .Bu durumda , şunu alalım."Şemsiyenin etiketine bakıp yüzümü ekşitmemeye çalışarak cüzdanimı çıkardım. Bu kez Cal ve tezgahların arasında durmayı akıl edecek kadar tecrübe kazanmıştım.

"Philly.."

"Cal?" dedim en sinsî halimi takınarak.

"Bu işte bana zorluk mu çıkaracaksın ?"

"kesinlikle"zaten tartışacak zamanın da yok.jay seni bekliyor.ben de daha alışveriş yapacağım."

cal şemsiyeyi aldı. "önce biraz yürüyelim."

"hayır.O konuda şaka yapmıştım.Egzersize ihtiyacın olmadığı belli."

"olmayabilir, ama hava güzel , ve Jay'ın stüdyosu da parkın hemen yanında. eve taksikle dönersin."

"Metroya binerim.hem daha ucuz hem de daha hızlı."

Onunla parkta yürüyüş yapmakta görüdüğüm kadar isteksiz değildim aslında.hatta bunu çok istediğim için korkuyordum biraz.

"elbette. " dedi cal. Ama senin metroda yönünü şaşırıp kaybolmadan doğruca eve gideceğini bilirsem, içim rahat olur."

"Pratik yapmazsam, metroyu nasıl öğrenebilirim"
"Bu konuda ısrarlıysan, ben de seninle gelmeliyim."

"Ama geç kalırsın sonra."

"Görüyorsun ya, filmimin kaderi senin ellerinde."
"bana zorluk çıkarmaya kararlısın, değil mi?"
"kesinlikle" Cal'ın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı..

Dizlerimin bağı çözülmüştü bir anda. Aptal! Dedim içimden.

"tamam, yürüyelim öyleyse."

Parka geldiğimizde, Cal bana kolunu uzattı. Kuru yapraklar su birikintilerinde ıslandıkları için uçuşmuyorlardı. Donald kol kola yürümekten hoşlanmazdı. İnsanların onu bu şekilde görmelerinden utanıyordu çünkü. Cal'ın sıcaklığına sokulurken, böyle bir şeyi ne kadar özlediğimi fark ettim. Cal ile kol kola yürürken kendimi... Sevilen, özel bir kadın gibi hissediyordum.

Ve bu kadar zevk aldığım için içimde bir suçluluk duygusu vardı. Kafamı bu tuhaf düşüncelerden uzaklaştırmak için, " Bana işini biraz daha anlat," dedim. "Nasıl bir belgesel yapımcısı oldun?"

Cal gülümsedi. "Uzun metrajlı filmler konusunda o kadar iyi değildim. Televizyonda bir filmin jeneriğinde adını gördüğüm bir kameramanı arayıp, yapmak istediklerimi anlattım ve çektiğim filmlerden birini gönderdim. Bana yol göstermesini istiyordum. Beni kendi gözlerimle görmem için stüdyolara çağırdı. Ben de ailemin karşı çıkacağını bildiğim için onlara haber vermeden okulu kırıp gittim."

"Okul mu? O zaman kaç yaşındaydın?"

"On dört."

"Filmcilik kariyerine başlaman için biraz erken bir yaş değil mi?"

"Bunu meslek edinmeyi düşünmüyordum, Philly. Üniversiteye gidip mimar çıkacak ve aile şirketine katılacaktım. Film çekmek benim için sadece bir hobiydi."

Kendi masa başı işimin sıkıcılığı ve yavanlığı geldi aklıma. "İnsanın yaparken zevk duyduğu bir iş için para alması bana yanlış geliyor aslında."

"Ya? Ailemin bu işi meslek edinmeme karşı çıkmasının nedeni bu olmalı."

"Karşı mı çıktılar?" ailesi oğullarının mesleğinde bu kadar başarılı olduğu için gurur duymalıydılar hâlbuki.

"Evet. Sıra sende."

"Ne sırası?"

"Sırlarını açıklama sırası. Ailemin işimi onaylamadığını herkese açıklayamam öyle değil mi?"

"Doğru."

"Evet? Sen de bana kimseye açıklamadığın bir şeyi anlat bakalım."

"Böyle bir sırrım yok. Ben açık bir kitap gibiyim." Ama bir sırrım olmalıydı değil mi?

"Örümceklerden çok korkarım," dedim bir şey demiş olmak için.

"Ve bu büyük sırrını herkesten sakladın, öyle mi?" Cal bir şey sakladığımı sezmiş olsa da, bozuntuya vermiyordu.

"Ama nasıl? Kimsenin duymayacağı şekilde, sessiz çığlık atma yöntemi mi geliştirdin?"

"Doğru söylüyorum. Korkumu gerçekten gizledim. Bir kızın zaaflarıyla üzerine giden üç erkek kardeşi varsa, bunu yapmak zorundasın."

"Aman ne güzel."

"Bir defasında küvete koydukları örümceği hiç renk vermeden banyo camından atmak zorunda kalmıştım. Sonra duş almak..." O anı yeniden yaşarken ürperdim. Cal kolunu omzuma attı.

"Burada da örümcek görürsen hemen bana gel."

"Sen artık benim kahramanımsın." Gülüştük.

"Şimdi de, yüzünün kızarmasına neden olan gerçek sırrını söyle." Cal ağaçların dallarından havalanan kuşlara baktı.

"Geç kalıyorsun," diye uyardım.

"Biliyorum." Ama hiç acelesi yok gibiydi.

"Afrika nasıl bir yer?" diye sordum. "Ve çitalar. Filmin televizyonda ne zaman gösterilecek?"

Cal gördüklerini, Afrika'nın korkunç, muhteşem, harika yönlerinden, inanılmaz güzelliklerinden bahsetti uzun uzun. Sözü bitince yoldan geçen bir taksiye işaret etti. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Parkın sonuna gelmiştik ve saat bir buçuktu.

"Tanrım, saat kaç olmuş!"

"Merak etme. Cep telefonun var mı?"

"Ne? Ha, evet." Ona numaramı söyledim. Bunu kafasına yazan Cal bana kartvizitini verdi.

"Eğer bir sorun olursa, beni ararsın." Taksinin kapısını açtı.

"Sorunla karşılaşırsam mı? Ben mi?" Güldüm. Callum McBride'nin kalbine giden yolu bulmuştum galiba.

"Ne gibi bir sorun? Yine de kartviziti büyük bir güven duygusuyla çantama koydum. Kendimi değer verilen biri gibi hissetmem ne güzeldi. Ben taksiye binerken, Cal şoföre adresi söyledi, ardından para verdi.

Karşı çıkmamın yararı olmayacağını biliyordum. "Bu gün için teşekkürler, Cal. Dün için de. Sen olmasan ne yapardım, bilmiyorum."

"Kendi başına da hallederdin." Dudaklarını soğuk yanağıma değdirdi. "Görüşürüz." Birkaç adım uzaklaştı. Taksi trafiğe karışırken, yanağımda Cal'in sakalının sertliğini hissediyordum hala. Arkama baktım.

Fakat Cal arkamızdan değil, caddenin karşıındaki apartmanın üst katlarından birinin pencerelerine bakıyordu. Sonra elini salladı. Bunu yapması, ani bir şokla ciğerlerimdeki havanın boşalmasına neden olmuştu. Mideme bir yumruk yemiş gibiydim.

"Bir şey mi dediniz, bayan?"

"Ne?" Değil konuşacak, nefes alacak halim bile yoktu. Kollarımı bedenime sardım. "Bilim Müzesi buraya yakın mı? Beni oraya götürür müsünüz lütfen?"

"Beyefendi sizi Chelsea'ya götürmemi söyledi." Adamın yüklü paradan vazgeçmeye niyeti olmadığı belliydi.

"Para sizde kalsın. Beni Bilim Müzesi'ne götürün yeter."

Maybridge'den ayrıralı sadece yirmi dört saat olmasına rağmen, oradaki yaşantım başka bir zaman diliminde kalmıştı sanki. Benim için gerçekte neyin önemli olduğunu hatırlattım kendime. Cal ve Londra değil, Donald ve yıllardır ikimiz için yaptığımız planlar önemliydi.

Sophie ve Kate mutfaktaydılar. Masa ve tezgâhın üstü kahvaltı artıklarıyla doluydu. Demlikteki kahvenin hala dumanı tütüyordu. "Elektrik geldi, değil mi?" Satın aldığım bibloyu Kate'in önüne koyduktan sonra kendime kahve koydum.

"Elektrik mi?"

"Dün gece izgarayı yakmaya çalışırken sigortayı attırdım. Bu sabah bir elektrikçi geldi." Kate kız kardeşine baktı. "Bu konuyu hallettiğini söylemiştin?"

"Ettim!" Sophie bana kötü kötü baktı. "Fırının üstüne kullanılmaması gerektiğini hatırlatan bir not bırakmıştım." Sessizlik uzayınca, "Düşmüş olmalı," diye homurdandı. "Üzgünüm."

"Sorun değil," diye atıldım Kate'in patlamasına fırsat bırakmadan. "Yetmiş iki numaralı komşunun yardımıyla sigortayı tamir ettim..." Birlikte ne kadar zaman geçirdiğimizi açıklamaya hiç niyetim yoktu. "Sabah elektrikçi de o getirdi."

"Çok tatlı bir adam," dedi Kate. "Taşınacak olması ne kötü."

"Taşınacak mı?" Bilim Müzesi'nde Donald'ın 1922 model sevgili Austin'inin mükemmel durumdaki ikiziyle iletişim kurmak beni bu anın şokuna hazırlamamıştı. "Ne zaman?" Kate kaşlarını çattı. "Herhalde yakında. İki ya da üç hafta önce söylemişti. Daireyi kısa süreliğine kiralamış."

"Anlıyorum. Taşınacağından hiç söz etmedi." Bu kadar çok seyahat ettiğine göre, kalıcı bir yeri olmaması normaldi. Duyduklarımı belli etmemek için bu konuda yorum yapmadım.

"Gece karanlıkta yolumu bulmaya çalışırken porselen biblolarından birini kırdım ve yerine bunu aldım." Paketi açıp bibloyu Kate'e gösterdim. "Orijinalinin yerini tutmaz, ama teyzenizin çok kızmayacağını umarım."

"Philly, buna hiç gerek yoktu." Kate yüzüme baktı. "Sophie'nin de senin zararını karşılama gerekir, çünkü bütün bunlar onun suçu." Sophie'in iyice asılan yüzünü görünce, "Hayır!" diye atıldım. "Ama bana bir iyilikte bulanabilirsin, Sophie."

Sophie tuhaf tuhaf baktı yüzüme, "Nasıl bir iyilik?" Onu tokatlama isteğimi güçlkle bastırıp omuz silktim. "Yeni giysilere ihtiyacım var, ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. En azından iyi mağazalar nerede?"

"Çok mu acil?" Sophie bir anda tavır değiştirse de, isteksiz görünmeye çalışıyordu. Göz ucuyla, Kate'in kafasını salladığını gördüm. Taktiğimi beğenmişti.

"Korkarım ki öyle. Seni zorlamış olmam, değil mi?" Ona cevap verecek zaman bırakmadım. "Pazartesi yeni bir işe başlayacağım ve hanzo bir taşralı gibi görünmek istemiyorum." Sophie'in bakışları, daima öyle görüneceğime inandığını gösteriyordu. "Eski işimde üniforma benzeri bir kıyafetim vardı. Yine öyle bir şeyler bakabiliriz." Sophie'nin dehşetini görünce garip bir zevk aldım. "Herhalde şimdi çalışacağım banka da aynı tip kıyafetler giyiliyordur."

"Hangi banka da çalışacaksın?" Sophie bankanın adını öğrenince yerinden kalktı. "On dakikada hazır olurum."

Kate, "Çok akıllıca," dedi sonunda gülerek. "Gerçekten Bartlett'de mi çalışacaksın?" "Doğum iznine ayrılan bir elemanın yerine bakacağım. Banka yöneticileri arasında bir yardımlaşma bu. Yani geçici bir iş."

"Fark etmez. Genç ve zengin bankerlerle çalışacağın düşünülürse, Sophie en iyi arkadaşın olacak." Onunla arkadaş olamaya pek hevesli değildim, ama düşmanlığından çok daha iyiydi. "Harika."

O anda cep telefonuma mesaj geldi. Okudum. < Şemsiye konusu başarıyla sonuçlandı. Eve sağ salım

döndün mü? C.>

Jay'ın mutlu olup olmaması umurumda değildi. Cal'ın eve varıp varmamam konusundaki endişesini de umursamadan telefonu çantama koydum. Kate merakla yüzüme bakıyordu. "Bir arkadaşın. Onu sonra ararım."

"Ah, tabii." Kate'in bana inanmadığı belliydi. Doğrusu ben de kendime inanmıyordum. Cal arkadaşlığımıza ne gözle bakarsa baksın, benim gözümde <arkadaşlıktan çok öte bir şeydi.>

"Ah, sana daha önce söylemem gerekirdi, Philly. Sen yokken birisi aradı."

"Donald mı?" Suçluluk duygusuyla boğulacak gibi oldum bir an. Henüz kendimin bile anlam veremediği hislerin etkisindeyken, onunla konuşamazdım.

"Annen," dedi Kate. "Ne tatlı kadın. Sağ salim vardıklarını sana söylememi istedi."

"Sağ ol."

"Donald da kim?"

"Ne?"

"Seni arayanın Donald diye biri olabileceğini ima ettin ya."

"Ah, evet. Donald komşumuzun oğlu."

"Çok hoş."

Kate'e hikâyenin tamamını anlatacaktım neredeyse. Fakat artık hiçbiri gözümü eskisi kadar gerçek görünmediği için vazgeçtim.

"Öyledir."

Vicdanımı rahatlatmak için, müzeden aldığım,1922 Austin resmini taşıyan kartpostalın arkasına <Burada olmak ister miydin?> diye yazdım.<Burada olmanı isterdim> diye yazmak hiç içimden gelmemişti.

Doğrusuda buydu.

YEDİNCİ BÖLÜM

En yakın arkadaşınız, ilk görüşte hoşlanmayacağınız bir adam ve kendisinin erkek arkadaşıyla dörtlü çıkmanızı istiyor. Bu durumda ne yapardınız?

a- Fırsata balıklama atlar mısınız? Herhangi bir bağlantı olması şart değil. Arkadaşınızın sevgilisi rugby takımının kaptanı ve bütün rugby oyuncuları yakışıklı olur.

b- Aynı şeyi son kez denediğinizde olanları hatırlayıp ürperirsiniz, ama aynı şanssızlığın tekrarlanma olasılığı zayıf, öyle değil mi?

c- Arkadaşınıza bu tür randevuları kabul etmediğinizi açıkça söylersiniz.

d- Arkadaşınıza zaten bir erkek arkadaşınız olduğunu söyler ve kahrkalarına aldırmazsınız.

e- Arkadaşınız hayır cevabını kabul etmeyince, başka bir arkadaşınızın sizi arayıp kurtarmasını istersiniz.

"Philly?"

Müthiş yorgundum ve yorgunluktan her tarafım sızlıyordu. Sophie ayaklarımıza kara sular inene kadar alışveriş yaptırmıştı bana. Donald'ın iyi ki evlenmekte acelesi yoktu. Düşün için ayırdığım paranın çoğunu yeni giysilere harcamıştım.

Tuhaf, ama bu durum beni olması gerektiği kadar rahatsız etmiyordu.

Sophie bir başkasının kredi kartıyla harcama yaparken gayet rahattı. Şimdi elinde şarap kadehi, diğerinde benim dergimle kanepeye kıvrılmış, kaplan/fare kişilik testini okuyup gülüyordu. Hâlbuki yeni giysilerimi dolaba asmama yardım etmesi gerekirdi.<Tanımadığınız bir erkekle çıkma> sorusuna gelince, susması yolundaki uyarılarıma aldırmandan yüksek sesle okudu.

"Hadi Philly, riski göze almalısın. Göründüğün kadar ürkek olduğuna inanmıyorum. Hele bu saç rengiyle, asla."

"Öyle mi?" Cal'da saçım ile oynarken aynı şeyi söylemişti. Parmaklarının yanağımda bıraktığı hissi hatırlayınca tenime tatlı bir sıcaklık yayıldı.

Cal iki mesaj daha çekti. İkincisinde bayağı endişeliydi.<Philly, neredesin?> Üçüncüsü açıkça bir emirdi.<Beni ara>

Tanrı biliyor ya, bunu ben de çok istiyordum. Sesini duymak...

"Alooo? Nerelere daldın?"

"Ne? Ha, evet." Cal ile kafede kahvaltı ettiğim dakikaları yeniden yaşarken ruhum başka yerlere gitmişti. Sophie'nin tuhaf bakışlarını görünce, "Dalmışım," dedim.

"Bu basit bir kişilik testi, Philly. Yüksek derecede zekâ oyunu değil."

Değildi. Yirmi dört saat önce olsaydı, cevabı hemen verir, e şikkını işaretlerdim. Fakat Donald eski bir fotoğraf gibi silinmişti hafızamdan. Şu anda tek istediğim, cep telefonuma bakıp, Cal'dan yeni mesaj gelip gelmediğini görmektir. Jay'in penceresine bakışını hatırlayınca vazgeçtim. Hayatında ben değil Jay vardı.

Kate, "Eminim erkek arkadaşını öne sürüp gelmezdi," dedi kanepede yattığı yerden. Erkek arkadaşıyla geçireceği uzun geceye hazırlanmak için gözlerinin üzerine çay poşetleri koymuştu. "O çocukla evlenecek."

"Sahi mi?" Sophie'nin şaşkınlığı cesaretimi kırmıştı. "Nişanlı mısın? Parmağında yüzük yok."

Hayır, nişanlı değildim. Aslında, Donald'ın hiçbir şeyi değildim. Hayatımda değişiklik yapmak için içimdeki kaplanı yeniden uyandırmalıydim. "Donald benden çok arabasıyla ilgileniyor." Bunu şaka olsun diye söylemişim, ama komik değildi, çünkü gerçektir. Ben hayatımı Donald'a adanmışken, o hayatını eski püskü arabasına adanmıştı. Karşımdakinden hiçbir şey beklemeyen, fedakâr bir kız olarak, her erkeğin idealindeki sevgiliydim. Bu Donald'ın değil, benim suçumdu. Büyük şehre gelmeme aldırmamıştı bile.

"a şikkı," dedim neşesiz bir gülüşle.

Kate hayretle doğrulurken çay poşetleri düştü. Sophie ise sırtıyordu. "Harika bir seçim," dedi.

"Hazırlanmak için bir saatin var. Seksi bir şeyler giy. Tony gür saçlı, az giyimli kızlardan hoşlanır." Ne?

Az giyimli mi?

Hey, durun biraz!

"Tony mi? O da kim?" İçimdeki kaplan, kedi aşamasını atlayıp doğrudan fareye dönüşmüştü birden.

"Bir arkadaş sadece. Ondan hoşlanacaksın."

"Tanrım!" Kate elleriyle yüzünü kapatıp inledi. "Kendi iyiliğin için c şikkını seçmeliydin. Seni uyarıyorum Philly. İkinci güvenli seçenek c şikkı.<Bu tür randevuları kabul etmezsin.>

"Aslında, evet. Ben..."

"Tony çok eğlenceli çocuktur." Diye araya girdi Sophie.

"Ne demezsin! Bu yüzden ancak tanımadığı kızlarla çıkıyor herhalde."

"Tamam, biraz kendini beğenmiş olabilir..." Ben orada yokmuşum gibi konuşuyorlardı. "Aslında çok utangaç biridir."

"Hadi oradan!"

"Ben..." İki de dönüp bana baktılar. "Seksi bir kıyafetim yok zaten." Sophie sadece iş kıyafetleri üzerinde yoğunlaştığı için, gece elbiselerine bakmamıştık. "Birisıyla çıkacağımı hiç düşünmemiştim."

Gerçek anlamda bir erkekle çıkmadığımı fark ettim birden. İnsan bu durumda ne yapardı? Donald'ın en sevdiği konu arabasıydı. Tony'nin ilgi alanlarının daha farklı olduğu belliydi.

Cal'la çıkacak olsam, sıkıntı yaşamazdım. Onula konuşacak konu bulmak zor değildi. Susmak bile kolaydı onunlayken.

Sophie, "Onunla çıktığın falan yok," diye atıldı. "Grup olacağız. Londra'da ki ilk hafta sonu geceni yalnız geçiremezsin." Yüzümdeki kuşku ifadesini görünce hızlı hızlı devam etti. "Sen kıyafet konusunu düşünme. Bir şeyler buluruz. Yeni aldığın yüksek topuklu ayakkabıları da giyme fırsatın olur böylece." Bütün günümü sana yardım ederek geçirdim. Borcunu ödeme fırsatın karşında, der gibiydi.

"Ama..." Planlarım arasında o gece dışarı çıkmanın olmadığını söyleyecekken sustum. Donald akşamı mutlaka arkadaşlarıyla barda değerlendirecekti ve ben ona her ne kadar güvensen de, etrafında kızların dolaşacağı kesindi. Kafamı iki yana salladım. "Boş ver." Yutkundum.

Bir saat sonra, sırtımda siyah ve seksi bir elbise, ayaklarımda da Sophie'nin <Şehirli Kız> imajını tamamlamak için almamda ısrar ettiği yüksek topuklu ayakkabılarımla aynanın karşısındaydım. Ve kendimi tanımakta güçlük çekiyordum.

Elbisenin streç robasını yukarı çekmeye çalıştım. Kısacık eteği aşağı çekmeye cesaretim yoktu, çünkü sırtımda ancak darlığı ve irademim gücüyle duruyordu. Tony bana bakar bakmaz, Noel'in bir ay erken geldiğini sanacaktı. Ve ben de hindi oluyordum.

Önümde 3 seçenek vardı. Birincisi, her şey normalmiş gibi gülümseyip eğlenmeye çalışmaktı. İkincisi, Tony gür saçlı kızlardan hoşlandığına göre, saçıma bir makas vurup kesmekti. Saçımı pek sevdiğim söylenemezdi. Ama bu, Cal saçıma dokunup, çok güzel olduğunu söyleyene kadardı...

Saçıma iyice krem sürüp yatıştırarak ince bukleler haline getirmenin nedeni bu muydu yoksa? Cal'a koridorda ya da asansörde rastlayacağımı mı düşünmüştüm?

Saçma. Cal'ı düşündüğüm yoktu. Ne düşündüğü umurumda mıydı sanki? Bana aldırılmıyordu bile. Benim bir dakika bile beladan uzak kalamayan, aptal bir taşralı olduğumu sanıyordu mutlaka. Yakında taşınacağını söyleme gereği bile duymamıştı.

Midemde tuhaf bir yanma hissettim. Üç seçeneğim vardı, öyle mi? Testteki son şıkkı işaretleyip, bir arkadaşımından yardım isteyebilirdim. Fakat Londra'da sadece bir kişiyi tanıyordum, ancak onun yardım severlik sınırlarını fazlasıyla zorlamış, daha da kötüsü, mesajlarına cevap vermemiştim.

Sophie kapıdan başını uzattı. "Taksi geldi. Hazır mısınız? Hey, muhteşem görünüyorsun! Tony şansına inanamayacak."

"Fazla heyecanlanmasa iyi olur." Hazırdım, ama hiç seçeneğim yoktu. O gün aldığım siyah mantoyu koluma taktım. Önce gereksiz masraf gibi görünse de, şimdi boynumdan ayak bileklerime kadar örtecekti beni. Bütün gece sırtımdan çıkarmamalıydım.

Bir an önce yola çıkma telaşındaki Sophie beni kapıdan iteklerken, mantoyu giyecek zamanım olmadı. Asansörün kapısı önünde henüz tek kolunu giymiştim ki, kapı yana kayarak açıldı ve Cal'la burun buruna geldim. Yorgun ve asabi bir hali vardı. Beni baştan aşağı süzerken uzun bir sessizlik oldu. "Tanrım, Philly."

Ağzımı açıp tek kelime söyleyemedim. Cal başımın dertte olduğunu nasıl sezip tam zamanında imdadıma koşmuştu? Elimi tutup bana bakarken, mantomun yere düştüğünü ikimiz de fark etmedik. "Çok..." Nasıl

göründüğümü tarif edecek kelime bulamadığı belliydi. Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Soluğum bir anda ciğerlerimden boşalvermişti. "...farklı görünüyorsun." Soru sormama fırsat bırakmadan dudaklarıma kapandı.

Daha önce de öpüldüğümü sanmıştım. Donald'la eskiden sık sık öpüşürdük. Bunun nasıl bir şey olduğunu ilk kez öğreniyordum.

Çok yeni bir duyguydu. Cal sahiplenen, tutkulu bir öpücükle beni hazırlıksız yakalayarak dudaklarıma kapanmıştı. Bir yere gitmiyordum. Başladığı işi bitirmek zorundaydı.

Sophie'nin hafifçe öksürmesiyle, Cal beni bıraktı. Tek kaşı havadaydı. Öpüşmemizin beni kurtarmaktan başka amacı olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Aklını kaçırmamıştı yani.

Oysa benim aklım kesinlikle başımda değildi. Cal bir iki adım geriledi. "Bu kıyafetle sokağa çıkamazsın."

"Çıkamaz mıyım?" Bal gibi çıkardım!

"Yanında ben olmadan çıkamazsın."

"Sen de bize katılmana," dedi Sophie.

"Sağ ol, ama yorucu bir gün geçirdim." Cal kolunu belime koyup ona doğru döndü. "Taksinin şoförü sabırsızlanmaya başladı."

"Hey acele etmeliyim.!"

"Kusura bakma." Sophie'nin beni bu gece çıkmaya zorlamasından başından beri hoşlanmamıştım zaten.

"Boş ver, Philly. Senin yaşında hala ailesiyle oturan bir kızın sıkıcı bir ev arkadaşı olacağını sanmıştım.

Yanılıyor muyum?"

Yanılmıyordu.

Cal'ı beğeniyle baştan aşağıya süzdü. "Senin yerinde olsam, ben de bu gece çıkmakta isteksiz olurum."

Asansöre bindi. "İyi eğlenceler."

"Peki, Tony'ye ne diyeceksin?" Adamın zor durumda kalacağını düşündüm.

"Hiçbir şey. Sen gecenin sürprizi olacaktın. Hayatının kadını elinden kaçırdığını söyleyip kalbini kırmayacağım."

Cal kolunun baskısını arttırdı. "Miss Harrington'u daha fazla oyalama." Beni geriye çekerken asansörün kapısı kapandı ve baş başa kaldık. Başıma açtığım bu yeni karışıklık yüzünden benimle dalga geçecek mi diye yüzüne baktım. Gülmüyordu. Kızmıştı belki de. Gözleri düşündüklerini ele vermiyordu. "Nasıl anladın?" diye sordum gittikçe uzayan sessizliği kırmak için.

Cal kımıldayınca, birbirimize ne kadar sokulmuş olduğumuzu anladım. Oysa böyle kalsak ne güzel olurdu. "Neyi nasıl anladım?"

"Kurtarılmak istediğimi? Sana cep telefonuyla mesaj çekmeyi düşündüm ama..."

"Mesaj mı?" Cal'ın ses tonu, mesajdan bahsetmememin akıllıca olacağını belli ediyordu. "Mesajların tuhaf bir yanı var. Bütün gün birisine ulaşmaya çalıştım, ama aradığım kişi telefonunu kapatmıştı. Cep telefonumun şarjı bitince, eve dönüp onun Londra'da kaybolmadığını kendi gözlerimle görmek istedim."

"Seni aramayışım iyi olmuş öyleyse," diye diklendim. Cal yere düşen mantomu bana verdi. Bana bakmaması için onu giymek isterdim. Cal'ın bakışları bir şey ele vermese de, kurdun yanındaki kuzu gibi hissediyordum kendimi.

Cal serin avucunu yanağıma koydu. "Sorduğun soruya gelince, Philly. Kurtarılmak isteyip istemediğini bilmem, ama bu kılıkta bensiz bir yere gidemezsin."

"Yani sen..." Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Seni öptüğüm için bana kızdın mı?"

"Kızmak mı? Hayır! Çok güzeldi." Kendimi yine aptal durumuna düşürdüğümü anlayınca içimden inledim. Fakat gün boyu ondan başka bir şey düşünememişken, nasıl mantıklı davranabilirdim? "Demek istediğim..."

Cal, "Ne demek istediğini biliyorum," dedi müşfik bir sesle.

İşte ben de bundan korkuyordum. "Tekrar teşekkür ederim. Belki bir gün ben de senin imdadına koşarım." Of,of,of!Derin bir soluk aldım. "Baştan alalım. Ben..."
Cal'ın gözlerinin içi gülüyordu. "Bence gayet güzel anlattın."

Buna verilecek bir cevabım yoktu maalesef. Versem bile, anlamlı bir cevap olmazdı. Cal eğer Donald'ı kastetmiyorsa, söyledikleriyle yaptıklarının da bir anlamı yoktu.
Tabii ya. Cal'ın derdi, bana nişanlı olduğumu hatırlatmak, sonradan pişman olacağım bir şey yapmamı önlemektir. "Gidip daha sade bir şeyler giyeyim," dedim. İçimdeki kaplanın ömrü buraya kadardı işte. Oturduğum dairenin kapısına doğru hamle yapınca, Cal belimden tuttu.
"Bu kadar güzelleşmişken yazık olurdu."
"Bu kılıkta nasıl göründüğümü biliyorum.!"
"Hayır, Philly. İnan bana bu konuda hiçbir fikrin yok." Bu kez dudaklarıyla da gülümseyip, boş bulunmamdan yararlanarak beni kendi dairesine götürdü.
Yağmurdan kaçarken doluya tutulduğumu fısıldayan iç sesime aldırmadım. Cal'ın öpücüğü bana neler çağırdığını gösterip, ancak hayalini kurabildiğim şeyleri anlatmıştı. Ve Cal'ın yanında emniyettedim. Vicdanımı rahatlatıyordu bu.
"Ben duş alırken, bana bir içki hazırlayıp teşekkür edebilirsin," dedi Cal. "Sonra çıkıp bir şeyler yeriz."

Fakat ben emniyette olmak değil, Cal'ın yaratacağı tatlı tehlikeleri yaşamak istiyordum. "Buna hiç gerek yok," dedim. "Bugün benim için yeterince zahmete girdin. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."
"Ama?"

Başta bir durumun tam ortasındaydım ve bu koşullar altında hiç de uygun olmayan şeyler hissediyordum. Cal bana karşı her zaman ki gibi nazik davranıyordu.
Ve benden bir cevap bekliyordu. Söyleyebileceğim bir şey olmadığı için, her anlama gelebilecek bir hareket yaptım. Akşamı yine onunla geçirmek isterken, aramızda sadece arkadaşlık olmasını istemiyordum. Onunla tanışana kadar varlığından haberdar olmadığı ve Donald'ın bana veremeyeceği bir şeydi bu.
Cal üstelemedi. "Ya bana razı olacaksın, ya da Tony denen o adamla çıkacaksın öyleyse. Ararsan Sophie'nin koşu koşu gelip seni alacağına eminim."
"Ona ne diyeceğim peki? Beni öptükten sonra korkup kaçtığını mı?" İşi şakaya vurmak istiyordum. Sophie'nin dediği bir şeyin bana çok tuhaf geldiğini hatırladım sonra. Daha dikkatli dinlemem gerekirdi, ama bu koşullarda..." Ben bu konuda uzman değilim, ama öyle bir öpücük değildi."
"Değil miydi?" Cal'ın gülümsemesi silinmişti. "Rahatına bak," dedi mantomu alırken. Kendimi çıplak hissettim birden. "Buzdolabında beyaz şarap var."
"Sağ ol, ama bir süre sodadan başka bir şey içmeyeceğim."
"Çabuk öğreniyorsun." Cal gömleğinin kol düğmelerini açtı. Güçlü bilekleri yavaş yavaş ortaya çıkıyordu...

Gömleğinin ön düğmelerini de açıp geniş göğsündeki tüyler ortaya çıkarken, bedenimde var olduğunu bilmediğim yeni tepkiler de ortaya çıkıyordu. "Sen ne içeceksin?" diye sordum. Daracak kalçalarını saran kotun hayalimde yarattığı görüntülere aldırılmama çalışıyordum.
"Viski. Büyük bardakta ve sek olsun. Sadece buz koy. Zor bir gün geçirdim ve buna ihtiyacım var."
Hepsi benim suçumdu. Cal benim hayallerimde ki komşuyken, ben onun en berbat kâbusu olmuştum.
"Çok üzgünüm, Cal."
"Üzülmene gerek yok." Cal yanağımı okşamak istercesine uzandı, sonra vazgeçti. "Asansörün kapısı açıldığı an, şansımın döndüğünü hissettim." Arkasını dönüp yatak odasının kapısını açtı. Kapı açılıp kapanana kadar, toprak rengi duvarları, krem rengi yatak örtüsünü görebildim. Kapı gereğinden sert bir şekilde kapanırken, tuttuğumun farkında bile olmadığı soluğumu bıraktım ve buz almak için mutfağa gittim.

Birde çok sıcaklamıştım. Serinlemek için buzdolabının açık kapısı önünde durdum. Cal'ın dokunduğu yerler alev alev yanıyordu. Buz kovasını doldurup, bir şişe sodayla oturma odasına geçtim. Cal'ın dairesi bizimkinden daha büyüktü ve bir dekoratörün elinden çıkmadığı belliydi. Tavan yüksek, duvarlar boştu. Kocaman pencerelerden, iki yanında Noel ışıklarıyla donanmış ağaçların sıralandığı nehrin ışıl ışıl

manzarası görünüyordu. Noel'i ailemden, arkadaşlarımdan ve Donald'dan uzak geçireceğimi hatırlayınca, pencereye arkamı dönüp tekrar odaya baktım.

Evin her köşesi erkeksi bir zevki yansıtıyordu. Etrafta kalabalık yapan biblolar, karanlıkta çarpınca yere düşen porselenler yoktu. Şöminenin önüne iki tane büyük deri koltuk konmuştu. Aralarında güzel bir İran halısı vardı. Parkeler cilalıydı.

Şöminenin üzerinde, zamanla solmuş siyah beyaz bir kaplan fotoğrafı asılıydı. Altında Callum McBride imzasını görünce hiç şaşırmadım. Beni hayrete düşüren, burasının hiç de geçici bir eve benzemeyişiydi. Mobilyalardan folklorik sanat eserlerine kadar her şey ev sahibinin kişiliğini yansıtıyordu. Cal taşınacak olsa bile, bunun yakın bir gelecekte olmayacağı kesindi.

Cal'in viskisini hazırladıktan sonra kendime soda koyup bardağı alnıma bastırdım. Sıcaktan yanıyordum, oysa dışarı çok soğuktu. Cal kaloriferi açmış olmalıydı. Sıcaklık içimden geliyordu herhalde. Bir buz küpü alıp kafamı arkaya attım ve bunu ensemde, boynumda gezdirdim. Tatlı tatlı inliyordum.

Hafif bir soluk sesi duyarak o yana döndüm. Cal sırtında beyaz bir bornozla oda kapısındaaydı. Beyaz renk yanık tenini iyice vurgulamıştı. Saçı kurulamanın etkisiyle nemli ve dağınıktı. Çakmak çakmak gözlerini yüzümden ayırmadan iki adımda yanıma geldi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hayallerinizin erkeği karşısında tam bir budala durumuna düştünüz. Bu durumda şunlardan hangisini yaparsınız?

- a- İç çekip, bu kadar seksi olmasının onun suçu olduğunu ve eğer kararını değiştirirse, sizi nerede bulacağını bildiğini söylersiniz.
- b- Bundan sonra onunla karşılaşmaktan özenle kaçınırsınız.
- c- Adınızı ve saç renginizi değiştirirsiniz.
- d- Başka bir ülkeye göç edersiniz.
- e- Bir daha karşılaştığınızda, hiçbir şey olmamış gibi davranırsınız. Biraz zor olsa da, sizin ne kadar akli başında bir kadın olduğunuzu düşünecektir. O zaman biraz pişman olur belki...

Cal bana dokunacak kadar yaklaşınca, viski bardağını alıp yudumladıktan sonra tekrar bıraktı. "Üşümenden korkmuştum. Şömineyi yakacaktım."

Geç kalmıştı. Onu ilk gördüğüm andan beri ateş benim içimde yanıyordu zaten. Ve Cal'ın bu ateşi körüklediği yetmezmiş gibi, öpücüğüyle bedenimi cehennem ateşine atmıştı.

"Üşümüyorum," dedim. Tenimi biraz soğutabilmek için, elbisenin daracık robasını çekiştirip duruyordum. "Zaten çok yorgunum, Philly. Bir de sen işimi zorlaştırma."

Zorlaştırmak mı? Cal neden bahsediyordu? "B-Ben... y-yanıyorum," diye kekeledim. Oysa hiç kekelemezdim.

"Anlat bana." Cal buzu elimden alıp kendi yüzüne sürmeye başladı. Ardından dudaklarına... Neler hissettiğini biliyordum. Benim de dudaklarım yanıyordu. Ve şişmiş, sızlıyorlardı.

"Biraz önce zatürree tehlikesi atlattım," diye devam etti. "Soğuk duşun altında yatışmaya çalışırken, bu çabam vücuduyla aklımı başımdan alan bir kız yüzünden boşa gitti."

"Hayır! Ben neden..."

"Benimle oynuyorsun," dedi Cal.

"Hayır, inan bana. Sana söyledim, ben..."

"Sıcaklamıştın. Biliyorum." Cal buzu elimden alıp dudaklarımla şakaklarımda gezdirdi. Kendimi çıplak hissederken, öfkesinden kaçınmak istercesine gözlerimi kapadım. "Ne kadar sıcakladın?"

Alev almak üzereydim. "Cal, lütfen..."

Onu kızdırmıştım. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordum. Başka bir erkek olsaydı, korkudan ölürdüm.

"Burası mı yanıyor?" dedi Cal buzu çenemde gezdirirken.

"Cal..." Dizlerimin bağı çözülmüştü. Sırf o beni tuttuğu için ayakta durabiliyordum. "Lütfen... Özür dilerim... Üzgünüm..."

Cal beni hayal ettiğim şekilde arzulamadığı için üzgündüm. Göğüs uçlarını sertleşmiş, kumaşı delecek gibiydi. Elbiseyi yırtarak çıkarmak, Cal'ın soğuk ellerini tenimde hissetmek için her yerime dokunmasını istiyordum. Cal acımasızca, "Yoksa burası mı?" diyerek buzu boynumdan aşağı, göğüslerimin üst kısmına doğru kaydırды. Sular tenime süzülüyordu. "Evet!" dedim nihayet. "Evet, evet, evet! Mutlu musun? Beni bu hale getirmek hoşuna mı gidiyor?"

"Ben eşcinsel değilim, Philly." Sesinde haşın bir uyarı vardı. "Bunu çoktan anlamış olmalısın."

"Ne?" Gözlerimi açtım. Cal'ın gözlerinde çıplak bir ihtiras vardı. Eşcinsel değil miydi? Sorular bekleyebilirdi. Ben harekete geçmek istiyordum. Güldüm. "Bunu duyduğuma ne kadar sevindim, bilemezsin."

"Philly, dinle beni. Bir şeyi anlamamı istiyorum. Emniyette olduğunu sanıyorsun, ama değilsin. Şu an ateşle oynuyorsun."

"Ben zaten yanıyorum. Tutuştum." Ve hiç çekinmeden öptüm onu. Sahip olduğum her şeyi sunarak.

Cal kısa bir an tereddüt ederken, gözlerinde bir ateş yandı söndü. Şoke olmuştu. Geri çekilip bana baktı. "Çok güzel kokuyorsun." İçine çekmek istercesine sınıksız sarıldı sonra "Çok güzelsin." Viski tadındaki dudaklarıyla dudaklarıma kapanarak beni sadece hislerin var olduğu karanlık, ilkel bir âleme sürükledi.

Beni Sophie'nin planladığı randevudan kurtarıırken öptüğünde, öpüşmenin neye benzediğini öğrettiğini sanmıştım. Yanılmışım. O sadece başlangıçmış meğer. Bu ise tam anlamıyla ustalığın eseriymiş.

Fermuarımın açıldığını hissedince rahatladım. Cal'ın diliyle dudakları göğüs uçlarımda gezinirken zevkten haykırmamak için zor tuttum kendimi. Şuh, güzel ve arzulanan bir kadındım şimdi. Çıplak kalmak, onu içimde hissetmek istiyordum. "Cal" diye fısıldadım boğuk bir sesle. Nasıl isteyeceğimi bilmediğim şeyler için yalvarıyordum. "Lütfen..."

Cal sesimin boğukluğunu yanlış yorumlamış olmalıydı. Büyü bir anda bozulmuştu. Acı çeker gibi inledi. "Philly... Üzgünüm..."

Ha-a-ayır! "Lütfen durma," diye yalvardım. Eskiden olsa kendi acizliğim ve isterik halim karşısında şoke olurdu, ama zevkten başım dönmüştü bir kere. Cal'ın benim hayallerimde bile düşünemediğim dudakları tenimde geziniyor, iyice yanıp tutuşuyordu.

"Lütfen... Durma..."

Cal geri çekilmişti bile. Aniden üşüdüm. "Bunu yapamayız," dedi Cal.

"Evet... Evet, yapabiliriz..." Tecrübesizliğime rağmen, onun da beni aynı tutkuyla istediğinin farkındaydım ve geri çekilmesinin nedenini anlayamıyordum. Bana acı veriyordu bu.

"Yapamam," dedi Cal. "Biraz önce yapabileceğini söylüyordun ama!" Sesim hırçınlaşmıştı. Sonra aklım başıma geldi ve kafamı salladım. "Kusura bakma. Ben..."

"Lütfen özür dileme. Özür dilemesi gereken benim. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım."

Özür dilemesini değil, bana sarılmasını, kaldığımız yerden devam etmesini istiyordum. Ömrümde, onun geri çekildiği an olduğu gibi yalnız hissetmemiştim kendimi.

Cal fikrini değiştirmekten korkarcasına odanın öbür ucuna gidip viski bardağını aldı ve bir dikişte içti. Sutyenimle elbisemi düzeltirken, dönüp bana baktı. "Şu an tanımadığın bir şehirde yalnızsın ve kolay incinebilir haldesin," dedi. "Bu durumda senden yararlanmam çok yanlış olur. Maybridge'ye ve Donald'a dönmelisin."

"Oraya asla dönmeyeceğim," dedim.

"Bunu içtenlikle söylemiyorsun, Philly."

Öyle mi? Bunu hangi nedenle söylediğimi bilmiyordum. Yıllardır Donald'a âşık olduğumu sanırken, şimdi dünyanın sonu gelmiş gibi panik içinde kendimi yabancı bir erkeğe teslim etme telaşındaydım. Bu işte bir yanlışlık vardı, ama sorumlusu Cal değildi. Ne var ki, duruşu bunu duymak istemeyeceğini gösteriyordu. "Londra'ya gelmene ses çıkarmadığı için ona kızgınsın," dedi Cal.

Ağlayacağımdan korkmasam gülerdim buna. Donald'a kızmam mantıksızlık olurdu. Annesi planlarımı son kez alt üst ettiğinde kızmıştım biraz, ama şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu görüyordum.

Kızdığım tek bir erkek vardı ve o da şu an tam karşımdaydı.

"Ve kendimi senin kollarına tarak ondan öğ aldığımı sanıyorsun değil mi?" Cal'ın suskunluğu, aynen öyle düşündüğünü gösteriyordu. "Sophie'yle çıkmaya hazırlanmamın nedeni de bu mu sence?" İşin peşini bırakmayacaktım.

"Yarı çıplak haldesin." Cal aramızdaki uzaklığa güvenerek beni baştan aşağıya süzdü. "Ve heyecanlı bir geceye hazırsın."

"Sen de beni Donald için kendimden kurtarmaya karar verdin öyle mi? Bir konu hariç, çok asil bir hareketti." Ben de onu tepeden tırnağa süzdüm ve gözlerine baktım. "Biraz önce odaya girerken sen de < heyecana > hazırsın."

"Hayır, lanet olsun..."

"Sana lanet olsun, Cal." Çantamdan telefonumu çıkarırken hızla ön kapıya yürüdüm. Fakat Cal benden atik davranıp eliyle kapıyı tuttu. Biraz önce gitmemi söylediğini hatırlatma zahmetine katlanmadan telefonda bir numaraya tuşladım.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Taksi çağırıyorum. Hazırlandığım geceye devam edeceğim. Bu, Tony'nin şanslı gecesi olabilir..."

"Olmayacak!" Cal telefonu elimden kapıp kulağına götürdü. Karşı taraf cevap vermiş olmalıydı ki,

"Kusura bakmayın, yanlış numara," deyip kapadı. Telefonumu verirken sırtıyordu.

"Sen de hiç utanma yok mu?" diye çıktım.

"O kadar istiyorsan, Maybridge'dekinden daha yakın bir taksi durağının numarasını verebilirim."

"Ne?"

"Son olarak, seni istasyona götürmesi için taksi mi çağırırdın?"

"Donald beni istasyona bırakmadı." O zaman da çok kızmıştım. "Çok önemli bir işi çıkmıştı..." Cal yanağımdan süzülen bir damla yaşı parmağının ucuyla sildi.

"Seni bu kadar zaman nasıl başıboş bıraktı, hayret."

Donald'ın peşini bırakmayan bendim tabii. O ise beni kırmamak için bunu istemediğini söylememiştii mutlaka. "Ne yapıyorsun?" diye sordum Cal arkama uzanırken.

"Mantona giymene yardım ediyorum." Küçük bir çocukmuşum gibi giydirdi beni. "Şimdi sakın düşünebilirim işte."

Oysa akli başında bir adamdı. Kafası karışık olan bendim. Kapıdan çıkmak istediğimde beni bırakmadı.

"Lütfen, Cal. Bırak da gideyim."

"Nereye?" Bunun üzerine vazife olmadığını söyleyen bakışlarımı gördü. "Öyle mi?"

"Yatmaya gidiyorum," dedim vicdanımla savaşıırken. "Sıcak kakaomu içip, bir kitapla yatağa gireceğim." Ne kadar küçük düştüğümü unutmama ancak Savaş ve Barış gibi uzun bir kitap yardımcı olabilirdi. "Sen de katılabilirsin, ama kendi kitabını getirmek zorundasın." Teklifimi ciddiye alacak değildi herhalde.

"Yemeğe çıkmayacak mıydık?"

"Seviştikten sonra mı, önce mi?" Cal'ın gülümsemesinin silindiğini gördüm. Kaldığımız yerden devam etmemiz mümkün değildi. Ancak arkadaş olabilirdik. "Galiba sonra," dedim zalimce. "Ardından pizza ısmarlardık. Sağ ol, ama bu defa hayır diyeceğim."

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu Cal.

"Tıpkı annem gibisin."

"Ne zaman dedim?"

İç çektim. "Sophie ve ben öğleden sonra bir kafede sandviç yedik."

"Onun seçimiydi herhalde. Düşük kalorili bir öğle yemeği."

"Jambonlu omleti tercih ederdim, ama pantolonlarımın önü zor kapanmaya başladı."

"Pantolonun üzerinde gayet şık görünüyor." Suratımın asıldığını görünce, "Doğru söylüyorum!" dedi.

Sonra irkildi. "Affedersin, bağışlamak istememiştim. Aç olduğunu düşündüm."

Evet, açtım, fakat ancak Cal'ın doyurabileceği bir açlıktı bu. "Bir peynirli sandviçe itirazım olmaz," dedim sesim titreyerek. Bu kadar yakın duruşu huzurumu bozuyordu. Hemen uzaklaşmalıyım.

"Hayır," dedi Cal. "Bu tehlikeyi göze alamam."

Konuyu değiştirmeye kararlıyım. "Fırını tamir ettiler. Ücretini nasıl ödeyebilirim?"

"Servis bakım sözleşmesi gereğince ücret ödendi."

"Ben... Teşekkür ederim."

"Buna gerek yok. Ben giyinirken birkaç dakika beladan uzak dur yeter." Ağzımı açmama izin vermedi.

"Lütfen."

Dediğini yaptırana kadar bir yere gitmeme izin vermemesi beni kızdırsa da, ricasına uydum. Arkasını dönünce kaçacağını sanıyordu belki de. Haksız da sayılmazdı. Ama bunun için Londra'yı terk etmem gerekirdi. Maybridge'ye dönersem, aldığım pahalı kıyafetler ne işe yarardı?

"Lütfen, Philly. Açıklama yapmak zorundayım..."

Hayır, açıklama falan istemiyordum! Ben... Ne istediğimi düşünmezsem daha iyiydi. "Tamam," dedim. Ama üstüme başıma çeki düzen vermeliyim. Halkın paniğe kapılmasını istemem."

Esprime gülmedi. Ne kadar güzel olduğumu söyleyip gururumu da okşamadı. Yatak odasının kapısını açmıştı. "Nasıl istersen."

Banyoya geçip aynada kendime bakarak beni bu kadar... Karşı konulmaz yapanın ne olduğunu anlamaya çalıştım. Tamam, fena sayılmazdım. En dikkat çeken yanımla saçlarımdı. Uzun ve gür kirpiklerin çevrelediği kahverengi gözlerim vardı. Burnum ideal ölçülerde sayılırdı. Çillerim kışın daha az belli olurdu. Ağzım ise...

Hiç kimsenin ağzı benimki kadar değişik değildi herhalde. Ben öyle hissediyordum belki de. Biraz önce öpüldüğüm için her zamankinden dolgun ve yumuşaktılar. Biraz önceki dakikaları hatırlarken, uçları hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

Rimelime rujumu tazeledim. İlk kez kırmızı ruj sürüyordum. Kızıl saçlıların bu renkten kaçınması gerektiğini sanırdım, ama sonuç çok güzeldi.

Banyodan çıktığımda, Cal siyah paltosunu da giymiş, beni bekliyordu. Bir şey diyecek oldu, sonra vazgeçip kapıyı açtı. Ona sürünmeden rahatça geçebileceğim kadar yer bırakmıştı.

Uzayıp giden sessizliğe daha fazla dayanamadım. "Nereye gidiyoruz?"

"Ne? Ha, yakındaki bir restorana. Bu akşam masa ayırtmıştım. Seni bu yüzden aradım. Ama sonra..." Cümlesini tamamlamadı. Neyi kast ettiğini ikimizde biliyorduk.

Oysa bundan kaçınmak zorundaydık. Dergideki testi çözmüş hatalarımı düzeltmek için yüksek puan almıştım. Kaplan ruhlu hiçbir kadın böyle zor durumlarda kalmazdı. "ÖÖ mi?" diye sordum.

"Ne?"

"Öpüşmeden Önce." Güldüm. Onun da gülmesi ve dost kalmamız gerekirdi.

Ya kafasında böyle bir kavram yoktu, ya da bende isterik bir hal vardı. Asansörün tam o anda durması ve kendimi lobiye atmam büyük şanstı. Cal'ın bakışları yüksek topuklu ayakkabılarımdaydı. "Sophie iyi iş çıkardı," dedim.

"Çok şık. Onlarla nasıl yürüyorsun?"

"Yürüyemezsem, pazartesi günü başım belada demektir."

"Başı asıl belada olan, Bartlett'in erkek personeli," dedi Cal.

Benim Maybridge'ye ve Donald'a dönmeden önce Londra'nın erkeklerini telef edeceği yolundaki imasını anlamamış gibi yaptım. "Restoran yakında mı?"

"Hemen şu köşeyi dönünce."

"Gidelim öyleyse." Peşimden gelip gelmediğine bakmadan yürümeye başladım. Ömrüm boyunca yüksek topuklara alışkınmış gibiydim. Oysa Donald çok uzun boylu olmadığı için yüksek topuk giymezdim. Bunun ne kadar hoş bir his olduğunu şimdi anlıyordum.

Apartmenttan çıkarken, Cal aynı anda içeri girmekte olan kadına yol vermek için kapıyı tuttu. Kadın onu tanıyordu. "Cal, hayatım!" Cal'a sahiplenen bir tavırla sarılırken, bütün kıskançlığımı depreşiverdi.

"Tessa," dedi Cal. "Çok iyi görünüyorsun."

"Sen de öyle. Ne zaman döndün? Neden aramadın? Bizimkiler biliyor mu? Şu sıra Londra'dalar."

"İki gün önce döndüm. Çok meşguldüm, onlarda burada olup olmamama aldırılmazlar zaten." Cal'ın kısa cevabı kıskançlığımı yatıştırmıştı.

Fakat Bayan Zarif ve Güzel buna hiç de içerlememişti. Kafasını hafifçe yana sallayıp bana baktı. "O kadar meşgul olmadığın ortada." Zarif elini bana uzattı.

"Tessa, bu hanım Philly Gresham. Ailesi yurt dışında olduğu için, birkaç ay Harringtonlar'ın yanında kalacak. Philly, bu da kız kardeşim Tessa Cartwright. Noel için Yorkshire'den geldi."

Tessa bana kız kardeşlere özgü o ifadeyle baktı. "Tanıştığımıza sevindim, Philly. Bir şeye ihtiyacın olursa, altmış dört numaradayım. Kapıyı çalman yeter." Kardeşine döndü. "Zamanın olursa, kuzeyin dondurucu soğuşuna dönmeden önce beni de yemeğe götür, Cal. Ailedeki son dedikoduları konuşuruz." Tessa el sallayıp asansöre bindi.

Dışarı çıkınca titredim. Bunun tek nedeni soğuk hava değildi. "Üşüdün mü?" diye sordu Cal. Sonra elini sırtıma koyup yürümeye başladı. "Fazla uzak değil."

Elini itmek kabalık olacaktı. Oysa sabah parkta yürürken bana ilgi duymadığını sanıp, yakınlığıyla kendimi mutlu hissetmiştim. Şimdi değişen neydi?

Her şey, diye düşündüm. Öpücüğünü bir kurtarıncının jesti olarak görüp ürkmezdim, ama eşcinsel olmadığını biliyordum artık. Cal beni bir erkek gibi öpmüştü. Ve bende karşılık vermiştim.

Biraz sonra restorana girdik. Cal'ın etrafını bir anda tanıdığı insanlar sarmıştı. Onu henüz tam anlamıyla tanımadığım için şaşırdım buna. Tamam, çok kibardı ve iyi bir komşuydu, ama <eşcinsel> bir komşu olduğuna inanmama izin vererek kandırmıştı beni. Ama neden?

Üstelik kız kardeşinin de aynı apartmanda oturduğunu, hatta bir kız kardeşi olduğunu açıklama zahmetine bile katlanmamıştı! Hâlbuki ben ona bütün hayat hikâyemi anlatmıştım. Maceralı bir hayatım olmasa da, haksızlıktı bu. Masamıza geçince, şef garson mönülerini getirip, ne içeceğimizi sordu. Cal yine viski ısmarlayıp, bana sormaya gerek duymadan soda söyledi. Nadiren sinirlenen biri olmama rağmen, sabrım taşmak üzereydi. Cal bunu anlamıştı. "Kusura bakma Philly. Sodadan başka bir şey içmeyeceğini söylemiştin. Ne alırsın?" biraz soğuk ama kibar bir tavır takınmıştı.

"Kokteyl!" Sık sık kokteyl içiyordum sanki. Gerçekten kaplan ruhlu bir kadın olan kız kardeşim kokteyli tercih ettiği için, kendime aynı havayı vermek amacıyla kokteyl söylemişim.

Garson bilmiş bir tavırla Cal'a baktı. "Tabii, hanımefendi."

İçkilerimiz hemen geldi. Cal içkimi yudumlayışımı sessizce izlerken yorumda bulunmadı. Bu arada yemeklerimiz de gelmişti. Cal, "Bugün sana bir şey aldım," dedi.

"Ya?" Renk vermemek için, tabağımdaki kremalı somon balığına baktım. Cal cebinden yassı bir hediye paketi çıkarıp masaya koydu. Çok güzel bir paketti.

Lanet olsun! Ben ona olan kızgınlığımın etkisiyle köpürürken, beni düşündüğünü göstermek için en olmayacak zamanı seçmişti. Telefonuma art arda gelen mesajları da bunun kanıtıydı aslında. Akşam için restoranda bir de masa ayırtmıştı...

"Çok nazıksın," dedim alaylı bir dille. "Bana kendini hediye etmeni istemiştim oysa."

"Evet, bunu hak ettim. Çok üzgünüm."

"Hepsi bu kadar mı? Üzgünsün ha? O aptalca lakabı ağızından kaçırınca nasıl utandığımı biliyor musun?" Cal uzanıp elimi tuttu. "Biliyorum."

"Yer yarılıp içine girmek istedim."

"Bunu da biliyorum," dedi aynı müşfik sesle.

"Benimle nasıl alay ettiğinin de farkındayım."

"Bu konuyu kapatalım artık. Şarabı açarken, amacım sana sıkıntını unutturmaktı. Sonra da yemeğe çıkmayı ya da belki tiyatroya gitmeyi teklif edecektim."

"Eğlenceli bir flört yaşayıp, film çekmek için Afrika'ya gitmeden önce zaman geçirmek miydi niyetin?"

"Onun gibi bir şey."

Uslanmaz yüreğim, <onun gibi bir şey> lafını duyunca heyecanlanmıştı. Ama kısa sürdü. "Sonra sen erkek arkadaşını anlattın," dedi Cal.

Aptallıklarım o akşam peş peşe gelmişti.

"Onunla yıllardır birlikte olduğun ve geleceğini onunla planladığın belliydi. Tanımadığın büyük bir şehirde yalnız ve şaşkınlıkla, ancak aşağılık bir adam senden yararlanırdı."

"Ah, anlıyorum." Gerçekten şövalye ruhlu bir erkekti. Günümüzde bulunmaz bir şeydi bu. "Peki, bu gece ne değişti?" diye sordum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayatındaki erkeği onu bir başkası için terk etmek zorunda olduğunuzu söylemeniz gerekiyor;

a-Gözünün içine bakıp olanlar oldu gibi anlatır ve çok iyi bir insan oldu için onu kırmaktan üzgün olduğunuzu, fakat onu artık sevmediğinizi söylersiniz.

b-Kötü haberi vermesini en iyi arkadaşından istersiniz.

c-Sizi hayatındaki yeni erkeğin kollarında yakalamasını saflarınız. Kavga çikarmayacandan eminseniz tabii.

d-Sonunda anlayacağını düşünüp, mesajlarına cevap vermezsiniz.

e-Ona kırmayan bir veda mektubu yazıp, eski erkek arkadaşınza oku atlatmaya çalışırken siz de büyükannenizin yanında kafa dinlersiniz.

Yaraya tuz basmaktan farkı yoktu. Cal tepkisini son anda frenleyip iyi niyeti bir yana bırakarak beni öpmüştü. Dudakları temasına hatırladıkça vücudum hala sızlıyordu.

"Etten kemikten bir erke?im, Philly. Saçlar?n omuzlar?na dökülmü? kafan? geriye atm?? ve o buz parças?n? teninde gezdirirken nas?l oldu?un hakk?nda bir fikrin var m??"

Cal'?n çizdi?i tablonun, o ak?am h???mla evden ç?kan Philly Gresham'la bir ilgisi yoktu. "Gösteri yapm?yordum," dedim kendimi aklamak için. "Rol icab? bile olsa, bir k?z? öperken..." yer çekiminin etkisiyle a?a?? kaymak üzere olan elbiseyi yukar? çektim. "Ate? basm??t?." Onun da rol yapmad???n? söylemesini bekliyordum. Ama bekledi?im olmad?.

"Bir daha olmayacak."

"Beni öpmen rol müydü, yoksa de?il miydi?" Ate?le oynamak umurumda de?ildi. Cal'?n beni arzulamas?n? istiyordum.

"Dün gece bir dostu ihtiyac?n vard?, Philly." Cal kaçamak bir cevap vermi?ti. "Yan?mda rahat olman?, kendini emniyette hissetmeni istedim."

Gerçekten öyle hissetmi?tim ve hissediyordum. Ne var ki bu, ate?imin sönmesini sa?lam?yor, kendimi ona teslim etmek için yan?p tutu?uyordum. Cal çok tehlikeli bir adamd?. Ona teslim olursam, sonunda pi?man olaca??m? biliyordum. Fakat... Tecrübelerimle Cal'in bana de?er veren, kibar bir erkek oldu?unu da biliyordum. Bana â??k olsayd?, dünyanın en ?anslı kad?n? olurdu. Ne yazık ki, Cal'?n benim kasabama yerle?ip, hayalini kurdu?um sade hayat? ya?amayaca?? kesindi. Cuma günü Maybridge'de b?rakt???m fare k?z?n dü?üdü bu.

Callum McBride taraf?ndan öpüldükten sonra, bir daha ayn? k?z olmam da imkâns?zd?. Dü?ündüklerimin fark?nda olmayan Cal devam etti. "E?cinsel oldu?umu san?rsan, beni tehdit olarak görmeyece?ini dü?ünmü?tüm."

Bu sözü do?rulamam? bekliyordu. Elbise yüzünden omuz silkmekten vazgeçtim. "Çok da ba?ar?lıyd?n do?rusu." Flört etmi?, gülü?ümü?, ?akala?m??t?k ve Cal kolunu omuzuma atm??t?. Evet, emniyetteydim, ama emniyette olmak istemiyordum.

"Kendini emniyette hissedersen, sana yak?n olabilece?imi de,fark ettim," dedi Cal.

"Sahi mi?"Sevinçten gülmemek için, ka? çatar gibi yapt?m. Cal'?n benimle olmak için böyle bir fedakârlı??a kalk??mas?n?n beni ne kadar mutlu etti?ini göstermemeliydim.

Bir kad?n?n onun e?cinsel oldu?una inanmas?na raz? olan bir erke?in, erkekl?inden son derece emin olmas? gerekirdi. Böyle bir erke?e â??k olmak ne kolayd?.

"Evet, Philly. Bunun asaletle bir ilgisi de yok. Sana yak?n olmak, sar?lmak, gülü?ünü görmek, bana ancak en yak?n arkada??na açabilece?in s?rlar?n? anlatman? istedim."

"Normal kad?nlarla erkeklerin sadece arkada? olamayacaklar?n? m? san?yorsun?" dedim onun < s?r > konusunu de?mesine f?rsat vermeden.

Cal kurnaz bir ifadeyle s?r?tt?. "Bunun kesinlikle mümkün olmad???n? kan?tlad?k birlikte. Ben ancak yirmi dört saat dayanabildim. Senin de kafan kar???k."

Bundan çok daha fazlas?n? hissetti?imi söyleyemedim. "Tabii ki kar???k. Bu sabah kahvalt?da benimle flört ettin." Saç?mla oynam??, elimi tutmu?, hatta övgüler ya?d?rm??t?. "O zaman ne yapt???n?n fark?nda m?yd?n?"

"Ben... Ben galiba kendime hâkim olamad?m. Senin çar??da o k?za yöneltti?in bak??larda kendini tutamad???n gibi."

"Gördün mü?" Yanaklar?ma ate? bast? birden.

"E?cinsel oldu?uma gerçekten inansayd?n, bunu yapmazd?n. Durumu komik bulmu?, hatta k?z için biraz üzülmü? gibiydin. Yoksa ona benden uzak durmas? için gizli uyar?lar göndermezdin. Mesajlar?ma cevap vermeyi?inin nedeni bu muydu, Philly?" Cal ka?lar?n? çatt?. "Donald yüzünden suçluluk mu duyuyordun?"

Kafamdaki tek erke?in Cal oldu?u itiraf edemezdim. "Sabah do?ruca eve de?il, Bilim Müzesi'ne gittim."

"Ah, anl?yorum." En gizli dü?üncelerimin kilidini açm???m gibi konu?uyordu. Kendimi ele vermi?tim sanki. Kim bilir, vermi?tim belki de.

"Müzedede Donald'ınkiyle ayn?,1922 model bir Austin vardı." dedim. "Onu görmemi ve bir kartpostalı?n?n yollamam? istemi?ti."

"Üzgünüm."

"Ona kartpostal gönderdi?im için mi?"

"Kendini suçlu hissetti?in için."

"Neden? Bu senin suçun de?ildi ki." Hislerimin sorumlulu?u Cal'a ait de?ildi. "Do?ruyu söylemek gerekirse, ne hissetti?imi de tam olarak bilmiyorum." Tamam, gerçe?i biraz çarp?tm??t?m ama haklı? bir nedenle. "Kafam kar??m??t?."

"Yeme?i be?endiniz mi, efendim?" Garson tam olarak silip süpüremedi?imiz tabaklar? aldı?.

"Evet," dedi Cal. "Te?ekkürler." Hemen ard?ndan servis yenilendi, kadehlerimiz dolduruldu. ?araba ku?kuyla bakt??m? gören Cal, "Beyaz ?arap," diye aç?klad?.

"Çok iyi." Art?k sudan ba?ka bir ?ey içmedi?imi hat?rlatmam?n yarar? yoktu. Dikkatli olmal?yd?m. Bu sohbet hiç al??k olmad??m kadar h?zli? seyrediyordu. Böyle oyunlara ve cinsel taktiklere çok yabancıyd?m. Cal beni gösterliyle soyar gibiydi. "Bunu ?imdi açabilir miyim?" dedim k?sa sessizlikten yararlanarak.

"O senin. ?stedi?ini yapabilirsin."

Kâ??d? y?rtarak aç?m, ama kurdele konusunda dikkatli davrand?m. Onu hayat?m?n sonuna kadar saklayaca??m? biliyordum. Yass? kutunun içinde, annemin verdi?inden çok farklı?, ??k ve pahal? bir saldı?r? alarm? vardı?. Hiç bir aya??n onu ezemeyece?i belliydi.

"K?rk be? numara aya??mla ezdi?im alarm için bir özür kabul et."

"K?rk be? mi? ben ayaklar?n?n... Daha büyük oldu?unu sanm??t?m."

Lo? restoranda bile, Cal'?n yanaklar?n?n hafifçe k?zard??n? görüp, kendimi çok güçlü hissettim birden."Kapalı? bir mekânda bunu bana vermeye çekinmiyor musun?"

"Kendini tehlikede hissedersen, dü?mesine basman yeterli."

"Tehlikenin k?y?s?nda ya?amay? seviyorsun de?il mi?"

"S?k?c? bir hayattan çok daha iyi."

"Nereden biliyorsun? Mimarlık kaderinden kaçmak için annenin en yeni çar?aflar?ndan birini kulland??n?n günden beri tehlikeyle iç içe ya??yorsun."

"Senin tehlike ve heyecandan uzak i?in, erkek arkada??n ve hayat?n?n aksine mi? Cal kafas?n?n iki yana sallad?. "Unut gitsin. Senin istedi?in buysa, ben kim oluyorum da tenkit ediyorum?"

?stedi?im bu muydu gerçekten.

"Evimden ayr?ld?m, yeni bir i?e ba?lı?yorum ve bir sürü yeni k?yafetim var." Tamam, erkek arkada??m konusunda hala çal??mam gerekirdi, ama son yirmi dört saatte epey yol alm??t?m.

"Annenin buldu?u bir evde ya??yorsun ve yeni i?in de bir ba?kas?n?n yerine bakmak. Kusura bakma ama insan?n kaderini yenmesi için bir çar?aftan çok daha fazlas?na ihtiyac? olur."

"Cal McBride'nin müthi? hayat felsefesi bundan m? ibaret? Çok etkileyici."

"Bilinmeze do?ru ad?m atmaktansa, insan?n bildi?i ve güven duydu?u ?eylerle yetinmesinin daha iyi oldu?unu anlatmaya çal??yorum sadece."

"Ama sen bunu yapmam??s?n."

"Neredeyse vazgeçecektim. Yalnızca bir hobi oldu?u yalan?n? söyleyerek, Noel hediyesi olarak foto?raf makinesi istemi?, bunun derslerimi etkilemeyece?ini, mimar olup aile ?irketine kat?laca??m? iddia etmi?tim."

"Sözünü tutma niyetinde miydin peki?"

"Büyük bir ?irkette mimar olmak, güvercinlerle ilgili belgesel film çekmekten çok daha rahat ve lüks bir seçenekti. Baba mesle?ini seçip, bo? vakitlerimde film çekebilirdim. ?ki y?l böyle idare edip, ailemin istedi?i gibi bir evlat oldum."

"Sonra ne de?i?ti?"

"Üniversitede tanıtılmıyordum biri..." Cal kelimeleri dikkatle seçmeye çalışıyordu. "...çok zeki, güzel ve yetenekli bir kişiydi. Katılmak istemediği bir derse yetmeye çalışırken, buz tutmuş basamaklarda kayıp boynu kırılarak öldü. Pisi pisine bir ölümdü. Bir an önce hayat doluyken bir an sonra ölüydü." "Çok üzüldüm, Cal..." Uzanıp teselli etmek istedim, ama o an bunu hoş karşılamayacağını biliyordum. "Daha yirmi bir yaşındaydı, Philly. Sadece zekâsını fark söylemek gibi anlamsız bir işe harcamasını yazık olacağını söyleyen babasının memnun etmek için, müzik yerine matematik eğitimini alıyordu." Kafasını iki yana salladı. "İnsan derinden etkileyen bir sesi vardı. Oysa dünya matematikçilerle dolu..."

"Ona neyi anlatıyorsun değil mi?"

Cal kımıldadı. "Belki insan o yaşıta kendini ölümsüz sanır. Aslında üzüntüm, ölümün bu saf inancıyla birleştiydi." Suçluluğu alt etmek istercesine omuz silkti. "Tek bildiğim, kızın başka birinin onun hayatına biçtiği senaryoyu oynamak için yeteneğini ziyan ettiği. Mezar başında, aynı hataya düşmeyeceğine ant içtim."

Elimi tuttu, bana bir şeyler anlatır gibiydi. Ve anlamıttım. "Senin kimseye anlatmadığını derin serrerin bu değil mi?"

"Çok zekisin."

Özellikle bu akşamdan sonra bana inanmayacağını düşünerek, kendi serrerim açıklamadım. "Sonra ne oldu?"

"Üniversiteyi bıraktım."

"Kimse karşı çıkmadı mı? Yani Annenin meslek seçiminden memnun kalmadığını söylemiştin."

"Evet, büyük bir tartışma oldu. Annem, kaydı mı bir yıl için dondurmamı, bu arada her şeyi unutacağımı söyledi. Bu süre boyunca yardımcı kameraman olarak çalışmamın hevesimi körelteceğini düşünürken, beni daha iyi tanıyan babam bir daha geri dönmeyeceğimi biliyordu."

"Seni sözünü tutmaya mı zorladın?"

"Dedim ya, beni tanıyordu. Üniversiteyi bitirmem şartıyla bana oturduğum daireyi hediye etti."

Diplomam alınca tekrar oturup konuşacaktık."

"Oturduğun daire mi? Yetmi iki numara mı?"

"O apartmanın projesini çizen babamdı."

"Çok güzel bir apartman."

"Babam bu proje için ödül aldı. Biz McBrideler tuttuğumuzu koparırız." Cal serreritti. "Babam hem yetenekli, hem de zekidir. Müteahhit para sıkıntısına düşünce, babam apartmanda hissesi olması karıştırdığında ona yardım etmişti. Anneler Londra'ya geldiklerinde çat katları kullanırlar. Tessa ile kocası alt katlardaki daireyi aldılar. Benim payıma da film çekme zıvasından vazgeçmem karıştırdığında yetmi iki numara düştü."

Kafam karıştı. "Ama mimarlık yapmıyorsun..."

"Ki yıl önce satın aldım. Tamamen kendime ait bir başarıydı. Fakat babam beni kutlamayacak kadar inatçıdır."

"Ve sen ona hiç benzemiyorsun değil mi?"

"Kim, ben mi? Cal zoraki bir kahkaha attı."

"Fazla üzerine gitme, Cal."

"Elimden geleni..."

"Hayır yapmadın. Başarıya babanı kışkırtmak için kullanıyor, <Gördün mü, bunu ben başardım, sana ihtiyacım yok,> diyorsun. Oysa insanın bazen fedakârlık yapması, ailesine minnettarlığını göstermesi gerekir."

"Hatalı olduğunu düşünüyorsan, açıkça söyle Philly."

"Bunu benim söylemem gerek yok. Yıllar sonra babanın mezar başında düşün kendini. Uzlaşma fırsatın kaçırılmı olman senin kahretmez mi?" rıkkıldığını görünce, cesaret vermek için elini tuttum.

"Noel yaklaştı. Güzel jestler için bundan uygun zaman olamaz."

"Ne yani? Kendimi hediye paketi yapıp ona mı göndereyim?"

Yeterince konuşmuştum. Şaraptan olmalıydı. "Böyle yaparsan, kendini bana göndersen daha iyi olur. Ama Noel'i büyük teyzem Alice ile geçireceğim ve seni görmek heyecandan kalp krizi geçirmesine neden

olabilir." Saçmalamaya daha fazla devam etmemek için sustum. "Hepsi bu kadar. Söyle bakalım, şu <Yakımlı George> kim? Ve eğer Jay <Erkek arkadaşın> değilse, neden bana öldürecek gibi bakmıttı? Konuyu deşirtmenin rahatlığıyla çatal alıp yemeye başladım. Cal da aynı şekilde yaptı. "Afrika'dayken daireyi George Mathieson'a kiralamıttım. Geçen hafta taandı. Galiba adamın o."

"Sanırım. Yakımlı mıydı peki?"

"Çok iyi bir kiracıydı. Aktörlük yeteneği olan, bir doksan boyunda, masmavi gözlü, yakımlı bir adamdı."

"Sadece 'evet' demen yeterdi."

Cal sordu. "Endişelenmene gerek yok, Philly. Hiç tipim değildi."

"Ya?" Tipinin ne olduğunu merak ederek güldüm. "Peki Jay?"

"Onun adına konu amam. Karşına sorsan daha iyi."

"Karşı mı? Jay evli mi?"

"Açıkça görünüyorsun."

Benimle dalga geçiyordu yine. "Beni kışkanmadıysa, bu sabah derdi neydi öyleyse?"

"Filmin ilk etüdünü görmemi isteyince, önceden verilmiş ve iptal edemeyeceğim bir sözüm olduğunu söyledim."

"Bunun emsiyeyle bir ilgisi yoktu herhalde?"

"Sözünü bile etmedim. Ona senin aldığın emsiyeyi götürdüm ve aradaki farkı anlamadığı bile."

"Peki, bana neden o kadar... Ters davrandı? Çok kabaydı."

"Seninle bir ilgisi yok Philly. Şi konusunda çok titiz. Ona ne kadar baktığı olduğunu söylemek yerine sana öncelik tanıdığım için kızmıttı biraz."

Sevincimi bastırmaya çalıştı. "Korkarım bir şey anlamadım. Neden ona yeni bir emsiye almak için zaman harcadın öyleyse?"

"Böylece seninle daha fazla zaman geçirebilecektim. Seni o taksiye bindirip eve göndermek, uzun zamandır yaadığım en büyük zorluktu."

Gittikçe artan sevincimi göstermemek için dikkatimi yemeğe verdim.

"Taksi uzaklaştıkça, öfkeyle pencerede bekleyen Jay dikkatimi daşttı. Tekrar bakınca, taksinin gözden kaybolduğunu gördüm. Sanki hayatımdan sonsuza kadar çöküp gitmişti. Bir an kalbim duracak gibi oldu... " Gereğinden fazla itirafta bulunduğunu fark ederek sustu.

Ben ise mantom olmadan eve yürüyecek kadar şaşkınlık hissediyordum kendimi.

"Aptallık olduğunu biliyorum, ama sen mesajlarımıza cevap vermeyince, aklıma binlerce kötü olasılık geldi. Sonunda çalışmayacak bir şey..."

"Ah, harika. Şimdi Jay benden iyice nefret edecek."

"Hayır. Ne kadar titiz olsa da, bir canavar değil. Kafamın baktığı yerde olduğunu anlayınca, işi ona bırakıp hayatımı düzene koymam için benden savdığını beni. Seni görmem, sana bir şey olmadığının anlamam gerekiyordu."

Jay'a kanım şaşkınlıkla birden. "Ben geri zekâlı değilim, Cal. Kendi baktığıma da yolumu bulurum." Hem böylesi daha eğlenceliydi.

Cal teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Aslında aptallık eden benim. Seni görmek, dokunamasam da bakmak istiyordum."

Oysa ben onda bu konuda bir çekingenlik sezmemiştim. Donald'ın bana ne kadar az dokunduğunu fark ettim birden.

"Sonra asansörün kapısı açıldı da seni o halde karşımda, ama benim için ya da o budala Donald için değil, Sophie Harrington'un arkadaşlarıyla bir gece geçirmeye hazır vaziyette görünce kendimi kaybedip öptüm. Bir erkek istiyorsa, o ben olmalıydım."

"Beni araman yeterdi Cal."

"Ya sonra? Küçük kaçama??m?z yüzünden kendini suçlu hissedecektin. E?er... Masumiyetinden yararlınsayd?m." Cal büyük s?rr?m? ke?fetmi? olmas?ndan korktu?um bir an boyuca sustu. "Benden nefret ederdin, Philly. Ama benim kendimden nefret edece?im kadar de?il."

"Neden mesajlar?ma cevap vermedi?imi sormu?tun." O bana yüre?ini açm??ken, benim de ayn? ?ekilde kar??l?k vermem gerekirdi. Ama bunu yapmakla kendimi ç?plakm?? gibi hissedecektim.

"Beni taksiye bindirirken, <Jay'?n can? cehennem> deyip yan?ma oturaca??n? sanm??t?m. Ç?lg?nl?k, biliyorum, ama seni çok istiyordum."

"Bunu istemedi?imi mi..."

"Ama taksin kap?s?n? kapay?p geri çekildin. Sana bakmak için geri dönünce, varl???m? tamamen unutmuy gibi Jay'a el sallad???n? gördüm."

"Hay?r!"

"Seni çok... K?skan?yordum. Elimde de?ildi. Ben de o öfkeyle Bilim Müzesi'ne gittim. 1922 Austin'e bakarken, Donald'?n so?uk garaj?nda onun tamirat projesini seyrederek geçirdi?im günleri, haftalar? dü?ündüm. Ona bu kadar ba?lanmam?n nedeni sar???n yak???kl?l???ndan çok, erkek karde?lerim gibi beni ba??ndan savmay???yd? belki de. Bana kar?? daima nazikti. Korkular?m?n üzerine gitmezdi. Çok iyi arkada?t?k..." Karanlı?k belirsizli?e dalm??t? gözlerim. "Daha on ya??ndayken, onunla evlenece?imi herkese söylemi?tim. Aksi hiç akl?ma gelmemi?ti."

"Seni gözünün önünden hiç ay?rmamal?yd?, " dedi Cal.

Donald'?n beni de?il, yard?mlar?m? ve hayat?n? kolayla?t?rmas?n? özleyece?imi biliyordum. Bu aptalca hayal sayesinde, etraf?mdaki herkes kalp k?r?kl?klar? ya?arken, ben kendi hayal âlemimde ac?lardan uzak kalmay? ba?arm??, ama hayat?n zevklerinden de mahrum kalm??t?m.

Nelerden mahrum kald???m?, Cal'?n bir tek öpücü?ü göstermi?ti.

Cal hayat? heyecanlar?yla ya?amay? seven bir maceraperestti ve sadece farklı oldu?um için dikkatini çekmi?tim. ?stedi?im sakin ve emniyetli hayat? veremezdi bana. ?çimde uyandırd??? kaplan kadn?n? bununla ba?a ç?kacak güçte olup olmad???n? bilmiyordum. Oysa bu riski göze almay? ne kadar isterdim.

"Philly?"

"Ne? Kusura bakma, uzaklara dalm???m. Bir ?ey mi dedin?"

Cal, " Akl'?n Maybridge'de mi?" Diye sordu. "Donald'? m? dü?ünüyordun? " diye ekledi endi?eyle.

"Hay?r..." Sesim yeterince ikna edici de?ildi. "Galiba evet. Maybridge'ye gitmeliyim, Cal."

"Hepsi bu mu? Karar?n? verdin mi?"

"Verdim. Bunu yapmak zorunday?m. Biz... Donald ve ben y?llard?r arkada??z. Bu ?ekilde..."

"Lütfen, aç?klama yapmana hiç gerek yok." Cal taba??ma bakt?. "Bitirdin mi?"

"Hemen gidece?im demedim."

"Ne demek istedi?ini anlad?m, Philly." Çenesi kas?lm??t?. "Tatlı? ya da kahve ister misin?"

Bol çikolatal? bir ?ey istiyordum, ama Cal'?n gitmek istedi?i belliydi. Kafam? iki yana sallad?m.

"Gidelim öyleyse." Cal restorandan ç?kar ç?kmaz kolumu b?rakt?. Projesini babas?n?n çizdi?i, kap? kom?usu oldu?umuz apartmana do?ru hiç konu?madan yürüdü. Görünü?te her ?ey normal olsa da, söyledi?im ya da yapt???m bir ?ey ak?am?n erken bitmesine neden olmu?tu.

Cal'?n benim Maybridge'ye dönece?imi duydu?u andan sonra de?i?ti?ini fark ettim. ?yi de, Donald'a gelecekte hayat?mda yer almayaca??n? yavan bir mektupla de?il, yüz yüze söylemem gerekti?ini nas?l dü?ünemezdi.?

ONUNCU BÖLÜM

Yeni tan???t???n?z bir erkek ayaklar?n?z? yerden kesti, ama bütün arkadaş?lar?n?z bu ili?kinizin gözya?lar?yla bitece?ini söylüyor. Tepkiniz ne olur?

a-Mant??? bir yana atar, y?llarca hat?rlayaca??n?z bu müthi? ili?kiyi doya doya ya?ars?n?z.
b-Erkekler ve gözya??n?n ayr?lmaz bir ikili oldu?unu kabullenirsiniz. En az?ndan bu defa de?er.
c-Gülüp geçersiniz. Adam size sundu?u olanaklarla kendinizi çok özel hissettiriyor. Daha ne?
d-Arkada?lar?n?z?n hakl?l???n? kabul edip ?imdiden a?lars?n?z.
e-Gönül i?lerinde riski göze alman?n bizleri insan yapan en büyük özellik oldu?unu söylersiniz. Sonunda ac? varsa... eh,bu da insana özgü de?il mi?

Kap?m?n önünde durduk. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi. Mesela yar?n."

"Pazar günleri trenler çok kalabal?k olur."

Ruh halime denk dü?ecekti yani. "Buna katlanaca??m art?k."

"Buna hiç gerek yok. E?er gitmeye karar?ysan..." Cal zorlan?yormu? gibi derin bir soluk al?p, tam dokunaca??m anda elini kald?r?p saçlar?ndan geçirdi. "Seni ben götürürüm. Sabah on birde haz?r olur musun?"

Haz?r olmak m?? Donald'a neler kaybetti?ini göstermek için giyinip süslenece?imi mi san?yordu? "Sa? ol, ama iyi niyetini daha fazla suistimal edemem. Üstelik bu zalimlik olur." Donald'?n kar??s?na onu u?runa terk etti?im adamlar? kamazd?m.

"Bu hassasiyeti benim duygular?ma da göster." Kafam?n kar??t???n? görünce, "Senin için endi?elenmek istemiyorum," diye aç?klad?.

"Pekâlâ." Gerçekten etkilenmi?tim, ama Cal'?n kendi ba??ma bir ?ey yapamayaca??m? sanmas? can?m? s?kmaya ba?lam??t?. "Yirmi üç y?ld?r senin benim bir yerden di?erine gitme i?imi ayarlama gayretin olmadan nas?l hayatta kald?m, hayret. Annem bile bu kadar endi?elenmiyor."

"?nan bana, hissettiklerimin annelik duygular?yla hiç ilgisi yok."

Bak??lar?m? solu?umu kesiyordu. "Senin so?uk bir trende yolculuk etmene dayanmam. Beni bir taksi ?oförü olarak dü?ün."

"Hay?r, Cal. Bu i?i kendi ba??ma halletmem gerek." Onun ne kadar çaresiz oldu?unu görünce geri ad?m att?m. "?çin rahat edecekse, beni istasyona b?rakabilirsin." Benimle ta Maybridge'ye kadar gelmekte ?srara etme karar?nda olan Cal bu önerime bal?klama atlay?verdi. Ona sar?lmak istedim, ama mesafeyi koruyordu. "Sadece istasyona kadar," dedim üzerine basarak. "Lütfen bunu tek ba??ma halletmem gerekti?ini anla."

"Sana yalan söylememi mi istiyorsun? Bunu yapamam."

"En az?ndan dene." Yalan söylemesini gerçekten istemiyordum elbette. Fakat bir ili?kiyi bitirmeden di?erine ba?layamazd?m. Cal elindeki f?rsat? de?erlendirmede?i için kendine k?z?yordu belki de...

Anahtar?m? bekledi?i akl?ma geldi sonra. Çantam? aç?p bulmaya çal??t?m.

"Buralarda bir yerdeydi..." Cal'?n aç?k avucuna cep telefonumu, ard?ndan yeni, k?rm?z? rujumu koydum. "Kusura bakma..." Belki oradad?r diye mantomun cebine bakt?m, ama yeni sald?r? alarm?ndan ba?ka bir ?ey yoktu. "Yan?ma ald???ma eminim oysa."

Cal bu arada sab?rla bekliyordu. Son bir gündür sabr?n? fazlas?yla zorlad???m dü?ünülürse, ?a??lacak bir ?eydi. "Sophie'yi rahats?z etmemek için anahtar? yan?ma ald???ma eminim," dedim tekrar.

"Belki benim dairemde dü?ürmü?sündür. Telefonunu ç?kar?rken. Bir de banyoya bak."

"Hakl?s?n."

Cal bana e?yalar?m? geri verip kendi dairesinin kap?s?nda durdu ve cebinden anahtar?n? ç?kard?. <Bak i?te, bu kadar basit> der gibiydi.

Bu arada ben de çantam? kar??t?rmaya, fermuarl? gözlerine bakmaya devam ediyordum.

Cal," Burada de?il," dedi holdeki hal?ya dikkatle bakt?ktan sonra. "Banyoya bakacak m?s?n?"

Banyoya geçip yerlere, çöp kutusunun yan?na ve kap?n?n oraya bakt?m.

Yoktu.

"Buldun mu?" ben kafam? iki yana sallay?nca, "Bir de restoran? arayay?m," dedi. "Orada dü?ürmü? olabilirsin."

"Orada çantam? hiç açmadım." Halim?n?n üzerini dikkatle gözden geçirdim. "Burada olmadı??na emin misin? Bunca desenin aras?nda hemen görünmeyebilir."

"Bir de sen bak." Cal paltosunu ç?kar?p asarken, bir anda geçmi?e dönüverdim. Bu an? daha önce de ya?am??t?m. ?imdi önce kol dü?melerini açacak, ard?ndan gömle?ini pantolonunun içinden ç?karacak... Yine ayn? ate?le yanmaya ba?lam??t?m. "Kahve yapaca??m," dedi Cal.
"?yi olur."

Ayakkab?lar?m? ç?kar?p dizlerimin üzerine oturarak elimi ipek halim?n?n üzerinde gezdirmeye ba?ladım. Cal haklıyd?, anahtarım kesinlikle orada de?ildi. Onu çantama attı??m? hayal etmi?tim herhalde.

Cal bir konuda daha haklıyd? belki de. Kendi ba??ma evden d??ar? adım atmamalıydım. Yoksa aklımda m? kaçır?yordum?

Mutfaka geçip bir sandalyeye oturdum ve mantoma sarım?p Cal'ı izlemeye ba?ladım.

"Sophie'nin dönmesi saatler sürer. Kate de erkek arkada??yla kalacak."

"Bunu sorun etmene gerek yok, Philly." Cal bunu söylerken dönüp yüzüme bakmam??t?.

Solum kesilir gibi oldu. Kendi kendime sabırlı olma sözü vermem ba?ka ?eydi... Orada Cal'la ba? ba?a olmam ba?ka.

"Sana konuk odasın? hazırlarım," dedi Cal.

Kendimi toplayıp ona te?ekkür edemiyordum bir türlü. Her ?eye ra?men bana hala sabırla yardım etmeyi sürdürüyordu.

"Hayatım çok monoton ve sıkıcıyd?, " dedim neden sonra.

"Buna inanmak zor."

"Do?ru. Ben hep sakin ve aklımda bir hayat sürdürdüm bu güne kadar. ?lk a?kyla evlenecek

kızlardanım." Pencerenin karanlık camında bak??larımız kar??la?t?. "Bunu herkes söylerdi, ama bana iltifat etmediklerini bilirdim."

"?nsanlar?n bu konuda kötü niyetli oldukların? sanmıyorum. Karakterin hakkında yorumda bulunmuşlar sadece."

"Do?ru, sıkıcı biri oldu?umu açık açık söylerlerdi. Tek bir i?im, tek bir erkek arkada??m oldu. Nadiren içki içip, kız kardeşimin kız kız partilerine ender olarak katılırdım. Katılsaydım da bir ?ey de?imezdi zaten. Anahtarım? kaybetti?imi de hiç hatırlamıyordum. Böyle bir ?ey olsa bile, annemde yedek anahtar vardı. Onu kom?uya bırakırdım."

"Ba?ka kimde vardı?" Cal kahve makinesini çalıttırdı.

"Ah, Donald'ın annesinde yoktu, çünkü o kadar yakı?n de?ildik. Aramızda nezaket vardı sadece. Annem de Mrs. Cooper'la pek konu?mazdı."

Cal kafasın? kaldırıp baktı. Gözlerinde sıcak, belki de buz gibi bir ??lt? vardı. Ancak onu yakından tanıyanlar?n fark edebilece?i so?ukluktu bu.

"Ve?" Sesi biraz sert ç?km??t?.

Ürperdim. "Ve... ne?"

"Asla yanı?? yapmayan bir kız oldu?unu anlatıyordun. Bunun bir amacı oldu?unu dü?ündüm."

Geri adım atmayı dü?ündüm bir an. Ve Cal'ın benden uzak duru?unun nedeninin so?ukluk de?il, sıcaklıktan kaynaklandığını? anladım. Mesafeyi ancak benden uzak durarak koruyabiliyordu.

"Ve sonra seninle tanıştım."

"Düzenli hayatın?n ak??n? de?irtirdi?im için özür dilememi mi istiyorsun?

Ne istedi?imi ben de bilmiyordum, ama özür olmadı?? kesindi.

"Kontrolümü yitirdim, hepsi bu."

"?htiras insan? bu hale getirir."

"?htiras mı?"

"Arzu, tutku, hasret. Bu akşam hepsini ya?adığını? biliyorum." Sesi biraz yumuşam??t?.

"Öyle mi?" dedim heyecanlanarak. Oysa Cal dü?ünceli bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"Ah, tabii," dedim telaşla.

"Londra'ya geldikten sonra annenle konu?tun mu?"

Annem mi? Onun bu konu?uyla ne ilgisi vardı? "Sa? salim vardıkların? haber vermek için bu sabah aradı?"

"?imdi Avustralya'da sabah olmalı," dedi Cal. "Neden sen de onu aramıyorsun?" Telefonu gösterdi.

Annemi aray?p içimi dökme iste?i çok güçlü olsa da, o an bunu yapamazd?m. "Anahtar?m? nereye koydu?umu ak?l edece?ini mi dü?ünüyorsun?

"Güvendi?in biriyle konu?mal?s?n bence. Senin iyili?ini bütün kalbiyle isteyen biriyle. Nerede oldu?unu bilmiyorsun."

Nerde oldu?umu gayet iyi bildi?imi göstermek için etraf?ma bakt?m.

"Annemi aray?p kap?da kald???n? ve geceyi masumiyetle ilgili kötü planlar? olan bir adam?n yan?nda geçirece?ini söyle ve sana yardım etmesini iste." Bunlar? söylerken gülümsemiyor, yüz ifadesi dü?üncelerini ele vermiyordu.

"Masumiyetle ilgili kötü emellerin mi var gerçekten? Oysa ?ehvetini gayet iyi kontrol ediyorsun bana kal?rsa."

"Eski kafal? olabilirim, ama bu konuda sende yardım?n gerekiyor. Cal nihayet gülümsüyor gibiydi.

"Karar?n? verdin ve masumiyetin emin ellerde. E?er gerçekten ü?ümüyorsan, o mantoyu ç?kar ar?k."

Dedi?ini yap?p mantoyu sandalyelerden birinin arkas?na ast?m. "Ben çok..."

"Sak?n," diye sözümü kesti Cal. "Sak?n söyleme. Sonradan pi?man olman? istemiyorum."

Zaten pi?manlık duydu?umu itiraf etmemek için a?z?m? s?k? tuttum. Kafam hala karmakar???kt?.

Cal iki ad?mda yan?ma gelip s?k?ca sar?larak kendine çekti. "Sak?n," diye f?s?ldad? dudaklar?n? saç?ma bast?rarak. "Lütfen. Seni incitecek ya da zarar verecek bir ?ey yapmayaca??m? biliyorsun. Buna inanmal?s?n."

Cal'n yüzünü avuçlar?m?n aras?na ald?m. "Senden nas?l ku?ku duyabilirim, Cal?" Onun ac? çekercesine gözlerini kapad???n? gördüm. "Londra'ya ayak bast???m andan beri koruyucu mele?im oldun. Bu ak?am sevi?menin e?i?inden dönmemizin senin için ne kadar zor oldu?unu bilmiyor muyum san?yorsun? "

"Hakl?s?n." Cal soluk solu?ayd?. "Yine de..."

"Biliyorum Cal. Ben de oradayd?m. Seni ç?lg?nca arzulad?m, istedim..."

"Yeter!" Cal parma??n? duda??ma bast?r?p geri çekildi. "Daha fazla konu?ma. Lütfen." Elimi dudaklar?ndan çekip parmaklar?m? teker teker öptü. Kurnaz bir ifadeyle gülümsüyordu. "Hadi gel. Sana giyecek bir ?eyler vereyim. Bu arada odan? da görürsün."

Bir türlü uyku tutmuyordu.

Konuk odas? çok güzel, yatak son derece rahatt? ve Cal'n kokusu sinmi? ti?örtlerden biri vard? s?rt?mda. Ona duydu?um ihtiras her an art?yordu. Vücudumun her hücrelerinde onu hissediyordum. Aram?zdaki duvara lanet okudum. Odas?na gidip yata??na girerek s?cakl???na sokulmamak için kendimi zor tutuyordum. Birbirini seven kad?nla erke?in aras?ndaki mahrem yak?nl??? sonuna kadar ya?amak ne güzel olurdu kim bilir.

Kontrolümü sürdürmemi sa?layan tek ?ey, sabretme karar?m?n do?rulu?uydu. Bizim için ne kadar zor olsa da, Cal'da ayn? fikirdeydi. Do?ru karar? ilk alan oydu.

Yar?n... Bu kadar beklemi?tim. Bir gün daha beklemenin zarar? olmazd?. Aram?zda en ufak bir gölge kalmamal?yd?.

"Philly?"

Yata??n ba?ucundaki konsola konan fincandan yükselen taze kahve kokusu bile gözümü açmama yeterli de?ildi. Bir ?eyler homurdand?m.

"Hadi tatl?m." Cal yata??n kenar?na oturup saç?m? ok?ad?. "Uyan art?k."

Tatl?m m?? Kendimi bu kadar kötü hissederken bile, Cal'n sesindeki ?efkatin fark?ndayd?m. S?rtüstü dönerek saç?m? geriye ittim.

"Günayd?n." Beni öpmesini ümit etti?im için suçluluk duyuyordum.

"Sana da günayd?n." Cal tehlikeye girmemek için öpücüklerini kendine saklad?. "?yi uyuyabildin mi?"

"Pek say?lmaz." Cal'da tra? olup giyinmi? olmas?na ra?men, iyi uyumu? gibi de?ildi. "Ya sen?"

"Ya?ayaca??m. Bugün Maybridge'ye gideceksen..."

Fikrimi de?irtirmi? olmam? bekliyordu sanki. Trene binip Maybridge'ye yolculuk yapmak yerine s?cac?k yatakta kalmak çok daha iyi bir seçimdi. Heyecanla bekledi?im bir gün olmayacakt?, ama sonra... Günün ba?lad???ndan çok daha farklı bitece?i kesindi.

"Kalk?yorum ve yola ç?k?yorum." Do?rulup kahveden bir yudum ald?m. ?ekersizdi. Oysa ?ekere o kadar ihtiyac?m vard? ki.

"Sabah?n köründe Sophie'yi uyandırmam hiç de ho? olmayacak."

"Sabah?n körü de?il. Saat on bire geliyor."

"Ne?"

Fincan? b?rak?p tela?la yataktan kalkt?m. "Neden beni daha önce uyandırmad?n? Maybridge'ye ancak hava karar?nca varaca??m !"

"Hay?r. Tessa'n?n arabas?n? ödünç ald?m. Seni ben götürece?im."

"Ama..."

"Hadi, Philly. Hayat?n?n erke?inin Donald oldu?una karar vermen ve ona dönmen, hislerimi bir anda köreltmez. Seni koruma ve dü?ünme içgüdümünden vazgeçemiyorum."

Bu sözler beynimde yank?land?. Ama hala bir anlam veremiyordum. "?unu tekrar etsene."

"Seni anl?yorum. Bir hata yapt???n? anlad?n, ama çekip gitmene ses ç?karmayan bir adam seni hak etmiyor. Yine de..."

"Cal..."

"Seni mücadele etmeden kaybetti?im için ben de en az Donald kadar aptal?m. Aram?zdaki fark, benim karar? sana b?rakmam. ?ki erkek aras?nda asla mutlu olamazs?n. Oysa ben senin mutlulu?unu istiyorum."

"Cal..."

"Hatta kendi mutlulu?umdan bile çok istiyorum bunu." Cal susarsa bir daha konu?amayaca??ndan korkuyor gibiydi. "Ne diyece?ini biliyorum. ?k görü?te a?k?n mümkün olmad???n?, buna ancak ?ehvet dendi?ini dü?ünüyorsun."

"Cal, lütfen..."

"E?er öyle olsayd?, dün gece farklı sona ererdi. Bunun ç?lg?nl?k oldu?unu biliyorum. Tan??al? sadece iki gün oldu. Bir an önce taksi yüzünden üstüme yürüyecek kadar k?zg?nken, bir an sonra utangaç bir k?z oluvermi?tin ve seni orac?kta, yolun ortas?nda öpmek istemi?tim." Cal omuz silkti. Devam?n? öğrenmek için yan?p tutu?uyordum. Ben de insand?m de?il mi?

Devam? geldi. "Asl?nda, seni öpmekten çok daha fazlas?n? istemi?tim. Sen bana adresini verince, <tamam i?te!> dedim içimden. Kader... Ve k?smetim..."

Daha fazla dayanacak halim kalmam??t?. "Cal yeter art?k."

"Kusura bakma, bunlar? duymak istemeyece?ini dü?ünemedim. Yaln?zs?n, mutsuzsun ve hayat?n?n en büyük hatas?n?n yapmaktan son anda kurtuldun. Seni anl?yorum."

"Cal, dinle beni. Hem de dikkatle. Bugün Donald'a ba?ka biriyle tan??t???m?, bu adam?n kad?nl???m? bana ilk kez hissettirdi?ini söylemek için eve gidiyorum."

"Ama..."

"???"

"Hay?r..."

"Lütfen dinle beni." Cal?n kendini zorlayarak sustu?u belliydi. "Bugün Maybridge'ye gidi?imin bir tek nedeni var. Ona her an macerayla iç içe ya?ayan, aylarca dünyan?n uzak kö?elerinde ya?ayan ve dönüp dönmeyece?ini bilmedi?im bir adam için kendimi tehlikeye att???m? itiraf edece?im. Sonucu ne olursa olsun, onu tan?mak hayat?m? de?i?tirdi. Philly ve Donald tarihe kar??t? art?k."

"Philly..."

"Daha sözüm bitmedi," dedim. "Donald'a onu bir arkada? olarak yüre?imde ta??yaca??m?, zaten aram?zda öteden beri arkada?l?ktan ba?ka bir ?ey olmad???n? söyleyece?im." Derin bir soluk ald?m.

"Bana bakire gibi k?zard???m? söylemi?tin. K?zar?yorum, çünkü bakireyim. Benim s?rr?mda bu i?te." Derin bir sessizlik oldu.

"Ama..." dedi Cal. "Yani..."

"Dün gece bir erkekle ilk kez o kadar yak?nla?t?m..." Cal'?n yüz ifadesini görünce devam?n? getiremedim.

Cal elimi avuçlar? aras?na ald?. "Dün gece ilk kez sevi?ecektin." Beni kendine çekerken titriyordu. "Dün gece çok dalg?nd?n. Nedenini sordu?umda..."

"Eve dönmek zorunda oldu?umu söyledim. Donald'la konu?mak için. Onunla konu?madan yeni bir hayata ad?m atamazd?m."

"Oysa ben... Ölece?imi sand?m. Ama bir ?ey belli etmemek zorundayd?m."

Yana??n? ok?ad?m. "Karar?m? de?i?tirmek için tek kelime etmedin."

"?nsan seçimini kendi ba??na yapmal?, Philly. Seninle sevi?sem bile, ne elde edecektim?"

"Sevi?seydin, gece ikimiz de rahat uyurduk." Bunu söyledi?ime utand?m. "Ama kendine hâkim olmakla, ne kadar centilmen oldu?unu kan?tlad?n. Sen benim kahraman?ms?n."

"Bugün itiraf günü. Anahtar?n? hal?n?n üzerine dü?ürmü?sün. Sen banyodayken onu saklad?m."

Yan?lmam??t?m demek! " Ama neden?"

"?ans?m? denemek, geceyi seninle ayn? çat? alt?nda geçirmek istedim. Bana k?zmad?n ya?"

"K?zmak m?? Beni bu kadar istedi?in için mi? ?aka ediyorsun!"

Az?m kulaklar?mdayd?. "Do?ruyu söylemek gerekirse, çok rahatlad?m. Bir kahraman?nda kusurlar? olmal? de?il mi?"

"E?er hemen üstüne do?ru dürüst bir ?eyler giymezen, hiç de kahraman olmad???m? göreceksin."

Dayanamay?p onu öpüverdim. ?ans?ma inanam?yordum!

"Çok kötüyüm," diye inledi Cal. "Hemen gitmezsen..."

"Evet," diye f?s?ldad?m. "Fark?nday?m."

Giyisilerimi toplad???m gibi odadan f?rlarken gülüyordum. Cal oda kap?s?nda yakalad? beni. "Bir ?ey unuttun." Mantomu ask?dan al?p omuzlar?ma koydu. Ve öptü.

"Cal..."

"Biliyorum." Anahtar?m? al?p kap?y? açt?. "Haz?rlanman ne kadar sürer?"

"Yirmi dakika." Mutfaktan kahkahalar geliyordu. Sophie beni görünce kalakald?.

"Philly! Tanr? a?k?na, neredeydin?" Cal'? görünce yüz ifadesi bir tuhaf oldu. "Bir ziyaretçin var." Yana çekilince, Donald'? gördüm.

"Merhaba Phil." Donald önce k?yafetime, ard?ndan elimdeki elbiseye ve iç çama??rlar?ma bakt?. Gece ne kadar masum geçerse geçsin, bu durum kar??s?nda kimsenin bana inanmayaca?? kesindi. Hemen iki erke?in aras?na geçtim, ama Donald'?n niyeti dü?manca de?ildi.

Cal'a elini uzatt?. "Ad?m Dan Cooper."

Sophie'nin gözleri çakmak çakmak?. " Onu hat?rlad?n m?? Evlenece?ini söyledi?in adam. " Bunu Kate'den duymu? olmal?yd?.

"Philly benimle evlenecek," dedi Cal kesin bir dille.

Sophie'nin kafas? allak bullak olmu?tu. Benim durumumda ondan farkszd?. Evlenmek mi? Bu da nereden ç?km??t??

Donald ise hepimizden sakindi. "Çok iyi bir karar," dedi. "Philly bir erkek için ideal e?tir." ?ki erkek sonunda tokala?t?lar. "Onu sak?n incitme, yoksa bana hesap vermek zorunda kal?rs?n, ahbap."

"Biz de bugün sana gelecektik," dedim araya girerek. "Sana her ?eyi anlatacakt?k."

"Sizi bu zahmetten kurtard?m. Benim de bir arkada??m var, Philly. Bir kaç ay önce tan??t?k. Adam?n hesaplar?n? tutuyordum..."

"Adam?n m??"

"Ad? Alex."

"Ya." Gerçek kafama dank etti birden. "Ya!"

"Klasik arabalar?n restorasyonunu yapan bir garaj? var." Donald omuz silkti. "Aylard?r ortak olmam?z için ?srar ediyordu." Dikkatle yüzüme bakt?. "Bu sadece i? ortakl??? de?il. Her anlamda orta??z.

Anl?yorsun, de?il mi?"

Anl?yordum tabii. Bunu nas?l daha önce fark edememi?tim?

"Ke?ke bana söyleseydin, Donald. Sana destek olurdu."

"Denedim... Annemin istedi?i gibi bir evlat olup, aile ?irketine kat?lmay?, senin gibi bir k?zla evlenip yuva kurmay? çok istedim. Ona torular vermeyi. Ama sen onun istedi?i uysal gelin olamayaca??n için senden hiç ho?lanm?yordu. Seninle bu ?ekilde devam edemedik..."

"Yeterince istersem, seninle devam edebilece?ime inan?yordum. Fakat Londra'ya geli?in akl?m? ba??ma getirdi. Ne yapt???m? sordum kendi kendime. Bir yalan? ya??yor, rol yap?yordum. Bunun ne kadar yanl?? oldu?unu, senin benden çok daha iyisine lay?k oldu?unu anlad?m. ?stediklerini ben sana veremezdim."

Sonunda gerçe?i görmü?tüm. Olmayacak duaya âmin demi?tim yıllard?r. Donald ise annesini mutlu edebilmek u?runa istekleriyle özlemlerini bast?r?yordu. Ve ben i?ini inan?lmayacak kadar kolayla?t?rm??t?m bilmeden..."

"Çok üzgünüm, Philly."

"Hay?r, özür dilemesi gereken biri varsa, o da benim." Giysilerimi Cal'a verip Donald'a sar?ld?m. " Sana mutluluklar dilerim. Bundan sonra sadece kendin ol."

Donald bana bak?p kafas?n? sallarken, omuzlar?ndan a??r bir yük kalkm??t? sanki.

"Ar?k gitmeliyim. Alex beni bekliyor. Sana yeni adresimi bildiririm. Bizi de dü?ününe davet edersin belki." Cal'a bakt?.

"Elbette," dedi Cal.

"Ne tarafa gidiyorsunuz?" diye sordu Sophie. "Beni de b?rak?r m?s?n?z? Tony'yle ö?le yeme?inde bulu?aca??m ve geç kald?m."

Hepsi ç?k?p yaln?z kald???m?zda, " Bu, bir iki ?eyi aç?kl?yor," dedim.

"Bugüne kadar anlamad?n m? yani? Sana s?r?ls?klam â??k olmasa da, el ele tutu?maktan çok daha fazla yapmas? gerekirdi."

"Dü?üne kadar beklememizi istiyordu. Önceleri bunun çok romantik oldu?unu dü?ündüm. ?kimizde ailelerimizle ya?ad???m?z için, ba? ba?a kalma f?rsat?m?z olmuyordu."

"Yeterince isteseydiniz, f?rsat yarat?rd?n?z."

"Donald'?n ki gibi bir annen varsa, zor yarat?rs?n. Du? alaca??m." Kendi aptall???mdan utan?yordum. " Sonra da giyinece?im."

"Bekle. Seninle evlenece?imi söylerken ciddiym."

Bunu anlam??t?m zaten. Cal iyice dü?ünmeden konu?an, ya da harekete geçen bir adam de?ildi. Olsa bile... "Evlilik için biraz erken de?il mi?"

"Hemen tarih belirlememiz ?art de?il. Niyetimi ortaya koydum sadece. Ama hakl?s?n, birlikte daha fazla zaman geçirmeliyiz. Uçaktan korkmasayd?n, tropik bir adada benim yard?mc?l???m? yapman? teklif ederdim. Sana cennetin sözünü veremem, ama benimle ya?ayaca??n hayat?n bundan fark? olmayacak."

Uça?a binmekten gerçekten nefret ediyordum. Fakat yan?mda Cal olunca ate?e bile atard?m kendimi.

"Sen yan?mda olup elimi tutarsan, uça?a binmeyi göze alabilirim."

"Söz veriyorum. Önce yak?n bir yere gideriz. Paris'te bir hafta sonuna ne dersin? Noel al??veri?i yapar, Alice Teyzene bir ?eyler al?r?z."

Hey, tek korkum uçmak de?ildi! "Ya örümcekler? Tropikal yerlerde örümcekler çok daha büyük olmaz m???"

"Belki. Ama benim yan?mda tehlikelerden uzak olacaks?n, sevgilim."

"Küvette örümcek görürsem rahatça ba??rabilirim ve sen yan?ma ko?ars?n, de?il mi?"

"Örümcekleri korkutmam?za hiç gerek yok. Banyoya birlikte gireriz." Cal güldü. "Böylece, ç??l?k atmana da gerek kalmaz."

Cal McBride ile evlenecek olman?n mutlulu?u bana örümcek korkumu bile unutturabilirdi. "ey, iyi bir plana benziyor."

"Cennete ne zaman gidiyoruz?"

"?ki ay sonra."

"O zaman k?yafetlerin ço?unu geri verip bikini ve yazl?k k?yafetler alsam iyi olur."

Cal s?r?tt?. "?yi plan diye as?l buna denir." Ne kadar iyi bir plan oldu?unu g?stermek i?in beni g??s?ne ?ekti.

"Du? almal?y?m," dedim onu uzakla?t?r?rken. "Bu arada sen de annenle baban? g?r."

"Sonra. Onlara verece?im Noel hediyesi sen olacaks?n."

"Ben mi?"

"Babama kendimi affettirmenin tek yolu, ona bir erkek torun vermek. McBride'lerin soyu devam etmeli."

"??te ?imdi kendini bile a?t?n."

"Hakl?s?n. Bu konuda ciddi bir ?aba i?ine girmeliyiz. Hemen ba?layabiliriz. Sen de istersen tabii."

?stemez olur muydum hi? Gelece?in bize ne g?zellikler getirece?ini g?stermeye koyuldum hemen.

Final

B?TERKEN...

Dü?üne herkes geldi.

Yine Noel zaman?yd?. Aradan ge?en bir y?l boyunca a?k ve seyahatin b?t?n zevklerini tatm??t?m.

U?aktan hala korkuyor olsam da, Cal'?n yan?mda olup elimi tutmas? korkumu unutturuyordu.

Dü?ünümüzde her yer bembeyaz karlar i?indeydi ve Noel ?ark?lar? mutlulu?umuza e?lik ediyordu.

Erkek karde?lerim Cal'a ?ocuklu?um hakk?nda her ?eyi anlatm??lard?. Annem ise her ?eyi tek ba??na

planlam?? gibi havalarda u?uyordu. Bu yalan da say?lmazd? hani. Beni Londra'ya g?ndermekle

hayat?m?n ak???n? de?i?tirmi?, bana ald??? dergideki ki?ilik testi kendimi tan?mam? sa?lam??t?.

Kilisenin kap?s?nda durup mihraba do?ru y?r?meye haz?rlan?rken, babam y?z?me bak?p g?l?msedi.

"Mutlu musun?"

"Hem de ?ok!"

Orgun ?almaya ba?lamas?yla a??r a??r y?r?meye ba?lad?k. Rahibin yan?nda beni bekleyen Cal'?n ye?il g?zleri ayn? mutlulukla ???ld?yordu. Cenneti kahraman?mla ya?ayacakt?m bundan sonra da.

Elimi avucuna koydu?umda, Cal s?ms?k? tuttu ve s?z?n? de tutup ellerimi hi? b?rakmayaca??ndan emindim.

SON